ΕΥΘΥΜΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Συζυγικόν

—Λοιπόν, δὲν μαγειρεύω καλά, ἀν ἐρούλη μου;
—Περίφημα.
—Καὶ ποιὸ φαΐ σοῦ ἄρεσε σήμερα πιὸ περισσότερο;
—Οἱ σαρδέλες τοῦ κουτιοῦ.

Ἐφευρετικότης

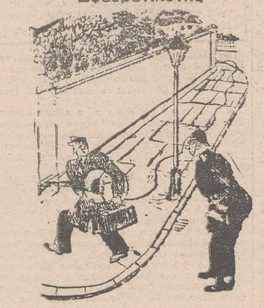

Ὁ ἀστυφύλαξ: Τί εἶνε αὐτὸ τὸ σύρμα ποὺ σεντετε, κύριε;
Ὁ σύζυγος: Ἡ γυναίκα μου ἀγόρασε χθὲς μιὰ ἠλεκτρικὴ σκούπα καὶ ἐπειδὴ δὲν ἔχομε ἠλεκτρικὸ ρεῦμα στὸ σπίτι μας ἔβαλε τὴν πρίζα στὸ γραφεῖο καὶ φέρνω τὸ σύρμα ἐδῶ.

Κακεντρέχεια

—Ὑπάρχουν πολλοὶ τρόποι γιὰ νὰ κερδίσῃ κανεὶς χρήματα, ἀλλὰ μόνο ἕνας εἶνε τίμιος.
—Ποιός;
—Ἤμουν βέβαιος πὼς δὲν τὸ ξέρεις.

Ταξειδιωτικὰ ἐνθύμια

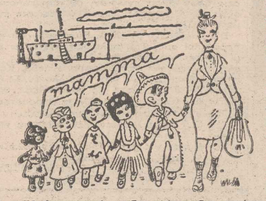

Ἡ ἐπιστροφὴ τῆς τολμηρῆς κυρίας, ποὺ ἐπραγματοποίησε τὸν γῦρον τοῦ κόσμου.

Σύγχρονες ἀμαζόνες

Οἱ ἀστερες τοῦ κινηματογράφου καταβάλλουν συνεχεις προσπαθείας διὰ νὰ διατηρήσουν τὴν ὁμορφιά τους. Μακρεὶς περίπατοι, συνεχὴς πολύωρος γυμναστική, δίαιτα, κωπηλασία κτλ. εἶνε τὰ συνηθέστερα μέσα των. Ἡ Ρούντη Κόλμαν προτιμᾷ τὴν ἱππασίαν καὶ καθημερινῶς κάνει μακροὺς περιπάτους. Εἶνε ἄλλωστε θαυμασία ἱππεύτρια καὶ συχνὰ ἐμφανίζεται εἰς ρόλους κάου-γκέρλ.

Ἐρωτικὴ γραμματική

—Ἀλλό. Σὺ εἶσαι ἀγάπη μου; Ἐδῶ ἡ λατρεία σου.... Λατρεία.... Λατρεία! Λ ὅπως λεφτά, Α ὅπως ἀμέθυστος, Τ, ὅπως τουαλέττα, Ρ ὅπως ρουμπίνι, Ε ὅπως ἑκατοστάρικο, Ι ὅπως ἰασπις, Α ὅπως ἀδάμας.

Ἀποτελεσματικόν

—Ὁ γαμπρὸς σας παραπονιέται ἀκόμη γιὰ τὴν κακὴ διαγωγὴ τῆς γυναίκας του;
—Καθόλου. Τοῦ εἶπα πὼς ἀν ξαναπαραπονεθῆ, θὰ τὸν ἀποκληρώσω

Ἀδύνατον

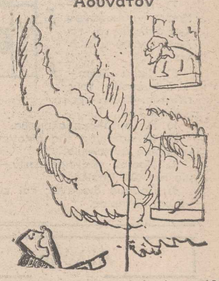

—Κύριε καθηγητά, ἀπὸ τὰ παράθυρά σας ἔγαίνει καπνός.
—Εἶνε ἀδύνατον. Ἐγὼ δὲν καπνίζω.

Δραστικόν

—Καὶ πῶς κατωρθώσατε, γιατρέ μου, νὰ θεραπεύσετε τὴ γυναίκα μου ἀπὸ τὰ νεῦρα της;
—Τὴν ἔπεισα ὅτι ἡ νευρασθένεια ἔρχεται μὲ τὸ πέρασμα τῆς ἡλικίας καὶ ἐπειδὴ θέλει νὰ φαίνεται νέα, φροντίζει νὰ συγκρατῆται.

Φυσικόν

—Μοῦ ἔλεγες πὼς ὅταν παντρευτοῦμε θὰ γνωρισθοῦμε καλύτερα.
—Καὶ τώρα ποὺ γνωρισθήκαμε εἶναι καιρὸς νὰ χωρίσουμε.

Π
Ε66

Ἕσπερος

ΑΘΗΝΑΙ. 31 ΜΑΡΤΙΟΥ 1937 — ΕΤΟΣ Α΄. — Ἀριθμὸς φύλλου 23 — ΔΡΑΧΜΑΙ 2

ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑ

Ἡ γωνιά μου πέρνει

Στῆς τέχνης τὶς σφαῖρες

«ΣΤΥΛ»

Στὺλ ἑνὸς συγγραφέως ἡ ἰδιαίτερη τεχνοτροπία εἶνε, ποὺ στὰ ἔργα του εἴτε σὲ μορφὴ συντακτικῆ, εἴτε λεκτικῆ, εἴτε ἀρχιτεκτονικὴ παρουσιάζεται. Περιττὴ ἐπιδίωξι, πὼς ἀποτελεῖ πολλοὶ λένε, μὰ ἡ ἀλήθεια ὡς τόσο, πὼς τῆς πραγματικῆς τέχνης ἡ ἐπένδυση, εἶνε. Στὴν τέχνη τῶν διαφόρων αἰώνων τὸ ἰδιαίτερο χρῶμα τοῦ «Στὺλ» βλέπουμε, μέσα στὸ συνωστισμὸ τῆς Ἱστορίας νὰ ξεχωρίζη καὶ δική του νὰ δημιουργῆ ἀρχή, δική του ἐξέλιξη καὶ τῆς ἐποχῆς του τὴν προοπτικὴ νὰ παρουσιάζη.....

Τὸ «Στὺλ», τὴν ἐκδήλωσι τῆς συγγραφικῆς ἰκανότητος κυρίως δείχνει. Συνέπεια μιᾶς προσεκτικῆς καὶ ἐπίπονης καλλιεργείας τοῦ λογοτεχνικοῦ ὑλικοῦ εἶνε. Κι' ὄχι μόνον αὐτὸ ἀλλὰ τὶς συγγραφικὲς ἰδιοσυγκρασίες κατανέμει, τὶς ἱκανότητες ξεχωρίζει καὶ τοῦ πνευματικοῦ πολιτισμοῦ τὸ σκαλοπάτι φανερώνει.

Στὴν Νεοελληνικὴ λοιπὸν πεζογραφία παρ' ὅλες τὶς προόδους ποὺ τὰ τελευταῖα χρόνια παρουσιάζει, τὸ «Στὺλ» σπανίως συναντᾶται. Ὑπάρχουν νέοι Ἕλληνες συγγραφεῖς ποὺ ὡραῖα, δυνατὰ καὶ καλαισθητικὰ γράφουν, δίχως ὅμως κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς δικότου «Στὺλ» νἀχῃ. Προσταθοῦν σχεδὸν ὅλοι, τ' ἀγκάριας μιᾶς ἰδίας πεζογραφικῆς αἰσθητικῆς ν' ἀκολουθοῦν καὶ γιὰ τὴν καλλιέργεια ἑνὸς ἰδικοῦ των «Στὺλ» ἀδιαφοροῦν. Συμβαίνει ἴσως αὐτὸ γιὰ λόγους πολλούς, κυριώτεροι τῶν ὁποίων εἶνε ἡ ἡ γλωσσικὴ ἀστάθεια, ἡ ἐλλειψη χαρᾶς κι' ἐμπιστοσύνης στὸ αἰσθητικὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πεζοῦ λόγου, ἡ ἔλλειψη στοὺς πιὸ πολλοὺς πεζογράφους μας τῆς ἱκανότητος τῆς ἁρμονικῆς συνθέ:εως καὶ τελος ποὺ καὶ τὸ σπουδαιότερο εἶνε, ὅτι ἡ λογοτεχνία μας ἐμπόριο ἀπὸ τοὺς ἐξ ἐπαγγέλματος «διανοουμένους» ἔχει καταντήσει.....

Γνωστὸς «διανοούμενος» σχετικῶς πρὸ καιροῦ μοῦ ἔλεγεν : Αὐτὴ τὴν τεχνοτροπία τοῦ «Στὺλ» δὲν τὴν καταλαβαίνω, κουραστικὴ πῶς εἶνε βρίσκω κι' ὅτι ἕνα κομμάτι εὐχάριστο, στρυφνό, τὸ κάνει.... Δίκηο δὲν εἶχε. Ἴσως στρυφνὸ τὸ κομμάτι νὰ γίνεται κι' ἴσως ἡ λεκτικὴ, συντακτικὴ κι' ἀρχιτε :τονικὴ ἰδιόρρυθμη πρωτοτυπία κουραστικὸ τὸ διάβασμα νὰ κάνη.... Μ' αὐτὸ σημασία δὲν ἔχει. Οἱ Ἕλληνες κάθε τὶ τὸ κ:ινούργιο καὶ πρωτότυπο κουραστικὸ τὸ βρίσκουν κι' ἀρκοῦνται σ' ὅτι παλιὸ καὶ γνωστὸ ὑπάρχει. Τῆς φυλῆς μας ἰδιότης κι' αὐτὴ εἶνε, κληρονομιά, ὅλων ἐκείνων ποὺ τὸ "Ἔθνος τῶν ἀτυχῶν περιπετειῶν ποὺ στοῦ χαρακτῆρος μας τὸ πλάσιμο συνέτειναν.... Ζήτημα συνηθείας ὅμως εἶνε... ἢ ζήτημα ἐπιδοκῆς ἂν τὸ θέλετε... Ἀκόμη ἴσως ὁ ἀληθινὸς, ὁ μεγάλος καλλιτέχνης τῆς νεωτέρας Ἑλληνικῆς πεζογραφίας, αὐτὸς ποὺ τὸ μυστικὸ νὰ συγκινῆ τὰ πλήθη θέχῃ, ἀκόμη ἴσως δὲν ὑπάρχει... Ἂν φανερωθῆ κι' ἀν δικό του «Στὺλ» παρουσιάση ὅλοι τότε θ' ἀναγνωρίσουν, ὅλοι θὰ τὸ δεχθοῦν κι' ὅλοι —ὅσοι νράφουν— νὰ τὸ μιμηθοῦν θὰ προσπαθήσουν.... Εἶνε κι' ἡ Μίμησις ἄλλο τῆς φυλῆς μας διαλεχτὸ κοσμητικό!...

Στὸ μεταξὺ, μέχρι ὁ Μεσίας νὰ παρουσιασθῆ «Στὺλ» δὲν ὑπάρχει στὰ Νεοελληνικὰ Γράμματα. Κι' ἂν κανεὶς κάνει πὼς πάει νὰ παρουσιάση τολμήσῃ, ἐπάνω του θὰ πέ:ουν οἱ «διανοούμενοι»..! καὶ μὲ τῆς ἀναχρονιστικῆς ἀμορφωσιάς των τὰ βέλη θὰ τὸν κατακεραυνώσουν καὶ τὶς ἐλπίδες καὶ τὰ ὄνειρα του θὰ προσπαθήσουν νὰ δηλητηριάσουν, μὲ προοπτικὴ πάντως τὸ σταμάτημα ἑνὸς ταλέντου ξέχωρου καὶ πρωτότυπου ποὺ ἴσως τὴ διὰ του κλονίση θέσι. Κι' ὅλοι τὸ ἴδιο ἐπιχείρημα προτάσσουν : Τὸ «Στὺλ», τὸ γράψιμο στρυφνὸ κάνει ἔτσι ποὺ ὁ ἀναγνώστης δὲν τὸ καταλαβαίνει. Κι' ὅλοι ξεχνοῦν τὰ λόγια τοῦ Σωκράτους ποὺ στὴν «Ἀπολογία του» ὁ Πλάτων παραθέτει.... «Τὸν ποιητὴ, ὅταν γράφῃ τὰ ἔργα του, δὲν τὸν ὁδηγεῖ ἡ Σοφία, ἀλλὰ ἕνα εἶδος δαίμονος καὶ ἐμπνεύσεως. Οἱ ποιητοὶ μοιάζουν μὲ τοὺς μάντεις καὶ τοὺς αἰωνοσκόπους, ποὺ ἐπίσης ὡραῖα πράγματα λένε, χωρὶς πάντοτε τὴ σημασία τους νὰ καταλαβαίνουν».

Καὶ ξεχνοῦν ἀκόμη ὅτι ἡ διαρκὴς ἀλλαγὴ ποὺ ἑξχωρυς νόμους καὶ ρυθμοὺς δίνει, — καὶ τὸ «Στὺλ» μιὰ ἀλλαγὴ εἶνε — δυνατὴ τῆς τέχνης τὴν ἐξέλιξι κάνει, ἡ ὁποία ἔτσι αἰώνια ἀνανεώνεται... Ἀλλὰ ποῦ οἱ ἐξ ἐπαγγέλματος διανοούμενοι τ' ἀκοῦν αὐτὰ ! ! .... Ἂν ἔλειπαν ἀλήθεια ἀπὸ τὴ μέση πόσο πὸ προωδευμένη θάτανε ἡ λογοτεχνία μας.

ΔΩΡΟΣ

Ἡ κριτικὴ τοῦ θεάτρου

Σπύρου Μελᾶ : Παπαφλέσσας

Τὸ καινούργιο ἔργο τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ κ. Σπύρου Μελᾶ, ποὺ τὴν περασμένη ἑβδομάδα στοῦ Καινούργιου θεάτρου τὴ σκηνὴ ἀνεβάστηκε, κατὰ γενικὴν ὁμολογίαν, εἰς τὰ ἔργα ἐκεῖνα, ποὺ ἀριστουργήματα ὀνομάζονται, πρέπει νὰ καταταγῆ. Μὲ τὸν «Παπαφλέσσα» του ὁ κ. Σπύρος Μελᾶς κέρδισε ὅ,τι εἶχε χάσει ἀπὸ τὶς δυὸ προηγούμενες ἀποτυχίες του, πού, ὡς τόσο, κατὰ τὴν γνώμη μου, σὲ τίποτε ἄλλο δὲν ὠφεληόντο, παρὰ στὴ βιασύνη, ποὺ τὸν διακρίνει στὼν ἔργων του τὸ γράψιμο. Ὁποιος εἶδε ὅλα τοῦ κ. Μελᾶ τὰ ἔργα, θὰ ὁμολογήση ὅτι ὅλα τὰ διακρίνει ἡ «στύλ». Εἶναι μοναδικὸς στὴν Ἑλλάδα στὴ δημιουργία τοῦ θεατρικοῦ «στὺλ» καὶ νομίζω πὼς μιὰν ἡμέρα, ὅταν ἡ ἱστορία τῆς τωρινῆς θεατρικῆς ἑλλληνικῆς παραγωγῆς γραφτῆ, ὁ κ. Σπύρος Μελᾶς ὡς Μαῖτρ στὸ εἶδος αὐτὸ θὰ ξεχωρίζῃ.

Κεντρικὴ γραμμή, κεντρικὸ θέμα, τὸ ἔργο ἔχει τὴν Ἑλληνικὴ Ἐπανάστασι, ποὺ τοῦ Παπαφλέσσα τὴν ζωὴ γιόμισε κι' ὅλες του τὶς ἐνέργειες καὶ τὶς πράξεις ἐνέπνευσε. Στὸ ἔργο του, ὁ κ. Μελᾶς δὲν μᾶς ἔδωσε ὁλόκληρη τοῦ ἥρωος τὴν ζωή, οὔτε κι' ἕνα ἢ δυὸ ἐπεισόδια, πάνω στὰ ὁποία νὰ στηρίζεται ἡ κεντρικὴ γραμμή. Μέσα σὲ ἐνδεκα σκηνὲς μᾶς ἔδωσε διάφορα τῆς ζωῆς τοῦ Παπαφλέσσα ἐπεισόδια καὶ μᾶς ἄφησε μόνους μας ὅλη τὴν ἔννοια τῆς φλογερῆς ζωῆς τοῦ ἥρωος νὰ βγάλουμε. Εἶπαν μερικοὶ πὼς τὸ ἔργο δὲν ἤτανε ὅσο θᾶπρεπε δραματικό. Τοὐναντίον. Ἐντυπωσιακὲς δραματικὲς σκηνὲς πιθανὸν νὰ μὴν εἶχε, εἶχε ὅμως δραματικὲς καταστάσεις, μέσα ἀπὸ τὶς ὁποῖες ξεπηδοῦσε μὲ θεατρικὴ μαεστρία, μὲ ζωντανὸ διάλογο, ἡ σφοδρὴ συγκίνησις τῶν δραματικῶν συγκρούσεων, τῶν ἀπαραιτήτων εἰς τὴν Ἐπανάστασιν. Γενικὰ τὸ ἔργο αὐτὸ ἔχω τὴν γνώμη, πὼς στέκεται στὴν πρώτη σειρὰ τῆς θεατρικῆς παραγωγῆς τοῦ κ. Μελᾶ. Ἀποτελεῖ σκηνικὴ δημιουργία μὲ πολλὴν ἀξίαν καὶ εἶναι γεγονὸς ὅτι δίπλα στὸν ἐνθουσιασμὸ συγκινεῖ βαθειά.

◊◊◊

Ἀδικήθηκε ὅμως τὸ ἔργο στὸ «Καινούργιο θέατρο». Ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἡ σκηνὴ ἦτο μικρὴ καὶ τὰ σκηνικὰ μέσα σχεδὸν πρωτόγονα, τὸ ἐμψυχον ὑλικὸν ἦτο ἐντελῶς ἀκατάλληλον. Ἀκόμη καὶ αὐτοὶ οἱ πρωταγωνισταὶ τοῦ ἔργου δὲν ἤσαν ὅ,τι ἔπρεπε νὰ εἶναι. Παρ' ὅλες τὶς φιλότιμες προσπάθειες τοῦ κ. Κώστα Μουσούρη, εἴδαμε ὅτι τὰ κότσια του πολὺ μικρὰ ἤσαν γιὰ τὸ ρόλο, ποὺ ἐρμήνευε. Ὁ κ. Νέζερ παρεσύρθη σὲ ὑπερβολές, ποὺ μόνο ζημία προκάλεσαν. Ἡ δὲ κ. Ξανθάκη κατέβαλε μὲν φιλότιμες προσπάθειες, τῆς ἔλειπεν ὅμως τὸ κυριώτερον προσὸν τῶν γυναικῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἡ σεμνότης. Ὁ κ. Μοσχούτης, ἕνας νέος ἠθοποιός, ἐσημείωσεν ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὸν ρόλον τοῦ Ὑψηλάντου. Τὰ σκηνικὰ ὄχι καλά.

◊◊◊

Καί, γιὰ νὰ τελειώνω : Γιατί ἄρα γε νὰ μὴ βλέπουμε τὸ Σπῦρο Μελᾶ δίπλα στὴ Μαρίκα Κοτοπούλη; Γιατί οἱ δυὸ μοναδικὲς δόξες τοῦ θεάτρου μας νὰ μὴν εἶν[illegible]μένες; Εἶναι ἐρώτημα ὅλων ἐκεῖ[illegible] ποὺ τὸ θέατρον ἀγαποῦν. Κι' εὐτύχημα θάναι, ἂν, ἀντὶ γι' ἀπάντησι στὸ ἐρώτημα, τὴν προσεχῆ συνεργασία τους ἀκούσουμε.

Δ. Γ. Π

ΡΙΞΕ ΤΗ ΣΑΡΠΑ ΣΟΥ

Ρίξε τὴ σάρπα σου ὦς τὰ μάτια
καὶ πέρασε σκυφτή, σκυφτὴ
στῆς ἐξοχῆς τὰ μονοπάτια,
ποὺ στὰ καλάμια ἔχουν κρυφτή.
Δὲ θέλω νὰ σὲ ἰδοῦνε φύρα
κι' ἀρχίσουν τὶς καταλαλιὲς
μὲ τὰ κακά τους λόγια ὡς τῶρα
πολλὲς χαλάσανε φωλιές....
Κι' ἔλα στὸ λιβαδάκι πέρα,
πίσω ἀπ' τὸ φράχτη καρτερῶ,
γιὰ τὴν ἐρωτικὴν ἐσπέρα,
ποὺ σοῦχω τάξει ἀπὸ καιρό.

ΜΗ ΜΟΥ ΧΤΥΠΑΣ

Μὴ μοῦ χτυπᾶς τὰ ποδαράκια
κι' αὐτὰ σ' ἐμένα δὲν περνοῦν!
Καὶ μὴ δαγκώνῃς τὰ χειλάκια
—Δὲν τὰ λυπᾶσαι ποὺ πονοῦν;
Ἀλήθεια, στὸ θυμό σου ἐπάνω
δὲν εἶσαι κι' ἀσχημο πολύ....
Μὰ τὸ κατῆρι δὲ σ' τὸ κάνω
κι' ἡ ὠμορφιὰ δὲ σ' ὠφελεῖ.
Ξεθύμωσε καὶ μὲ γαλήνη
πές μου γλυκά: «Παρακαλῶ....».
τὸ κατηρᾶκι σου νὰ γίνῃ
κι' ὅλα νὰ πάνε στὸ καλό.

Γ. ΑΘΑΝΑΣ

◊◊◊

Ἔκδρομὴ εἰς Ἱεροσόλυμα

Ὡς καὶ κατὰ τὸ παρελθόν, ὁ Σύλλογος «Ὁ Πανάγιος Τάφος» ὀργανώνει διὰ τὸ προσεχὲς Πάσχα τὴν 17ην αὐτοῦ ἐκδρομὴν προσκυνητῶν εἰς Ἱεροσόλυμα. Πληροφορούμεθα ὅτι τῆς ἐφετεινῆς ἐκδρομῆς θὰ ἡγηθῇ, ὡς πνευματικὸς αὐτῆς ἀρχηγός, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κορινθίας κ. Δαμασκηνός.

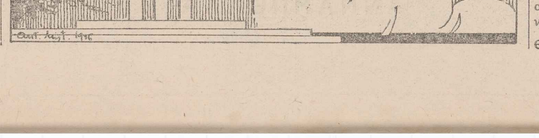

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Μὲ τὸν τίτλον «Τὰ πρῶτα τραγούδια» ἐξεδόθη συλλογὴ ποιημάτων τοῦ κ. Ὀλ. Περάνθη. Ὁ νέος ποιητὴς, γνωστὸς ἀπὸ τὸ πρὸ ὀλίγου καιροῦ ἐκδοθὲν βιβλίον του «Κώστας Κρυστάλλης», στὸ ὁποῖο ἀναλύει τὸ ἔργο τοῦ νεωτέρου αὐτοῦ βουκολικοῦ, παρουσιάζεται στὸ νέο βιβλίο του περισσότερο ἐξελιγμένος καὶ συγκινεῖ βαθειὰ μὲ τὸν πηγαῖο λυρισμὸ καὶ τὴ βαθύτερη δραματικότητα τῶν στίχων του.

◊◊◊

Ὁ νέος ποιητὴς κ. Ξένος Καπάτσης ἐξέδωκε πρὸ ἡμερῶν ποιητικὴν συλλογὴν ὑπὸ τὸν τίτλον «Μέσ' ἀπ' τὰ κύματα». Τὰ τραγούδια τοῦ νέου ποιητοῦ διακρίνονται τόσον διὰ τὴν πρωτοτυπίαν των, ὅσον καὶ διὰ τὸν πηγαῖον λυρισμόν των. Ἀσφαλῶς ὁ κ. Καπάτσης, ὅπως τοὐλάχιστο ὑπόσχεται τὸ πρῶτο βιβλίο του, θὰ μᾶς παρουσιάση μελλοντικῶς πολὺ καλλίτερα δείγματα τοῦ ποιητικοῦ του ταλάντου.

◊◊◊

Ἡ «Εὐαγγελίστρια»

Μὲ μεγάλη ἐπιτυχία ἐδόθη τὴν 25ην Μαρτίου εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ «Παρνασσοῦ» ἡ ἐτησία φιλανθρωπικὴ ἑσπερὶς τοῦ φιλανθρωπικοῦ συνδέσμου «ἡ Εὐαγγελίστρια» ὑπὲρ τῶν ἀσθενῶν καὶ μικρῶν ὀφανῶν καὶ συντηρήσεως τῶν νυκτερινῶν σχολῶν τῶν διαφόρων συνοικιῶν τῶν Ἀθηνῶν. Μετὰ τὸ πέρας τῆς ἑορτῆς, τὸ συγκεντρωθὲν ἠλῆθος συνεχάρη θερμότατα τὴν πρόεδρον τοῦ συνδέσμου κ. Ἐλένην Πανοπούλου διὰ τὸ λαμπρὸν τοῦτο σωματεῖον καὶ τὴν δραστίν της.

ΑΙ ΜΙΚΡΑΙ = = = =

ΣΥΝΕΡΓΑΤΙΔΕΣ ΜΑΣ

Ὁ «Ἕσπερος» ἠκολούθησεν ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς ἐκδόσεώς του, μιὰ τακτική, ποὺ ὠφέλησε πολὺ τοὺς νέους μας. Τοὺς ὤθησε στὸ νὰ γράφουν. Καὶ μὲ τὴν ἐοήθεια τοῦ Γραμματέως τῆς Συντάξεώς μας, κατώρθωσε νὰ ἐμφανίση ἀρκετοὺς νέους καὶ νέες, ποὺ εἶχαν ἀγάπη στὰ γράμματα, στὸ ἑλληνικὸ κοινόν, καὶ ἔχει τὴν βεβαιότητα, ὅτι πολλοὶ ἀπ' αὐτούς, κάποια μέρα θὰ εἶνε οἱ λογοτέχναι τῆς χώρας μας. Ἀκόμη ὅμως, ὁ Γραμματεὺς τῆς Συντάξεώς μας, δὲν ἐκουράσθηκε καὶ καθωδήγησεν ὅσους ἤθελαν καὶ ὅσους τὸν ἄκουσαν, ἐκ τῶν πολὺ νεαρῶν ἀναγνωστῶν μας, εἰς τὸ νὰ ἐπιτύχουν στὴν προσπάθειά τους. Μεταξὺ τῆς σειρᾶς, ποὺ θὰ παρουσιάση ὁ «Ἕσπερος» εἰς τοὺς ἀναγνώστας του —καὶ ἐλπίζει ὅτι καὶ ἄλλοι καὶ ἄλλαι, θὰ θελήσουν νὰ ἀκολουθήσουν, εἶνε ἡ μικρὴ Σαλονικιωτοποιΐα Νιόβη Φτερνιάτη, μόλις δέκα τριῶν χρόνων, ποὺ γιὰ τὴν ἡλικίαν τη ; γράφει ἀρκετὰ καλὰ —ὡς θὰ παρατήρησαν οἱ ἀναγνῶσται μας, εἰς τὸ δημοσιευθέντα ἤδη μικρὰ ἔργα τη ;. Σήμερα δημοσιεύουμε τὴν φωτογραφία της —φόρο τιμῆς γιὰ τὴν ἐπιμέλειά της καὶ γιὰ τὴν προσήλωσί της στὰ γράμματα, μὲ ἕνα μικρὸ ἔργο τοῦ ἐπιγράφεται ἡ «Ἀνθισμένη μυδελιά», μὲ ἐαθότατο νόημα. Ἰδού το :

Κάτασπρη σὰν μιὰ νυφοῦλα καμαρώνει ἡ ἀμυγδαλιά, γιατὶ ἐλέπει τὰ ἄλλα

δένδρα γυμνὰ ἀπὸ λουλούδια. Ἡ χαρὰ τῆς ὅμως γίνεται πιὸ μεγάλη ὅταν ἐλέπῃ τὰ παιδάκια νὰ τὴν περιτριγυρίζουν τραγουδῶντας τὸ λαϊκὸ δύστιχο.

Ἐοὺ κυρὰ ἀμυγδαλιὰ
π' ἀνθίζεις τὸ Γεννάρη...

Καὶ τότε ρίχνει ἀκόμη μιὰ λοξῆ ματιὰ στὴν μηλιά, στὴν ροδιά, στὴν ἀχλαδιά, σὰν νὰ τοὺς λέῃ : Εἴδατε τί παθαίνετε ἐσεῖς ὅλες, ποὺ δὲν ἀκοῦτε τὶς συμβουλές μου, ἐνῶ ἐγὼ εἶμαι γεμάτη χαρὰ κι' εὐτυχία.

Ξαφνικὰ ὅμως παρουσιάζεται μιὰ γρηὰ ντυμένη μέσ' τὰ μαῦρα καὶ τὴς λέει :

—Βιάστηκες πολὺ ἀμυγδαλιά, νὰ φορέσῃς τὸ νυφικό σου, γιατὶ ἀκόμα δὲν ἤρθε ἡ ἀνοιξη.

Καὶ γυρνῶντας στ' ἄλλα δέντρα, τοὺς λέει :

—Μὴν ἀκοῦτε σεῖς τὰ λόγια αὐτῆς τῆς ἀμυαλης' θέλει νὰ διασκεδάζῃ μὲ τὴν ἀσχήμια σας.

Τὰ δένδρα ἔγυραν τὰ κλαδιά τους, σὰ νἀθελαν νὰ εὐχαριστήσουν τὴν γρηὰ γιὰ τὰ καλὰ της λόγια.

Κι' ἀληθινὰ τὰ λόγια τῆς γρηᾶς ἐγῆκαν ἀλήθεια, γιατὶ τὴν ὄυστυχη ἀμυγδαλιά, μὲ τὸ ὀλόασπρο φόρεμά της, τὴν ἐρῆκε ἐαρυχειμωνιὰ καὶ τῆς τίναξε τ' ἄνθη της, ἀφίνοντάς την γυμνὴ μέσα στὸν παγωμένο βορριά, μετανοιωμένη τώρα γιὰ τὴν ἄμυαλη διασύνη της.

Θεσ)νίκη. ΝΙΟΒΗ ΦΤΕΡΝΙΑΤΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΥΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ
Γραφεῖα: Σταδίου 23
ΑΘΗΝΑΙ : ΕΤΟΣ Ἰον. Ἀριθμὸς φύλλου 23
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ—ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ Ν. Γ. ΟΚΤΟΡΑΤΟΣ

Ἕσπερος

ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΕΤΑΡΤΗ 31 Μαρτίου 1937
Τιμὴ φύλλου δραχ.
Ἀριθ. τηλεφώνου 31909

Μία ἀληθινὴ ἱστορία

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ

Καὶ τά... ἐπακόλουθα

Οἱ ἀλῆτες εἶναι γεννημένοι! Αὐτὸ τοὐλάχιστον ἀποδεικνύει ἡ ἱστορία τοῦ Οὐγγρου Στεφάνου Φάρκας, μὲ τὸν ὁποῖον ἀσχολοῦνται τώρα ὅλες οἱ ἐφημερίδες τῆς Εὐρώπης.

Πρόκειται περὶ ἑνὸς τύπου ἀλήτου, ὁ ὁποίος ἐκίνησε τὸ παγκόσμιον ἐνδιαφέρον.

Πρὸ ἑνὸς περίπου ἔτους, οἱ οὐγγρικὲς ἐφημερίδες ἀνήγγειλαν μὲ πομπώδεις καὶ κτυπητοὺς τίτλους ὅτι ὁ πρῶτος ἀριθμὸς τοῦ κρατικοῦ λαχείου ἐκερδήθη ἀπὸ ἕναν φτωχὸν ὑποδηματοποιόν, τὸν Στέφανον Φάρκας, ποὺ ἔμενε στὸ Σεγκέντον.

Φυσικά, ὅλοι ἐδοκίμασαν μεγάλη χαρά γιατὶ τὰ λεπτὰ—60 χιλιάδες πέγκο—δηλαδὴ μιὰ σημαντικὴ περιουσία σὲ ἑλληνικὲς δραχμές, ποὺ ἀντεπροσώπευε ὁ πρῶτος ἀριθμὸς τοῦ λαχείου, ἐπήγαν στὰ χέρια ἑνὸς φτωχοῦ ὑποδηματοποιοῦ.

Ἡ ἱστορία θὰ εἶχε τελειώσει στὸ σημεῖο αὐτό, ἂν πρὸ ἡμερῶν δὲν ἐδημοσιεύετο πάλι στὶς ἐφημερίδες ὅτι συνελήφθη ἕνας ἀλήτης, ὁ ὁποῖος ἐξῆκριδώθη ὅτι δὲν εἶναι ἄλλος, παρὰ ὁ Στέφανος Φάρκας!

Ἀλλὰ τότε, τὰ λεπτά, ποὺ ἐπῆρε ἀπ' τὸ λαχεῖο, τί ἀπέγιναν;

Ἂς ἀφήσουμε ὅμως τὸν ἴδιο νὰ μᾶς ἀφηγηθῆ τὴν περιπετειά του, ὅπως καὶ στὶς ἀστυνομικὲς ἀρχές, ποὺ τὸν συνέλαβαν ἐπὶ ἀλητείᾳ.

—Λίγες ἡμέρες πρὸ τῆς κληρώσεως—εἶπε ὁ Φάρκας—ἐγύριζα στὰ διάφορα χωριὰ τῶν περιχώρων, γιὰ νὰ "μαζέψω δουλειά». Ἐπειδὴ δὲν εἶχα οὔτε πεντάρα, ἐπήγαινα μὲ τὰ πόδια. "Ὅταν ἐπέστρεψα στὸ Σεγκέντερ, ἐπληροφορήθηκα ἀπ' τὶς ἐφημερίδες τὴν τύχη μου.

Ἐξαρύρωσα ἀμέσως τὸ λαχεῖο, ἔκλεισα τὸ μικρὸ μανταζάκι, ποὺχα, κι' ἄρχισα νὰ ζῶ πλούσια.... σὰν ἑκατομμυριοῦχος!

Ἐνοικίασα ἕνα πολυτελέστατο διαμέρισμα στὸ ξενοδοχεῖο «Τίτσα», προσέλαβα ἕναν φίλον μου γιὰ ἰδιαίτερο γραμματέα. "Ὑστερα ἤλθοι οἱ γνωστοί μου» ἤρθαν μαζί μου, γιὰ νὰ γιορτάσουμε τὸ χαρμόσυνο γεγονός. Πηγαίναμε κάθε βράδυ στὰ καμπαρέ, γλεντούσαμε, ἐπλήρωνα ἐγώ, ἐννοεῖται, καὶ ἡ ζωὴ ἦταν πολὺ ὄμορφη.

Μιὰ μέρα εἶδα πὼς τὰ λεφτὰ εἶχαν σωθῆ. Θέλησα νὰ συγκρατηθῶ λίγο, ἀλλὰ ἦταν πιὰ πολὺ ἀργά.

Εὑρέθηκα καὶ πάλι ἀπένανταρος μέσα στοὺς δρόμους, ἔχασα τοὺς φίλους μου ....καὶ τώρα γυρίζω ξυπόλυτος καὶ μὲ σχισμένα παπούτσια.

Κι' ὅμως, προσθέτει ὁ Φάρκας, ἔχω δώδεκα κοστούμια στὸ ἐνεκυροδανειστήριο!... Ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ τὰ πάρω πίσω, γιατὶ μοῦ λείπουν λίγα χρήματα.

Αὐτὴ εἶναι ἡ κωμικοτραγικὴ ἱστορία τοῦ ἀλήτου Φάρκας, ὁ ὁποίος τώρα διάγει ζωὴν ἀλήτου, ἀπὸ τὴν ὁποίαν, φυσικά, δὲν λείπει ὁ σαρκασμός, μὲ τὸν ὁποῖον οἱ ἄνθρωποι τὸν ἐσυμβούλευσαν νὰ μὴ λάνε γιὰ τὸν ἑαυτό τους. Ἀρκεῖ νὰ σημειωθῆ ὅτι στὴν ἀστυνομία, τὴν στιγμὴ ποὺ τὸν ἄφησαν ἐλεύθερο, ἐγύρισε καὶ εἶπε τὰ κατωτέρω χαρακτηριστικὰ λόγια :

—Μὴν ἀνησυχᾶτε! Ἐγὼ εἶμαι τυχερὸς ἄνθρωπος. Πολὺ τυχερός! Τὸ ξέρω πὼς μιὰ μέρα θὰ ξαναγίνω πλούσιος. Θὰ μοῦ πέση πάλι ὁ πρῶτος ἀριθμὸς τοῦ λαχείου καὶ θ' ἀποκτήσω τοὺς παλιοὺς καλούς μου φίλους, γιατὶ δυστυχῶς ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἔτσι εἶναι! Ἐκεῖνο ὅμως, ποὺ μὲ κάνει νὰ στενοχωριέμαι καὶ νὰ λυπᾶμαι μέσα ἀπ' τὴν ψυχή μου, εἶναι τὸ ὅτι δὲν ἔχω ἕνα πέγκο, γιὰ νὰ ἀγοράσω λαχείο!.... Ἂν εἶχα, χωρὶς ἄλλο, θὰ μοῦ ἔπεφτε ὁ πρῶτος ἀριθμός! Χαίρετε, κύριε ἀστυνόμε!

—Νὰ σοῦ δώσω ἐγὼ ἕνα πέγκο, τοῦ εἶπε ὁ ἀστυνομος, καὶ τοῦ ἔδωσε ἕνα νόμισμα ἑνὸς πέγκο.

—Εὐχαριστῶ πολύ, εἶπε ὁ ἀλήτης! Δὲν συνήθισα νὰ παίρνω λεπτὰ ἔτσι! Ἐγὼ τὰ κερδίζω, ὅπως πρέπει! Μήπως μὲ νομίζετε ἀπένταρο; Ἀ! ὄχι! Γελιέσθε. Ἔχω δυὸ πέγκο, ἀλλὰ μοῦ εἶναι ἀπαραίτητα γιὰ νὰ φάω καὶ αὐτὴ τὴ στιγμὴ πεινάω!... Ὑστερα θὰ δουλεύω!...

Κι' ἔφυγε γελώντας.

ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Δουλοῦδι τῆς ἀνοίξεως.

Οἱ τολμηροὶ ἐξερευνηταὶ

ΜΕ ΥΠΟΒΡΥΧΙΟ ΣΤΟΝ ΠΟΛΟ

Μία γυναῖκα στοὺς πάγους

Εἶνε γνωστὸν τὸ σχέδιον τοῦ διασήμου ἐξερευνητοῦ τῶν πόλων σὲρ Χοὺμπερτ Οὐίλκινς νὰ πάῃ εἰς τὸν Βόρειον Πόλον μὲ ὑποβρύχιον. Ἀλλὰ δὲν ἔχει συγκεντρωθῆ ἀκόμη τὸ ἀπαραίτητον χρηματικὸν ποσὸν καὶ ἡ σύζυγος τοῦ ἐξερευνητοῦ διὰ νὰ τὸν βοηθήση ἀπεφασισε νὰ ἐργασθῆ εἰς ἕνα καμπαρὲ τῆς Νέας Ὑόρκης ὡς ἀντιζέλα.

Ἡ λαίδη Οὐίλκινς, ἡ ὁποία κατάγεται ἀπὸ τὴν Αὐστραλίαν, ὅπως καὶ ὁ σύζυγός της, ἦτο μρὸ τοῦ γάμου της διάσημος ἠθοποιὸς τοῦ θεάτρου, μετὰ τὸν γάμον της ὅμως ἐγκατέλειψε τὴν σκηνὴν τελείως. Καὶ ἀν ξαναρχίῃ πάλιν τωρα τὸ ἐπάγγελμα τὴς ἐπάγγελμα, τὸ κάνει μὲ τὴν πλήρη συγκατάθεαιν τοῦ συζύγου της καὶ μὲ μόνον σκοπὸν νὰ τὸν βοηθήση.

Ἡ ὡραία καὶ θαρραλέα λαίδη Οὐίλκινς θὰ λάβῃ ἐπίσης μέρος εἰς τὴν ἀποστολὴν ὡς μαγείρισσα τοῦ πληρώματος τοῦ ὑποβρυχίου. Θὰ εἶνε ἡ μόνη γυναῖκα ἡ ὁποία θὰ μετάσχῃ τῆς ἀποστολῆς καὶ θὰ συνοδεύσῃ τὸν σύζυγόν της ὡς τὸ τέρμα τοῦ ἐπικινδύνου ταξειδίου του κατὰ τὸ ὁποῖον ἐλπίζει νὰ διαοχίσῃ τὶς πολικὲς ἐκτάσεις κ ά τ ω ἀπὸ τὸ στρῶμα τοῦ πάγου τοῦ Βορείου Πόλου καὶ νὰ φάσῃ, ἀναχωρῶν ἀπὸ τὴν Σπιτσβέργην εἰς τὸν Βερίγγειον πορθμὸν μεταξὺ Ἀλάσκας καὶ Ἀσίας.

Τὸ ὑποβρύχιον τοῦ σὲρ Χοὺμπερτ κατεσκευάσθη ἐπίτηδες διὰ τὸν σκοπὸν αὐτὸν καὶ δὲν θὰ δύναται νὰ μεταφέρῃ περισσότερους ἀπὸ ἑννέα ἀνθρώπους κάτω ἀπὸ τοὺς αἰωνίους πάγους τοῦ Πόλου. Μὲ τρομακτικὲς δυσκολίες ἄλλωστε ἡ γυναῖκα τοῦ κατώρθωσε νὰ τὸν πείσῃ νὰ τὴν προσλάβῃ ὡς μαγείρισσαν τοῦ σκάφους, χωρὶς νὰ εἶνε ὑπόγραμμα γιατὶ ἡ θέσις αὐτὴ σὴν διεξδική

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΤΙΜΟΙ ΛΙΘΟΙ

ΙΑΠΩΝΙΔΕΣ ΚΑΙ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΑ

ΠΩΣ ΤΑ ΨΑΡΕΥΟΥΝ

Η ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΑ — τὰ πραγματικὰ ὅμως — ἐ-χουν παίξει σπουδαῖο ὁόλο στὴ ρωμαντικὴ ἱ-στορία ἀπὸ τοὺς πα-ληοὺς χρόνους μέχρι σήμερα. Καὶ δὲν ὑπάρ-χει ἀμφιβολία πὼς τὸ ἐξαιρετικὸ αὐτὸ κόμπ-μα, ποὺ δίνει περισσότερη αἴγλη καὶ με-γαλοπρέπεια στὴ γυναικεία ὠμορφιά, θὰ ἐξακολουθήση καὶ εἰς τὸ μέλλον νὰ κατ-έχη τὴν ἴδια θέσι καὶ ἑπομένως ἕνα καλλιέ ἀπὸ ἀληθινὰ μαργαριτάρια νὰ θε-ωρῆται ὡς κάτι τὸ ἐξαιρετικόν.

Ἡ ἀξία τῶν μαργαριταρίων εἶναι πο-λὺ μεγάλη καὶ αὐτὸ ὀφείλεται φυσικὰ στὴ ζυσκολία, μὲ τὴν ὁποίαν εὑρίσκονται.

Γύρω ἀπὸ τοὺς ἀγῶνες, ποὺ γίνονται γιὰ τὴν ἁλιεία τῶν μαργαριταριῶν στὶς μακρυνὲς θάλασσες τῆς Ἀνατολῆς, ἡ ἀνθρώπινη φαντασία ἔχει ὑφάνει τοὺς πιὸ ὡραίους καὶ ρωμαντικοὺς θρύλους, οἱ ὁποῖοι ὅμως δὲν ἀπέχουν καὶ πολὺ ἀπ' τὴν πραγματικότητα.

Γιατί, ἀναμφιβόλως, οἱ ψαράδες τῶν μαργαριταριῶν ἀπετέλεσαν μιὰ κατηγορία ἀνθρώπων θαρραλέων, ποὺ, ἀψηφῶν-τας τοὺς ἀφάνταστους κινδύνους, ποὺ διατρέχουν μέσα στὸ βυθὸ τῆς θαλάσσης, φέρνουν στὴν ἐπιφάνεια τὰ πολύ-τιμα αὐτὰ πετράδια, πού, κατὰ παράδο-ξο καὶ μυστηριῶδη τρόπο, δημιουργοῦν-ται μέσα στὰ στρείδια.

Ἡ ζωή τους στὶς μακρυνὲς θάλασσες τῆς Σουμάτρας εἶναι ἕνα ἀθάνατο λυ-ρικὸ ρωμάντζο, τὸ ὁποῖον ἔχει δώσει ἀ-φθονον ὑλικὸν στὴ φιλολογία ὅλων τῶν λαῶν τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως. Μὰ νὰ τώρα, ποὺ ἡ ὡραία αὐτὴ ἱστορία παίρ-νει, τὰ τελευταῖα χρόνια, μιὰ περισσό-τερο ρωμαντικὴ ὄψι, στὶς ἀκτὲς τῶν νη-σιῶν τῆς Ἰαπωνίας, στὶς θάλασσες τῶν ὁποίων τὰ μαργαριτοφόρα στρείδια εἶναι ἄφθονα.

Στὸ εἰδυλλιακὸ καὶ κατάφυτο νησὶ τῆς Ἰαπωνίας, Χεκοῦρα, ποὺ εἶναι κατάφυτο ἀπὸ ἀνθισμένες κερασιὲς καὶ μηλιὲς τὴν ἄνοιξι, κατοικοῦν οἱ πιὸ ὠμορφες γυναί-κες τῆς ὡρας αὐτῆς.

Ὅλες αὐτὲς οἱ γυναῖκες μὲ τὶς ἐξαι-ρετικὲς κορμοστασιές τους, ἀσχολοῦνται μὲ τὴν ἁλιεία τῶν μαργαριταριῶν.

Ὁ Μικιμότο, ὁ Ἰάπων βασιλεὺς τῶν πολυτίμων λίθων, ἔχει ἐπιστρατεύσει ὅ-λες αὐτὲς τὶς γυναῖκες, ποὺ ἔχουν ἐξε-λιχθῆ σὲ θαυμάσιες κολυμβήτριες. Μὲ

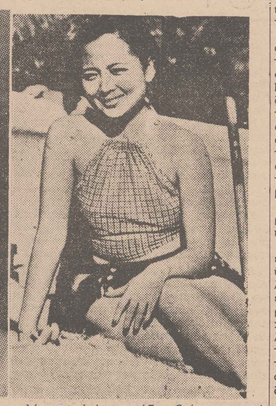

μιὰ ζώνη μόνον στὴ μέση, στὴν ὁποία στηρίζεται ἕνα κοφτερὸ μαχαίρι γιὰ τὸ ξεκόλλημα τῶν στρειδιῶν, οἱ γυναῖκες αὐτὲς πέφτουν μὲ ἀφάνταστη τόλμη στὴ θάλασσα. Στὰ μάτια φοροῦν εἰδικὰ γυα-λιὰ, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ βλέπουν καλὰ στὸ βυθὸ καὶ νὰ ἐρευνοῦν μὲ ὑπομονή, κρατῶντας τὴν ἀναπνοή τους μέσα στὸ νερό, μέχρις ὅτου νὰ συναντήσουν τὸ στρεῖδι, τὸ ὄστρακο, μέσα στὸ ὁποῖο δη-μιουργεῖται τὸ μαργαριτάρι.

Ὁ Μικιμότο, χάρις στὶς Ἰαπωνίδες αὐ-τές, ἔχει κάνει πολὺ καλὲς δουλειές.

Ἡ ἀπόδοσις σὲ μαργαριτάρια ἡμερησί-ως εἶναι ἀφάνταστη, ἐνῶ σχετικῶς οἱ δα-πάνες σὲ ἡμερομίσθια ἐλάχιστες. Ἡ ἀ-μοιβὴ ἑκάστης γυναικὸς ἀνέρχεται σὲ ἕνα μαργαριτάρι ἡμερησίως ἀπ' αὐτά, ποὺ ἀνασύρει ἀπ' τὸ βυθὸ τῆς θαλάσ-σης!! Μὰ στὸ μέρος ἐκεῖνο. ἐπειδὴ τὰ πολύτιμα αὐτὰ πετράδια βρίσκονται σὲ ἀρκετὴ ποσότητα, δὲν ἔχουν καὶ μεγά-λη ἀξία.

Πάντως ἡ τέχνη τῆς ἁλιείας μαργαρι-ταριῶν στὴ νῆσο Χεκοῦρα, ὑποτελεῖ τὸ κύριον ἐπάγγελμα τῶν γυναικῶν, ποὺ μεταδίδεται ἀπὸ τὴ μιὰ γενιὰ στὴν ἄλ-λη, ἀσν κάτι πατροπαράδοτο καὶ ἱερὸ ἐθ-θιμο, ποὺ τὸ σέβονται ὅλοι.

Ἀπὸ τὸ ἐμπόριο τῶν μαργαριταριῶν ἡ Ἰαπωνία κερδίζει πολλὰ ἑκατομμύρια ἐ-τησίως, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ περισσότερα περιέρχονται στὸν διάσημο Μικιμότο, πού, πολὺ δικαίως, ἔχει ἀποκληθῆ ὁ βα-σιλεὺς τῶν μαργαριταριῶν.

Ὁλόκληρο τὸ ἐμπόριο βρίσκεται στὰ χέρια του καὶ τὰ πλούτη του, καθὼς μαν-τεύει κανεὶς πολὺ εὐκολα,, εἶναι ἀμύ-θητα.

Κι' ἔτσι ἡ ἱστορία τῶν μαργαριταριῶν παίρνει πιὸ διαφορετικὴ ὄψι, πιὸ ρωμαν-τική, πιὸ ποιητική.

Τὰ ζημερώματα, ὅταν ἀκόμα ὁ ἥλιος ἀνατέλλη θεόρατος πίσω ἀπ' τὰ βουνὰ τῆς Ἰαπωνίας, στὰ καταγάλανα νερὰ τῶν ἀκτῶν τῆς Χεκοῦρα, σὰν πραγματικὲς Νηρηΐδες, οἱ ὠμορφες Ἰαπωνίδες βυθί-ζονται μία-μία, μένουν ἀρκετὴ ὥρα κά-τω στὸ βυθὸ καὶ κατόπιν ἀναπηδοῦν πάλι στὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης μὲ μιὰ ἀ-φάνταστη εὐλυγισία στὸ κορμί τους, κρα-τῶντας στὰ χέρια τους τὸ πολύτιμο ὄ-στρακο, τὸ ὁποῖο ἔχουν ξεκολλήσει μὲ τὸ κοφτερὸ μαχαίρι ἀπ' τὶς πέτρες τοῦ βυθοῦ.

Ἴσως τὸ ὄστρακο νὰ μὴν ἔχη μαργα-ριτάρι! Μὰ ἡ μοντέρνα νηρηΐδα δὲν ἀ-πογοητεύεται.

Ξαναβουτάει στὴ θάλασσα θαρραλέα, ἐρευνᾷ τὸ βυθὸ καὶ ἀνέρχεται καὶ πάλι, ὕστερ' ἀπὸ λίγο, στὴν ἐπιφάνεια τῆς θα-λάσσης μὲ δεύτερο ὄστρακο! Τὰ ρίχνει ἕνα-ἕνα μέσα σ' ἕνα μικρὸ ζύλινο βα-ρελάκι, τὸ ὁποῖο ἐπιπλέει καὶ εἶναι ἀνοι-χτὸ ἀπὸ πάνω! Τὸ σέρνει μαζί της, κο-λυμπῶντας ὅλη σχεδὸν τὴν ἡμέρα, ὡς τὴν ὥρα, ποὺ ὁ ἥλιος, ἀπ' τὴν ἀντίθετη τώρα μεριά, κάνει στὰ βουνὰ τῆς Δύ-σεως, ὁλορρόδινος, σὰν ἕνας φλογερὸς δίσκος....

Ἡ συλλογὴ στρειδιῶν, ὡς αὐτὴ τὴ στι-γμή, εἶναι πλούσια. Μέσα σ' αὐτὰ θὰ ὑ-πάρχουν, χωρὶς ἄλλο, καὶ μερικὰ μαρ-γαριτάρια.... Μὰ ἡ καϋμένη ἡ Ἰαπωνί-δα, ποὺ ἀγωνίστηκε ὅλη τὴν ἡμέρα, πα-λεύοντας μὲ τὴ θάλασσα, θὰ πάρη γιὰ ἀμοιβή της ἕνα μόνον!

Κι' ὅμως τῆς ἀρκεῖ! Ἀφοῦ ἔχει πά-ρει μαζί της καὶ τὴν μικρή της κόρη, τὴν ὁποία προσπαθεῖ νὰ συνηθίση στὸ ἐπάγγελμα, ποὺ ἐξασκεῖ ἀπὸ τόσα χρό-νια!

Στὰ φτερὰ τῆς φαντασίας

ΑΠΡΙΛΙΑΤΙΚΟ ΞΗΜΕΡΩΜΑ

Σὰν ὄνειρο καὶ σὰν παραμύθι

ΗΜΕΡΟΜΑΤΑ! Χλωμιάζουνε οἱ ἄ-κρες τ' οὐρανοῦ. Ἕνα σονέτο ἀ-κούεται σιγανά, ἁπαλὰ, χαϊδευτικὰ ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ κλαδιὰ τῶν δένδρων στὸν κοντινὸ κῆπο ποὺ εἶναι γεμάτος βιόλες καὶ τριανταφυλλιές.

Τριανταφυλλένιες ἀχτίδες χρωματί-ζουνε τώρα καὶ τὶς κορφὲς τῶν δέν-δρων. Τὰ πουλιὰ ὁλοένα ζωηρεύουνε. Χίλιων λογιῶν τραγούδια ἀλλάζουνε στὸ λεφτό. Κανένας Στράους οὔτε Μόζαρτ δὲν τὰ φτάνει στὴ οὐνθεσι καὶ στὴν ἐκτέλεσι τῆς μουσικῆς των συμφωνίας.

«Γλυκόλλαλα πουλάκια ποὺ τόσο ὁ-μορφαίνετε τὴν ἀνοιξι καὶ δίνετε στο κάθε ξημέρωμα μιὰν ὑπέροχη γλυκάδα στὴ φύσι καὶ γιομίζετε τὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου ποὺ σᾶς ἀκούει, χαρὰ κι' ἐλ-πίδα».

Ἄκου τώρα!.... Πιὸ ζωηρὸ γίνεται τὸ ξεφωνητὸ κ' ἡ ὀρχήστρα πλούσια σὲ ὅλους τοὺς τόνους ξεφουντώνει στὴ φανταχτερὴ ἐμφάνισι τοῦ Ἀπόλλωνα.....

Ἕνα παράθυρο ζαφνικὰ ἀνοίγει διά-πλατα κατάντικρυ στὸ κῆπο ποὺ τελεῖ-ται ἡ μουσικὴ συμφωνία τῶν πουλιῶν καὶ ἕνα καστανὸ κεφαλάκι κοριτσιοῦ φω-τίζεται ἀπὸ τὶς πρῶτες τοῦ ἥλιου ἀχτί-δες. Λάμπει κι' ἐκεῖνο σὰν ἥλιος καὶ σκορπίζει ἀχτίδες οὐράνιες ἀπ' τὴ φαντ-οχτερή του νειότη.

Πηγαινοέρχεται ἡ κόρη μέσα στὴν κά-

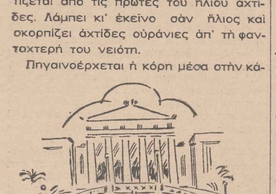

μαρα καὶ ἀπὸ ἐκεῖ τώρα ἀκούεται ἕνα γλυκὸ καὶ ἥσυχο σὰν προσευχὴ μουρ-μούρισμα. Ἀκολουθεῖ τὴ μουσικὴ τοῦ κήπου.

Ἡ ἁρμονία εἶναι πλήρης! Οἱ ἀτερω-τοὶ σύντροφοί της στὸ ἄσμα ξετρελλα-μένοι ἀπὸ τὰ καθάρια φῶτα καὶ τὶς μυ-ρωδιές, πετᾶνε κοπάδια γύρω στὸ ἀνοι-χτὸ παράθυρο καὶ στὸ μπαλκόνι. Ἀ-κουμπᾶνε τὰ φτερά τους στὶς γάστρες μὲ τὰ φουντωτὰ λουλούδια, μὰ δὲ θέ-λουνε νὰ ξεκουραστοῦνε. Πετᾶνε κ' ἔ-λο πετᾶνε γύρω στ ἀνοιχτὸ παράθυρο καὶ στὸ μπαλκόνι. Ξένοιαστα πετοῦνε καὶ κελαηδᾶνε δὲν βλέπουνε ὅμως τὴ γάτα ποὺ παραμονεύει στὴ γωνιὰ τοῦ μπαλκονιοῦ κάτω ἀπὸ τὰ λουλούδια καὶ ποὺ κυττάζει, κυττάζει κρυφὰ μὲ τὰ σταχτιὰ τῆς μάτια ποὺ λαμπιρίζουνε. Ξάφνου αὐτὴ ξεπετιέται σὰν ἀστραπὴ, σὰ μπόμπα τρομερὴ κ' ἁρπάζει στὸ φτερὸ ἕνα μικρὸ κελιδονάκι. Σπαρταράει ἐκεῖ-νο στὰ νύχια της μὰ ἡ γάτα περήφανη γιὰ τὸ κατόρθωμά της, κατεβαίνει τὶς σκάλες. Τὴν ἴδια στιγμὴ τὸ καστανὸ κε-φαλάκι μὲ ὅλο τὸ κυπαρισένιο κορμὶ τῶν δεκάξη χρονῶν, μὲ τὸ δέμα τὰ βιβλία της στὸ χέρι καὶ μὲ τὴ μαύρη ὁλόκλει-στη ποδιὰ ποὺ τὴν ζανοίγει τὸ ἄσπρο κεντητὸ γιακαδάκι καὶ ἡ ἄσπρη πέτσινη ζώνη, ἐπρόβαλε στὸ μπαλκόνι καὶ εἶδε τὴ γάτα μὲ τὸ πουλὶ στὸ στόμα. Δὲν χά-νει καιρό, ὁρμητικὰ σὰν ἀέρας κατεβαί-νει τὶς σκάλες καὶ μὲ φούρια πετάει τὸ δέμα μὲ τὰ βιβλία στὸ κεφάλι τῆς γά-τας. Ἐκείνης ζαλίστηκε μὰ ὅμως δὲν ἀ-φησε τὸ πουλὶ ἀπὸ τὰ δόντια της καὶ τρέχοντας ἡ παμπόνηρη χάθηκε ἀπ' τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα τῆς αὐλῆς.

Τ' ἄλλα πουλιὰ μαζεύτηκαν ὅλα στὸ μπαλκόνι καὶ μὲ λαχταριστὲς φωνὲς πε-τάξανε ἀνήσυχα γύρω στὰ λουλούδια ζητῶντας τὸν χαμένο σύντροφό τους. Τίποτα ὅμως δὲν μποροῦν νὰ κάμουν. Ἕνας χαριτωμένος ἀπ' τοὺς πειὸ νέους τραγουδιστὰς τῆς πρωϊνῆς ἀούκριτης μουσικῆς συμφωνίας, πάει, χάθηκε κομ-ματιάστηκε ἀπ' τὰ νύχια τῆς γάτας.

Τὸ κορίτσι μαζεύει τὰ βιβλία της ποὺ σκορπιστήκανε κάτω στὴν αὐλὴ καὶ φεύ-γει λυπημένο.

✧✧✧

Ὁλάκερος ὁ ἥλιος ἀνεβαίνει, ἀνε-βαίνει ψηλὰ στὸν οὐρανό. Ἡ ὀρχήστρα ἔπαυσε τὶς μελωδικὲς συμφωνίες. Τὰ πουλιὰ σκορπίστηκαν στὸν κάμπο.

Σὲ λίγο ἡ γάτα μὲ κατεβασμένη τὴν οὐρὰ μὲς τὰ πόδια της, ἀνέβηκε παρα-πονετικὰ τὶς σκάλες, δειλά, φοβισμένα. Ἔκανε μιὰ ὁλτα στὸ μπαλκόνι σὰν ἀ-δικημένη τάχα, ζάπλωσε κουρασμένα στὴ γωνιὰ τὴν ἱπὸ σκιερὴ τοῦ μπαλκο-νιοῦ, σκούτιασε λίγο τὸ κεφάλι της μὲ τὸ πόδι της, κύτταξε λοξὰ δεξιὰ κι' ἀρι-στερὰ, ἀνοιγόκλεισε τὰ μάτια της, ἁ-πλωσε τεντωτὰ τὰ μπροστινά της πόδια, τὰ μάζεψε πάλι κουβαριαστὰ ἔγυρε ἐ-πάνω τους νυσταγμένα τὸ κεφάλι της κι' ἀποκοιμήθηκε ρονρονίζοντας γιὰ μιὰ στιγμή. Σπκώθηκε ἀνήσυχη καὶ σέρ-νοντας τὴν οὐρά της μὲ σκυφτὸ τὸ κε-φάλι σὰ νὰ ψαχνόλευε κάτι νὰ βρῆ, κο-τέθηκε τὶς σκάλες. Πῆγε στὴν αὐλὴ στριμώχτηκε κουβαριάστηκε σὲ μιὰ γω-νιὰ μὲ ὀρθάνοιχτα τώρα τὰ μάτια σὰν ἔνοχος ποὺ φοβᾶται μήπως τὸν συλλά-βουν.

Ἦταν ἡ ὥρα ποὺ θἀρχόταν τὸ κα-στανὸ κεφαλάκι μὲ τὸ κυπαρισσόεινο κορμὶ, μὲ τὸ δέμα, τὰ βιβλία στὸ χέρι μὲ τὴ μαύρη ὁλόκλειστη ποδιὰ καὶ ἡ γάτα δὲν ξαναφάντηκε πιὰ στὸ μπαλ-κόνι.

ΣΤ. ΚΑΤΣΙΛΟΜΗΤΗ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΣΕ ΑΠΑΡΗΓΟΡΗΤΗ ΧΗΡΑ

Μὴν κλαῖς, ἀν τὸν ἀντροῦλη ἀω
τὸν ἔφαγε ὁ Χάρος.
Στὴ μοναξιὰ σου σύντροφος
θὰ εἶναι.... ὁ κουμπάρος....

ΣΕ ΦΟΒΕΡΟ ΜΠΕΚΡΗ

Ἂν τὴ ρετοίνα ποῦχεις πιῆ
τίνε ξερνοῦσες ὅλη,
σὲ δυὸ λεπτά.... θὰ ἐπνιγεῖ,
τῶν.... Ἀθηνῶν τὴν πόλι.

ΣΕ ΣΠΟΥΔΑΙΟ ΠΟΙΗΤΗ

Σοῦ πρέπει γιὰ τὸ ἔργο σου
ἀφιέρωσι χρυσῆ,
γιατὶ δύο ὑπήρξανε:
ὁ.... Ὅμηρος.... καὶ σύ....

ΣΕ ΑΣΧΗΜΟΜΟΥΡΑ

Τόσο πολὺ φοβήθηκα,
σὰν εἶδα τὴ μορφή σου,
ποὺ σκέφθηκα πὼς.... πίθηκος
θὰ ἦταν.... οἱ γονεῖς σου.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

"Ὅσοι δὲν ἐδιάβασαν τὴν ("Ἀγωνία") ἀπὸ τὴν ἀρχή, ἠμποροῦν νὰ τὴν παρακολουθήσουν καὶ ἀπὸ σήμερα. Προτάσσεται πλήρης συνέχεια.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ ΑΓΩΝΙΑ

"Ὅσοι ἀγάπησαν, ὅσοι ἐπόνεσαν, ὅσων ἡ καρδιὰ μάτωσε ἀπὸ ἕνα ἔρωτα ἀπελπισμένο ἂς διαβάσουν τὴν ("Ἀγωνία").

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΣΥΝΕΧΕΙΩΝ)

Ἡ Φώτα Βελδη, κόρη καλῆς οἰκογενείας, μόλις δεκα ὀκτὼ ἐτῶν, παντρεύεται τὸν βιομήχανον Μάρκο Μιρέζη, πλούσιον, σαράντα περίπου χρόνων καὶ μὲ φημη καρδιοκατακτητοῦ. Ἀναθρεμμένη μέσα σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα οἰκογενειακῆς θαλπωρῆς, δίδεται μ' ὅλη τὴ θέρμη τῆς ἀγνῆς ψυχῆς της στὸν ἄνθρωπον αὐτόν. Ἡ Φώτα, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀποκάλυψι τῆς φίλης της Νέλλης, γιὰ τὴν ἐρωτικὴ ζωὴ τοῦ Μάρκου καὶ εἰδικὰ γιὰ ἕνα σύνδεσμό του, μὲ τὴν Ρένα Σποντέλλη, τὴν κόρη γνωστοῦ τραπεζίτη, ζητάει ἀπ' αὐτὸν νὰ ἐπισπευθῆ ὁ γάμος των. Ὁ Μάρκος δέχεται. Καὶ τώρα, παντρεμένοι πιά, φεύγουν γιὰ τὸ γαμήλιο ταξίδι. Βρίσκονται στὴ Βενετία. Ἡ νύκτα εἶνε ἤρεμη καὶ μολακή. Στὸν ἐξώστη τοῦ «Ἐξέλσιορ Πάλλας» σὲ μιὰ φανταστικοῦ γιορτή, ἡ Φώτα συγκινεῖ τὸν Μιρέζη, μὲ τὴν ἀγάπη της καὶ τὸν κάνει νὰ νοιώση κι' αὐτὸς νὰ φουντώνη ὁ ἔρωτάς του γι' αὐτήν. Περνοῦν μιὰ ἐρωτικὴ βραδυὰ κι' ἡ Φώτα τὴν ἄλλη μέρα σκέπτεται:

6ον

Νὰ ποὺ εἶχε ἄδικο ὁ παλιὸς παιδικὸς φίλος της, ποὺ θρίζε τὸ Μάρκο «σαραντάρη» προλέγοντάς της πὼς δὲν θὰ εὐτυχήση μαζύ του.

Ἡ Νέλλη....

Κι' αὐτή, ἡ καλὴ κι' ἡ μοναδικὴ φίλη της, εἶχε ἄδικο, ποὺ κατηγόρησε τὸ Μάρκο τόσο ἐπιπόλαια, κι' ἀς μὴν ἔλεγε, παρὰ λόγια ποῦχε ἀκούσει.

Μά, ξαφνικά, ἕνα ὄνομα πετιόντανε, ἕνα ὄνομα, ποὺ τὴν ἀναστάτωνε: Ἡ Ρέννα Σποντέλλη.

"Α! αὐτὴ τὴν μισοῦσε πολύ, πάρα πολύ. Ἂς εἶχε ἄδικο ἡ Νέλλη, ποὺ τῆς εἶπε συκοφαντίες τοῦ κόσμου. Μὰ καὶ ψέμματα ποὺ ἦταν—ὅπως ἤθελε νὰ πιστέψη—αὐτὸ τὸ ὄνομα, ἡ ἀνάμνησι τοῦ ἀγοροκόριτσου αὐτοῦ, μὲ τὴν ζιπασιὰ τῆς νεόπλουτης, μὲ τὸ θράσος τῆς κοσμικῆς, τὴν τρέλλαινε.

Μάταια προσπαθοῦσε νὰ διώξη τὴν εἰκόνα της ἀπὸ τὰ μάτια της, τὴν κακὴ ἀνάμνησι ἀπὸ τὸ μυαλό της.

Τὸ λυγερὸ κορμὶ τῆς κόρης τοῦ τραπεζίτη, ποὺ τόσα κυκλοφοροῦσαν στὰ ἀθηναϊκὰ σαλόνια γιὰ τὰ καπρίτσια της, ποὺ ἀκόμα τόσα ἔλεγαν γιὰ τὶς παράδοξες ἐρωτικές περιπετειές της, — ποὺ κατα-ντοῦσαν ἀπίστευτα, — τῆς δηλητηρία-ζε τὴν εὐτυχία της.

Βέβαια ἦταν μακρυὰ τώρα ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Μὰ μήπως ἡ Ρέννα Σποντέλλη δὲν μποροῦσε νὰ κυνηγήση τὸν Μάρκο ἀκόμη καὶ στὸ γαμήλιο ταξίδι του, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ τῆς τὸν πάρη;...

Στὴ σκέψη αὐτή, τὰ χέρια της ἔπεσαν ἄτονα καὶ τὸ κραγιόνι, ποὺ κρατοῦσε, κυλίστηκε στὸ χαλί. Κοίταξε στὸν καθρέπτη τῆς τουαλέττας, μὰ δὲν ἔβλεπε τὸ πρόσωπό της. Ἐκεῖ, μέσα στὸ παχὺ κρύσταλλο, μιὰ μορφὴ μόνο ἔβλεπε, ποὺ γελοῦσε κοροϊδευτικά: τῆς Ρέννας Σποντέλλη.

Ἔνοιωσε τὸ μυαλό της νὰ σαλεύεται. Τὰ μάτια της ἄνοιξαν διάπλατα. Τὸ στόμα της πῆρε μιὰ ἀσχημη γραμμή. Ἡ καρδιὰ της πετιόταν σὰν νεαρῆς λαφίνας, ποὺ τὴν κυνηγᾷ βάρβαρος κυνηγός.

Καὶ μιὰ πνιγμένη κραυγὴ τῆς ἔφυγε:

—Μάκο....

Μὰ ὁ ἄντρας της δὲν ἄκουσε. Τὸ διαμέρισμα ἦταν ἔτσι διαρρυθμισμένο, ποὺ ἦταν δύσκολο ν' ἀκουσθῆ ἡ ἀπελπιστικὴ φωνή της, ὅσο δυνατὴ κι' ἂν ἦταν.

Ἔγυρε τότε τὸ κεφάλι της ποὺ ἔπεσε σχεδὸν πρὸς τὸ στῆθός της κι' ἔτσι, σ' αὐτὴ τὴ στάσι, τῆς ἀπελπισίας, ἄρχισε νὰ κλαίῃ μὲ ἀναφυλλητά....

ΝΑ ΦΥΓΟΥΜΕ....

Τὴν ζωή μας, μπορεῖ νὰ τὴν φαρμακώσουμε μ' ἕνα ἐφιάλ-τη, ποὺ ἐμεῖς μὲ τὰ ἴδια τὰ χέρια μας, τοῦ δίδουμε σάρκα καὶ ὀστά.

Ὁ ΑΝ ὁ Μάρκος ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ μπουντουάρ τῆς γυναικός του, ντυμένος κομψά, ὅπως αὐτὸς συ-νήθιζε νὰ ντύνεται, στάθηκε σαστισμέ-νος.

Ἡ Φώτα καθόταν ἀκόμη στὴν ἴδια θέσι, πάνω στὸ ταμπουρέ, μισογυμνη, μὲ τὰ μάτια γεμάτα δάκρυα, μὲ τὴν ἀπελπισία ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό της.

Τρόμαξε!...

Γλρσίασε βιαστικός, τὴν πῆρε στὰ χέρια του, σὰν μικρὸ παιδί, ρωτῶντάς την τί ἔχει.

Ἡ Φώτα δὲν ἀπαντοῦσε. Ἔνοιωθε τὸ ἀφαιροῦσε τὴν ὀργὴ καὶ ἡ ἡλικία τὴν ἀγανάκτησι.

Μὲ τὴ γλυκειὰ φωνή του, τὴν τόσο θερμή, τῆς ἔλεγε κίλια δυὸ πραγματάκια, ποὺ ἴσως νὰ μὴν εἶχαν τὴ θέσι τους σ' αὐτὴ τὴν ὥρα, μὰ ποὺ ἤξερε πὼς θὰ τὴν ἔκαναν νὰ λησμονήση κεῖνο, ποὺ τὴν ἔκαμε νὰ κλάψη τόσο, ποὺ τὰ ὡραία μάτια της νάχουν κάσει τὴ λάμψι τους καὶ τ' ὠμορφο πρόσωπό της νὰ μὴν ἔχη τὴ δροσιά, ποὺ τὸν ἔκανε νὰ ζηλεύη

Μία ἀπὸ τὰς ἐμφανίσεις τοῦ «Λίντο» ποὺ θὰ παιξῇ σπουδαῖο ρόλο στὴν ἱστορία μας.

τὴ νειότη της.

Καὶ, πραγματικά, πέτυχε κεῖνο, ποὺ θέλε. Ἡ Φώτα συνήλθε. Γέλασε. Καὶ σὲ λίγο εἶχε ρίξει τὸ μπράτσα της γύρω σ' ἐκεῖνο τὸν λαιμό του καὶ τὸν φιλοῦσε μ' ὅλη τὴν ὁρμή, ποὺ μιὰ ἀπελπισμένη γυναίκα δίδει, τὴν ὥρα αὐτή, στὸ φιλί της, σ' ὅλη τὴν ἐκδήλωσί της.

Μ' ἀλλοίμονο! Ὁ Μάρκος εἶχε καταλά-βει ὅτι ἡ γυναίκα του, αὐτὴ ἡ νέα κο-πέλλα, δὲν ἦταν ὅ,τι τοῦ χρειαζόταν, γιὰ νὰ ξεχάση τὸ παρελθόν. Ἔνοιωθε τώρα πὼς ὁ ἐνθουσιασμός της χθεσινὴς βραδυᾶς ἦταν πρόωρος, πὼς κάτι εἶχε μπῆ ἀνάμεσά τους καὶ θὰ τοὺς χώριζε... Κι' ὅ,τι φοβόταν, τοῦ τὸ ἐπεβεβαίωσε ἡ Φώτα. Σὲ μιὰ στιγμὴ, ποὺ ἡ ἀγάπη τὴν ἔκανε νὰ μὴν ὑπολογίζη τὰ λόγια τῆς, ἐξευτρεύτηκε στὸν ἄντρα τῆς τὴν ἀπάτη, ποὺ τὴν εἶχε κάμει νὰ κλάψη. Ἀπελπισμένη, νὰ ξεχαστῆ τόσο, ποὺ νὰ δημιουργήση τὴ σκηνὴ αὐτή, ποὺ κι' ἡ ἴδια τώρα—ὅπως ἔλεγε—τὴν συχαίνόταν.

Ὁ Μάρκος δὲν ἀπάντησε. Τὴν ἄφησε νὰ λέη, νὰ τὸν ἀγκαλιάζη, νὰ τὸν φι-λάη, νὰ δακρύζη κἀποτε καὶ φρόντιζε νὰ μὴν τῆς δώση νὰ καταλάβη τὴν τρι-κυμία, ποὺ σήκωσε στὴν ψυχή του, τὴν ὥρα, ποὺ νόμιζε ὅτι ἡ γαλήνη εἶχε σκε-πάσει τὰ πάντα.

Ἦταν περιποιητικός, προσπαθοῦσε νὰ φαίνεται πὼς δὲν λογάριαζε τὸ ἐπεισό-διο αὐτό, ὅτι ἦταν δικός της καὶ θάμενε δικός της ἕως τὸν θάνατο.

—Κουταμάρες, φιθύρισε σὲ κἀποια στιγμή. Χαλᾶς τὰ ὡραιά σου μάτια γιὰ πρά-γματα, ποὺ δὲν γίνηκαν ποτὲ καὶ ζηλεύ-εις μιὰ γυναῖκα, ποὺ ποτὲ δὲν τὴν πρό-σεξα....

—Ὅστε δὲν εἶχες σχέσεις μὲ τὴν Σποντέλλη;

—Ποτέ!

—Ὀρκίζεσαι;

Ἡ ἐπιμονὴ τῆς νέας γυναῖκας τὸν εἶ-χε κάμει νὰ χάση τὸ κέφι του. Μά, θέ-λοντας νὰ μὴν τὴ δυσαρεστήση, κρατοῦ-σε τὴν ψυχραιμία του κι' ἕνα μάτι ἄπει-ρο θὰ τὸν ἔπαιρνε εὐτυχισμένο γιὰ τὴ σκηνὴ αὐτή, τῆς ἀνόητης ζηλοτυπίας.

—Σ' ὀρκίζομαι, τῆς ἀπάντησε.

—Στὴ ζωή μου; ἐπέμεινε ἐκεῖνη.

Ὁ Μάρκος συγκρατήθηκε καὶ στὴ νέα αὐτὴ ἐρώτησι.

—Στὴν ἀγάπη μας....

Ἡ Φώτα δὲν τὸν πίστεψε.

Ἀντίθετα ἔνοιωσε μέσα της κάτι νὰ σπάζη.

—Ἄ! εἶπε σιγά.

—Γιατὶ δὲν μὲ πιστεύεις; ρώτησε αὐ-τὸς τώρα.

Ἡ νέα δὲν μίλησε ἀμέσως.

—Δὲν μὲ πιστεύεις, λοιπόν; ρώτησε πάλι ὁ Μάρκος. Κι' ἡ φωνή του ἔτρεμε.

Ἡ Φώτα κατάλαβε πὼς ὁ Μάρκος θύ-μωσε.

—Μὰ πῶς σοῦ πέρασε αὐτὴ ἡ ἰδέα; τὸν ρώτησε μὲ μιὰ σιγανὴ φωνή, σὰν τοῦ παιδιοῦ, πού, ἀπὸ φόβο, λέει ψέμματα.

.....

Εἶπε τώρα σκοτεινιάσει κι' ὅμως δὲν εἶχαν σκεφθῆ νὰ ἀνοίξουν τὸν διακό-πτη.

Ὁ Μάρκος εἶπε:

—Ἔλα, γιατὶ εἶναι ἀργά.... Ἐτοιμά-σου.

Ἡ Φώτα σηκώθηκε ἀπὸ τὸ ντιβάνι ἀρ-γὰ καὶ γύρεψε τὸν διακόπτη. Ὅπως, σα-στισμένη ἀκόμη ἀπ' ὅ,τι εἶχε συμβῆ, δὲν τὸν εὑρίσκε, ὁ Μάρκος ἔνοιωσε πὼς εἶ-χε παραλείψει νὰ φανῆ εὐγενής.

—Μὴν φάχνης, φώτα, εἶπε. Καὶ βρέθη-κε κοντὰ στὸ ἄσπρο κοκκάλινο καύμπι καὶ τὸ ἀνοιξε.

Τὸ φῶς, ὅπως ἔπεσε ἐπάνω τους, ὅπως φώτισε τὰ ἔπιπλα τοῦ κοιτῶνος μπουντου-ὰρ, ἀπεκάλυψε πιὸ σκληρὰ τὰ πρόσωπά των καὶ χωρὶς εὐθιαέρου τὴ ζωστὴ αὐτὴ φωλιά, ποὺ τόσο τοὺς ἦταν ἀγαπημένη, στὶς λίγες ἡμέρες τῆς παραμονῆς των στὸ «Ἐξέλσιορ Πάλλας».

Ἔνοιωσαν κι' οἱ δυὸ. Ἡ Φώτα, βιαστι-κὴ κά

ΜΑΚΡΥΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟ

ΣΤΗ ΒΡΑΖΙΛΙΑΝΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

Ἐκεῖ σ' ἕνα μαγευτικὸ τοπεῖο, μένει ἕνα ζευγάρι εὐρωπαίων, μὲ τὰ τρία παιδιά του, εὐτυχισμένο στὴ μοναξιὰ καὶ ἀρκούμενο στὴν σύντομη συντροφιὰ τῶν ξένων ποὺ τοὺς ἐπισκέπτονται καὶ τῶν θηρίων ποὺ βρυχῶνται γύρω ἀπὸ τὴ βίλλα τους.

Σ' ἕνα μικρο και μαγευτικο νησι της Βραζιλιας ἐκει ἐγκατασταθῆ, ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια, ὁ Γερμανὸς Κὰρλ Ράϊχερ μὲ τὴν οἰκογένειά του. Τῆς ἡμέρες ποὺ ἡ θάλασσα εἶναι ἀνήσυχη, τὰ κύματά της φτάνουν σχεδὸν μέσα στὸν κῆπο τῆς βίλλας, ποὺ εἶναι γεμάτος ἀπὸ τροπικὰ καὶ ζωτικὰ φυτά. Μετὰ τὴ βίλλα ἀμέσως, σὲ ἀπόσταση ὀλίγων μέτρων, ἀρχίζει ἕνα ἄγριο δάσος, μέσα στὸ ὁποῖο, μὲ πολὺ δυσκολία, μπορεῖ νὰ εἰσωρήσῃ κανένας, ἀκολουθῶντας ἕνα φειδίσιο μονοπάτι, πλάτους ἑξῆντα ἑκατοστῶν μόνον.

Ἄφθονα τροπικὰ λουλούδια καὶ καρποί, δροσερώτατα καὶ γευστικώτατα ἄγρια καρύδια, γλυκύτατοι (μανγκάς), ἕνας γεμάτος ἀπὸ εὐγεστους χυμοὺς παράξενος καρπός, καὶ ὅ,τι ἄλλο μπορεῖ νὰ φαντασθῆ κανεὶς, βρίσκονται ἀφθονα μέσα στὸ δάσος αὐτό, χωρὶς ἀνθρώπινη φροντίδα, χωρὶς καλλιέργεια, χωρὶς περιποίησι. Μὲ λίγα λόγια πρόκειται περὶ ἑνὸς ἐπιγείου παραδείσου. Ἐκτὸς ἀπ' τοὺς καρποὺς ὅμως ὑπάρχει καὶ ἄφθονο καὶ ἐνδιαφέρον κυνῆγι. Πίθηκοι, κροκόδειλοι, παπαγάλοι, φείδια καὶ διάφορα ἄλλα ζῶα, πτηνὰ καὶ θηρία, γιὰ τὰ ὁποῖα φτάνουν ἐκεί, ἐπίτηδες πολὺ συχνά, Εὐρωπαῖοι κυνηγοί. Τὰ σκοτώνουν καὶ τὰ μεταφέρουν ὡς τρόπαια στὴν πατρίδα τους.

Καὶ ὅλοι οἱ ἐπισκέπται αὐτοῖ φιλοξενοῦνται στὴ βίλλα τοῦ κ. Ράϊχερ, τὴ μοναδικὴ κατοικία ποὺ ὑπάρχει στὸ ὀνειρῶδες αὐτὸ νησί καὶ αἰσθάνονται ἐξαιρετικὴ ἀπόλαυση, ὅταν κατὰ τὶς ὧρες τῆς ὑπερβολικῆς ζέστης, γιὰ νὰ δροσισθοῦν, παίρνουν τὸ μπάνιο τους στὰ γαλάζια νερὰ τῆς θάλασσας αὐτῆς ποὺ εἶναι τόσο διαφανής, ὥστε νὰ βλέπουν οἱ κολυμβῶντες τὰ περίεργα κοράλια καὶ τὰ παράξενα φυτὰ καὶ ψάρια ποὺ βρίσκονται στὸ βυθό της.

Τὰ βράδυα, συγκεντρώνονται ὅλοι, στὴ βεράντα τῆς βίλλας. Οἱ ξένοι ἀναγγέλλουν ὅλα τὰ νέα τοῦ πολιτισμένου κόσμου στοὺς οἰκοδεσπότες, ἐνῷ αὐτοὶ ἀφηγοῦνται διάφορα ἐνδιαφέροντα ἐπεισόδια ἀπὸ τὴν ζωὴν τῶν θηρίων καὶ τῶν πουλιῶν τῆς ζούγκλας. Τὴν ἴδια ὥρα, ἀπὸ μακρυά, ἀνάμεσα στὴν ἡσυχη καὶ φωτεινὴ νύχτα, φτάνει τὸ μονότονο τραγοῦδι τῶν τριζονιῶν, τῶν βατράχων καὶ παντοδαπῶν ζώων τοῦ δάσους. Οἱ ἐπισκέπται τοῦ νησιοῦ μένουν βουβοί, ἀκοῦνε κατάπληκτοι μὲ κάποια ἄγρια γοητεία τὶς ἱστορίες, ποὺ τὶς ἀκομπανιάρουν οἱ ἀρυχηθμοὶ τῶν θηρίων. Μπροστὰ στὴ βίλλα τὰ κύματα τῆς θάλασσας μουρμουρίζουν, οἱ σκύλλοι γαυγίζουν. Ὅλοι εἶναι ξύπνιοι καὶ ὀνειρεύονται! Βλέπουν ἕνα ὄνειρο κάτω ἀπὸ τὴν τροπικὴ νύχτα, τὸ ὄνειρο τῆς ἀγρίας φύσεως, ποὺ ξυπνάει, ἐνῷ ἡ οἰκοδέσποινα, μὲ τὸ μειδίαμα στὰ χείλη, τοὺς ὑπενθυμίζει, ὅτν εἶναι ἀργὰ καὶ πρέπει νὰ κοιμηθοῦν. Τὴν ἄλλη μέρα θὰ ξυπνοῦσαν πολὺ πρωί.

Ἕνας περίπατος μέσα στὸ δάσος, κἀβάλλα στὰ μικρόκορμα βραζιλιανὰ ἄλογα, εἶναι ἡ καλλιτέρα ἀπόλαυσις γιὰ ὅλους. Παρακολουθοῦν, μὲ τὰ ἴδια τους τὰ μάτια τὴ ζωὴ τῶν παράξενων πουλιῶν καὶ θηρίων ποὺ βλέπουν γιὰ πρώτη φορά.

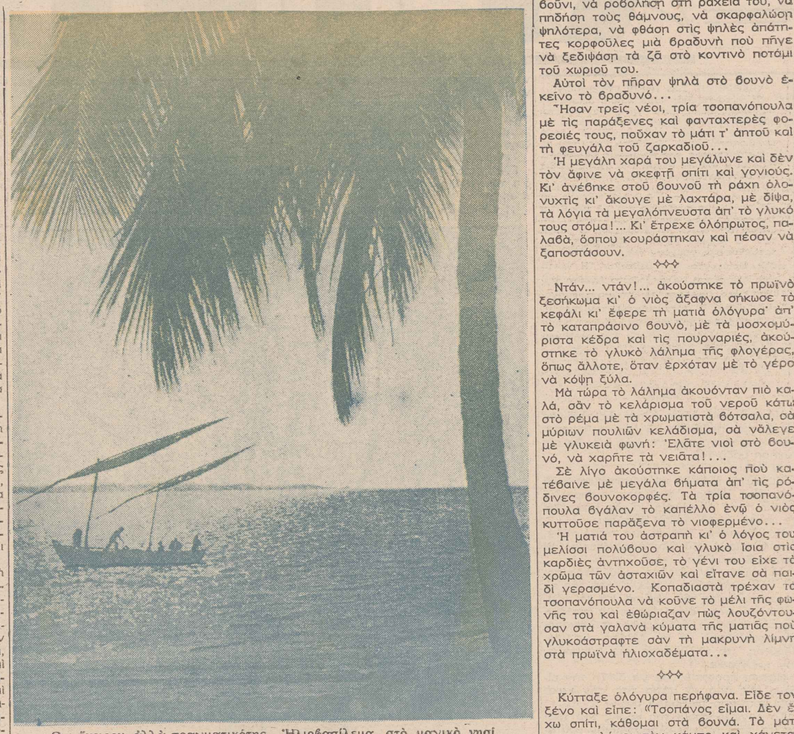

Ὀχι ὄνειρον, ἀλλὰ πραγματικότης. Ἡλιοβασίλεμα στὸ μαγικὸ νησί.

✧✧✧

Τὸ ζεῦγος Ράϊχερ ἔχει ἐγκατασταθῆ ἐκεὶ ἐπὶ πολλῶν ἐτῶν. Εὐθὺς ἀμέσως μετὰ τὸν γάμο τους.

Τώρα ἔχουν τρία παιδιά, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ μεγαλέιτερο εἶνε ἡλικίας δέκα ὡς δώδεκα ἐτῶν καὶ εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους ἱππεῖς τοῦ κόσμου.

Ὁ τροπικὸς ἥλιος, ἔχει ψήσει γερὰ τὸ πρόσωπό του. Εἶναι ἕνα μελαψὸ ἀγόρι, ὁπὸ πρόσωπο τοῦ ὁποίου διακρίνει καενεὶς κάτι τὸ ζωηρὸ καὶ τὸ ἄγριο.

Ἀσφαλῶς εἶναι ὁ ἀντιπροσωπευτικὸς τύπος τῆς γῆς ποὺ γεννήθηκε κι' ἀνετράφη. Βλέποντας κανεὶς τὸ μικρὸ αὐτὸ ἀγόρι δὲ μπορεῖ νὰ φαντασθῆ ὅτι πρόκειται γιὰ Εὐρωπαῖο, ἀλλὰ γιὰ ἕναν γνήσιο κάου–μπόϋ, ποὺ καβάλλα πάνω σ' ἄλογό του γυρίζει μόνος του τὸ δάσος ἀπὸ ἀπλῆ ἀπόλαυσι καὶ μόνο.

"Οταν πιὰ οἱ φιλοξενούμενοι μποῦν στὸ καράβι, ποὺ τοὺς περιμένει ἀραγμένο στὸν μικρὸ κόλπο καὶ ξεκινᾶνε γιὰ τὴν ἐπάνοδό των στὴν Εὐρώπη, στρέφουν τὰ βλέμματά τους περίλυποι πρὸς τὸ μαγευτικὸ νησί, τὸν ἐπίγειο αὐτὸ παράδεισο, στὸν ὁποῖον ἔζησαν τὶς πειὸ ἀπολαυστικὲς στιγμὲς τῆς ζωῆς των.

Η ΒΟΤΑΝΙΚΗ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ ΤΟΥ ΣΙΝΕΜΑ

«Οἱ ἄντρες, ἐμᾶς τὶς γυναῖκες μᾶς παρομοιάζουν μὲ τὰ λουλούδια, λέγει ἡ Ἄννυ Λόϋς. Μὲ τὸ τριαντάφυλλο, μὲ τὸ ἴριν μὲ Ἀπομόνειαι καὶ μὲ ὅτι δήποτε ἄλλο κατὰ τὸ γοῦστο τους...καὶ μεῖς κολακευόμαστε γι' αὐτὲς τὶς παρομοιώσεις, ἂν καὶ στὴν ἐποχὴ τοῦ ραδιοφώνου καὶ τοῦ αὐτοκινήτου, ποὺ ζοῦμε σήμερα, εἶναι λίγο κωμικές... Εἶμαι ὑποχρεωμένη, ἄλλως τε, νὰ ὁμολογήσω, ὅτι δὲν εἶμαι διατεθειμένη καθόλου νὰ μὲ παρομοιάσουν μὲ ὀχτακίλυνδρη κούρσα ἢ μὲ κεραία ραδιοφώνου!!

Ἀφοῦ, λοιπόν, παραδεχόμαστε ὅτι ἐμεῖς οἱ γυναῖκες κολακευόμαστε γιὰ τὶς παρομοιώσεις μας μὲ τὰ λουλούδια, θὰ μᾶς εὐχαριστῆ, χωρὶς ἄλλο, περισσότερο, ὅταν μᾶς παρομοιάζουν μὲ τὸ λουλοῦδι ποὺ μᾶς ταιριάζει καλλίτερα».

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, κάθε ἄντρας, μπορεῖ καὶ εἶναι ἐλεύθερος, ἀναλόγως τῆς ὑποκειμενικότητος κάθε γυναίκας, νὰ τὴν παρομοιάζῃ μὲ ὁποιοδήποτε λουλοῦδι θέλει, μὲ τὸ λουλοῦδι δηλαδὴ ποὺ τοῦ ἀρέσει νὰ τὴν ὀνομάζῃ μὲ τὸ ὄνομα τοῦ λουλουδιοῦ ἢ μὲ τὸ ὁποῖο ταιριάζει πραγματικά.

"Υστερα ἡ θεία στὴν ὠμορφιὰ καὶ στὸ σῶμα Λίλ Ντάγκοβερ δὲ μπορεῖ παρὰ νὰ ταιριάζῃ μὲ ἕνα ἐξαιρετικὰ σπάνιο, λεπτὸ καὶ εὐγενὲς λουλοῦδι, μὲ τὴ μανόλια.

Ἡ Μπριγκίτε Χέλμ μὲ τὴ νυμφαία, ἡ Ντόλυ Χάας μὲ μπουμπούκι, ἡ Γκρέτα Γκάρμπο μὲ τὴν ὀρχιδέα, ἡ Γκέρτα Μάουρας μὲ τὴν τουλίπα, ἡ Λένι Ρίφενσταλ μὲ τὸ ἐντελβάϊς, ἡ Ἄννα Μαὶν Βὸγκ μὲ τὰ ἄνθη τῆς μηλιᾶς καὶ ἡ Μάρλεν Ντήτριχ μὲ τὴν κόκκινη παπαρούνα.

Καθὼς θὰ δῆτε ἀπ' τὶς φωτογραφίες τῶν ἀστέρων, πλάϊ στὶς ὁποίες βάζετεκαὶ τὰ ἄνθη μὲ τὰ ὁποῖα ταιριάζουν, οἱ παρομοιώσεις μου δὲν εἶναι καθόλου ἀνεπιτυχεῖς.

Ὁμοιάζουν καὶ μάλιστα σὲ σημεῖο ποὺ βλέποντας κανεὶς τὸ λουλοῦδι τοῦ θυμίζει τὸν ἀστέρα καὶ τὸ ἀντίθετο. Βλέποντας κανεὶς τὸν ἀστέραποῦρχεται ἀθελα στὸ σκέψι τὸ λουλοῦδι μὲ τὸ ὁποῖο ταιριάζει πραγματικά.

"Υστερα ἡ Μαρλένε Ντήτριχ μὲ τὴ μορφὴ καὶ τὴ φωνὴ ἀποτελεῖ ἕνα ἐξαιρετικὸ ἀνθοπωλεῖο ἀπὸ ἄνθη καὶ φυτὰ ἀναρριχώμενα καὶ ἀναρριχώμενα ἀναρριχώμενα ἀναρριχώμενα

ΑΙ ΑΓΝΩΣΤΟΙ ΠΛΕΥΡΑΙ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΟΙ ΔΗΜΑΓΩΓΟΙ

ΤΩΝ ΑΘΗΝΑΪΚΩΝ ΔΡΟΜΩΝ

ΑΣΦΑΛΩΣ ἡ ὀνομασία, ποὺ τοὺς δίνουμε εἶνε κάπως τολμηρή.

Καὶ ὅμως τέτοιοι εἶνε οἱ ἄνθρωποι αὐτοί : Δημαγωγοί, ποὺ κανένας ὅμως νομοθέτης δὲ σκέφτηκε ποτὲ νὰ τοὺς βάλη χέρι.

Ζοῦν κινοῦνται καὶ δροῦν μεταξύ μας, μυστηριώδεις καὶ σπουδαιοφανεῖς καὶ μᾶς ἀτενίζουν σὰν τὰ πιὸ ἀσήμαντα καὶ μικροσκοπικὰ ζῶα τῆς γῆς.

Εἶνε ὅλοι ἐκεῖνοι, ποὺ στήνουν ἕνα πρόχειρο τραπέζι σὲ μιὰ πλατεῖα ἢ στὸ πεζοδρόμιο ἑνὸς πολυσυχνάστου δρόμου τοποθετοῦν ἀπάνω τὰ ἀπαραίτητα ἐργαλεῖα τους, τὰ ὁποῖα θὰ ἀριθμήσουμε πάρα κάτω, ἀνέρχονται ἐπὶ τοῦ βήματος, ἀπάνω δηλαδὴ σὲ μιὰ παλιὰ καρέκλα καὶ ἀρχίζουν νὰ μιλοῦν καθένας μὲ τὴν εἰδικότητά του.

Οἱ περισσότεροι εἶνε γιατροί ἢ ὀδοντοϊατροί, ἄλλοι ἔχουν περιηγηθῆ τὶς Ἀφρικανικὲς ζοῦγκλες καὶ σᾶς μιλοῦν γιὰ τὰ θαύματα ποὺ εἶδαν γιὰ νὰ ἔρθουν στὸ τέλος ἐπὶ τοῦ «προκειμένου», ποὺ στὴν περίπτωσι του εἶνε νὰ σᾶς πείσουν νὰ ἀγοράσετε κάτι ἀπὸ τὰ κοσμοσωτήρια προϊόντα, ποὺ περιεχει τὸ κασελάκι τους, ἄλλοι σᾶς μιλοῦν γιὰ τὰ γερμανικὰ σαπούνια, ἑλληνικῆς κατασκευῆς, ποὺ καθαρίζουν τὰ ρούχα σας, ἄλλοι.... μὰ καὶ γιὰ τί δὲ σᾶς μιλοῦν.

Ἐν τούτοις, ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ξεχωριστὲς αὐτὲς εἰδικότητες ποὺ ἔχει καθένας, ἔχουν καὶ μιὰ κοινὴ σὰν καὶ τρομερή. Εἶνε ὅλοι δικηγόροι καὶ ρήτορες, ποὺ ἔδωσαν ἐξετάσεις μπροστὰ στὸ μεγάλο κοινὸ καὶ βαθμολογήθηκαν μὲ ἄριστα.

Ὁ χειμῶνας μὲ τὶς ἀδιάκοπες βροχές του, δὲν ἐπέτρεπε σ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους νὰ κινηθοῦν καὶ νὰ δράσουν.

Ἀοὶὸς θἄκε τὸ θἄρρος νὰ καθῆση ὑπὸ βροχὴν νὰ θαυμάζη τὴ ρητορική τους δεινότητα : Κανεὶς φυσικά, καὶ γι' αὐτὸ ἔμειναν ὅλοι κλεισμένοι στὰ ἀγ.ωστα ὀρμητήριά των ἀν τὰ ζῶα, ποὺ παθαίνουν χειμερία νάρκη καὶ περιμένουν τὴν ἀνοιξι. Τώρα τὸ θέαμα μιᾶς ἠλιόλουστης πλατείας διακοσμεῖται ἀπαραιτήτως μὲ τὴν ἐμφάνισι ἑνὸς ἢ περισσοτέρων δημαγωγῶν.

Ἄλλοι ἀπ' αὐτοὺς εἶνε καλοντυμένοι ἔχουνε κάτι τὸ σοβαροφανὲς στὸ βλέμμα τους καὶ μιὰ ἐπιτηδευσι στὴν προφορά τους, ποὺ χρειάζεται γιὰ νὰ δικαιολογῆ τὰ ὑποθετικὰ ταξεῖδια, ποὺ κάνανε στὶς διάφορες χῶρες τῆς ὑδρογείου.

Κανεὶς —ὁποιασδήποτε εἰδικότητος κἄν εἶνε — δὲν ἔρχεται νὰ ἐγκατασταθῆ μόνος του στὸ μέρος, ποὺ διάλεξε. Συνοδεύεται πάντα καὶ ἀπὸ πέντε ἢ ἕξη ἀκολούθους, ποὺ ἀποτελοῦν τὸ πρῶτο ἀκροατήριο τοῦ δημαγωγοῦ.

Ὁ προορισμὸς τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν —ποὺ χυδαίστι λέγοντα («ἀδανταδόροι») —εἶνε νὰ φέρουν διάφορες ἀντιρρήσεις ποὺ σχεδιάσανε μαζὺ ἐκ τῶν προτέρων, στὸν ρήτορα κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἀγορεύσεώς του γιὰ νὰ προκαλῆται τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ λοιποῦ νοήμονος κοινοῦ ποὺ παρακολουθεῖ τὴν παράστασι. Χρησιμεύουν ἀκόμα γιὰ ν' ἀγοράζουν μερικὰ ἀπὸ τὰ προϊόντα ποὺ διαφημίζει καὶ ἔτσι νὰ παρασύρουν καὶ ἄλλους ν' ἀγοράσουν.

◇◇◇

Οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς καθὼς εἰπαμε εἶνε γιατροὶ καὶ γιὰ νὰ καταστήσουν καταληπτὴ τὴ διδασκαλία τους στὸν «ὄχλο» ἀνοίγουν ἕνα χάρτη σᾶς κάνουν μιὰ πρόχειρη ἀπαρίθμησι τῶν μελῶν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος καὶ σᾶς μιλοῦν μὲ τὴ σημασία ἑνὸς ἑκάστου.

Οἱ περισσότεροι ἀκοῦνε κεχηνότες τὰ καινὰ δαιμόνια ποὺ εἰσάγει ὁ αὐτοσχέδιος ἀγορητής.

Τὰ λόγιά του εἶνε πάντα τὰ ἴδια. Ἔχει ἀποστηθίσει μερικὲς φράσεις, ποὺ τὶς ξέρει σὰν τὸ «Πάτερ ἡμῶν....».

Καθὼς μιλεῖ γουρλώνει τὰ μάτιά του γιὰ νὰ πάρη τὸ ἀρμόζον ὕψος στὴν κάθε στιγμή, τὸ ὕψος ἐκεῖνο ποὺ ἔχουν οἱ ἄνθρωποι, ποὺ νομίζουν πὼς κρατοῦν ὁλόκληρη τὴ γῆ στὰ χέριά τους.

Ἐν τούτοις, ὅσα κι' ἂν λέη εὔκολα καταλαβαίνει καθένας, πὼς τὴν προσοχή τοὺς ὁλόκληρη τὴν ἔχουν σταρμένη στὸ ἐμπόρευμα ποὺ διαφημίζουν.

Κυτάνε ἀπλῶστα τοὺς παρευρισκομένους, ἐνῶ ρίχνουν λοξὲς ματιὲς στοὺς "ἀδανταδόρους" τους, ποὺ δὲν εἶνε τίποτ' ἄλλο παρὰ διαταγὲς δράσεως.

Παρακολουθεῖ τὸ θλέμμα σας καὶ ἂν τὸ ἰδῆ ἔστω καὶ μιὰ στιγμὴ νὰ καρφώνεται ἀπάνω στὰ πολύτιμα ἀντικείμενα, ποὺ προσφέρει ἀπὸ ἀλτρουισμὸ στὸν κοσμάκη σᾶς παραλαμβάνει ἀμέσως.

—Ὁρίστε κύριος, κυττάχτε τὸ γιὰ τὴν ὑγεία σας, τί εἶνε ἕνα τάλληρο ;

Καὶ οἱ ἀγορητὰ αὐτοὶ τὼν Ἀθηναϊκῶν πεζοδρομίων ποὺ προσπαθοῦν μὲ κάθε τρόπο νὰ προσελκύσουν τὴν προσοχή σας καὶ νὰ σᾶς πείσουν ὅ,τι μιλοῦν τόσον ὥρα γιὰ τὸ συμφέρον σας, θεωροῦζονν μὲ τὰ τάληρα τοῦ ἀδαοῦς καὶ.... ἀναζωπαθοῦντος κοσμάκη, ἐνῶ οἱ μεμυημένοι στὶς ὑποθέσεις τῶν δημαγωγῶν αὐτῶν περιορίζονται νὰ χαζεύουν καὶ νὰ ἀπολαμβάνουν τὸ θέαμα.

◇◇◇

Ὕστερα ἀπ' αὐτὰ ὅλα ἀσφαλῶς θὰ θέλατε νὰ μάθετε τί λένε οἱ ἴδιοι οἱ ἥρωες τῆς σελίδας αὐτῆς γιὰ.... τὸ ἐπάγγελμα τους.

Ἐκ πρώτης ὄψεως θὰ νομίζη κανεὶς πὼς εἶνε ἀρκετὰ δύσκολο νὰ ἐπιτύχη ἕνα ραντεβοῦ μ' ὁποιονδήποτε ἀπ' αὐτοὺς ὅταν μάλιστα ξέρει ἐκ τῶν προτέρων ὅτι σκοπὸς θὰ εἶνε ν' ἀποκαλύψη μερικὰ ἀπὸ τὰ μυστικὰ τῆς τέχνης του.

Καὶ ὅμως συμβαίνει ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο : Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, ποὺ ἀγωνίζονται καὶ ἱδρώνουν ἀπὸ τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ γιὰ νὰ περάσουν γιὰ ἐξῦπνοι στὰ μάτια τοῦ ἀπλοϊκοῦ κοσμάκη, ὅταν βρεθοῦν μόνοι μ' ἕναν ὁποιοδήποτε, ἔστω κι' ἂν ὑποθέτουν πὼς αὐτὸς μπορεῖ νὰ εἶνε ἐπίδοξος ἀκροατής των, τοῦ ἀποκαλύπτουν ὅλα τὰ μυστικά τους πέρα γιὰ πέρα, ἴσως γιὰ νὰ ἀγοράζουν τὸ ἄκτι τους, ἐπειδὴ δὲν μποροῦν νὰ ποῦνε ὁμαδικῶς στὸν κόσμο ποὺ τ' ἀκούει πὼς εἶνε..... κορόϊδα.

Ὄχι ὕστερα ἀπὸ ἐπίμονες ἀναζητήσεις — ὅπως γράφουν συνήθως οἱ συνάδελφοι, ἀλλὰ ἐντελῶς τυχαία συναντήσαμε ἕναν ἀπὸ αὐτούς.

Σ' ἕνα γαλακτοπωλεῖο τῆς ὁδοῦ Γ' Σεπτεμβρίου ἔγινε ἡ περίεργη αὐτὴ συνάντησι. Ὁ συνομιλητής μου ἦτανε Ρουμελιώτης καὶ πουλοῦσε φάρμακο γιὰ τοὺς... κορπούς.

— Δὲ δαρυέσαι, μοῦ λέει σὲ μιὰ σχετικὴ ἐρώτησι. Μοῦ φαίνεται πὼς ἐδῶ στὴν Ἀθήνα πλησιάζει ὁ καιρός, ποὺ δὲ θὰ περνάη πιὰ ἡ μπογιὰ μας.

Ὁ συνομιλητής μου εἶχε ἕνα ἐπὶ πλέον ὀλέθριο προσὸν ἀπὸ τοὺς ἄλλους συναδέλφους του : Ἦταν ἀγράμματος.

Σκεφθῆτε τώρα καλὰ τί σημαίνει αὐτό. Ἐφ' ὅσον οἱ ἀναλφάβητοι, ποὺ ἔχουν μάθει ἀπ' ἔξω καὶ καταφέρνουν νὰ παραγαλίζουν σὲ μιὰ καθαρεύουσα, ποὺ τὴ δολοφονοῦν χίλιες φορὲς στὸ λεπτό, τὴν ἀπαραίτητη συνταγὴ τοῦ Πάτερ Γυμνασίου, καταφέρνουν νὰ μαγνητίζουν τὰ πλήθη τῶν πιστῶν τους, σκεφθῆτε τώρα τί καταφέρνουν ὅσοι εἰς νεαρὰν ἡλικίαν ἐδιάβασαν ἔστω καὶ Ἀγαθαγγελον.

— Μονάχα στὴν Ἀθήνα, τοῦ λέμε, βρίσκετε πὼς ἡ θέσις σας ἀρχίζει νὰ γίνεται ἐπισφαλής ; . . .

— Βέβαια, ἐδῶ μονάχα. Στὴν ἐπαρχιὰ τὰ περνᾶμε μέλι! Ἐκεῖ ὅσοι δὲν πιστεύουν στὰ θαύματα ποὺ κάνουμε λένε πὼς ἔχουμε ἀπάνω μας... μαγνητισμό.

Καὶ μοῦ πρόσθεσε :

— Ὄλοι κυττᾶνε μὲ ἀπορία τό... «γιακουμπὴ» μας — τὸ γνωστὸ φεῖδι, ποὺ μεταχειρίζονται οἱ περισσότεροι ἢ τὰ ἀόρατα ποντίκια, ποὺ καθὼς καταλαβαίνετε δεθαια δὲν εἶναι παρὰ ἀθώτατα κουνελάκια μιᾶς ράτσας τρικτικῶν, ποὺ μοιάζουνε πολὺ μὲ τὰ ποντίκια.

— Μὰ ἀτ' ἐδῶ δὲ μοῦ φαίνεται νὰ δυσπιστῆ καὶ πολὺ ὁ κόσμος.

— Μὰ καὶ φυσικὰ δὲν δυσπιστεῖ πολύ, μοῦ λέει ὁ ἀρχιδῆ ἐξῦπνος ὁ συνομιλητής μου. Καθὼς βλέπεις βρίσκουμε πάντα ὑπόψη κάποια σχέσις μεταξὺ τῶν ποντικιῶν ἢ τοῦ «γιακουμπὴ» μας καὶ τῶν γιατρικῶν, ποὺ λανσάρουμε. Τὸ φάρμακο π. χ. ποὺ πουλᾶμε γιὰ τὰ δόντια λέμε πὼς ἔχει μέσα του σταγόνες ἀπὸ τὸ αἷμα τῶν «ποντικιῶν» αὐτῶν καὶ παρασκευάζεται στὰς Ἰνδίας.

Τώρα πὼς κόσμος κατσφέρνει καὶ πιστεύει τέτοια φάρμακα καὶ δὲ σκέφτεται πὼς ἂν τὰ φάρμακα ἔρχόντουσαν ἀπὸ τὶς Ἰνδίες οἱ φόροι δὲν θὰ ἐπιτρέπανε στοὺς ὁ.μ.ρνους αὐτοὺς δημαγωγοὺς νὰ τ' πουλᾶνε «μόνον πρὸς δραχμὰς 5 τὸ κατίον», εἶναι ἄλλο ζήτημα.

Καὶ συνεχίζουμε τὴ συζήτησι σχετικὰ μὲ τὴν κρίσι, ποὺ διέρχεται τὸ πλέον προσοδοφόρον ἄλλοτε ἐπάγγελμα τοῦ συνομιλητοῦ μου.

— Ὕστερα μὴν ξεχνᾶς, μοῦ λέει, πὼς ἐδῶ στὴν Ἀθήνα πρέπει νὰ πληρώνης καὶ ἀδανταδόρους γιὰ νὰ κάνης καλὰ τὴ δουλειά σου. Εἶναι κι' αὐτὸ ἕνα σοβαρὸ ἔξοδο. Στὴν ἐπαρχιακὴ πόλι μόλις ἀνεβῶ σ' ἕνα αὐτοκίνητο μὲ τὸν ἀπαραίτητο ἀποκρητικο σκοῦφο στὸ κεφάλι καὶ ὁρκίζω τὰ μιλῶ φτάνουνε ἀπὸ κάθε σοκάκι πλήθη ἀπὸ καλοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἀφοῦ χαζέψουν γιὰ λίγη ὥρα, ὡς ποὺ νὰ κατανικηθῆ ἡ δυσπιστία τους, τρέχουνε κατόπι πρόθυμοι ν' ἀγοράσουν.

— Μὰ γιατὶ τότε δὲν κάθεστε στὴν ἐπαρχία, ἀλλὰ ἐρχόσαστε στὴν πρωτεύουσα ;

— Μὰ δὲ μποροῦμε νὰ βρισκόμαστε διαρκῶς στὴν ἐπαρχία. Ἐκεῖ δὲν μποροῦμε νὰ μείνουμε πολὺν καιρό. Καὶ δυὸ μόνο μέρες νὰ καθίσουμε σὲ κάθε χωριό, ἀρκοῦν γιὰ νὰ ἐφοδιασθοῦνε ὅλοι οἱ κάτοικοι.

Μπδὲν καλὸν ἀμιγὲς κακοῦ.

—Τὶ τὰ θέλεις ὄμως, μοῦ λέει τελειώνοντας ὁ ἀπροσδόκητος αὐτὸς συνομιλητής μου. Ἐκεῖ σπᾶμε κάπου-κάπου καὶ κέφι. Τελευταία ἤμουνα σ' ἕνα νησί (παρασιωποῦμε τὸ ὄνομα γιὰ νὰ μὴ θίξουμε τοὺς κατοίκους) κι' ὅταν ἐπρόκειτο νὰ φύγω μεθυσμένος ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία τοῦ ἐμπορίου, εἶπα σὲ μιὰ γυναικούλα ποὺ μὲ ρωτοῦσε περίεργα πῶς σκοτώνει τὸ φάρμακό μου τοὺς κορπούς. Πιάνετε μὲ τὸ χέρι σας τὸ θλεδρὸν αὐτὸ ἔντομο— ἐδῶ παίρνει πόζα — καὶ τὸ ὑποχρεώνετε νὰ πῆ λίγο ἀπὸ τὸ φάρμακο αὐτό. Μετὰ λίγες στιγμὲς θὰ τὸ δῆτε νὰ ψοφήση.

— Μὰ ὅταν τὸν πιάσουμε, εἶπε ἡ γυναικούλα, τὸν σκοτώνουμε καὶ μὲ μιὰ πατοασδούρα.

Καὶ ὁ ἀδιόρθωτος θαυματοποιὸς τῆς εἶπε μὲ τὸ γρίφδες ὕφος ὅλων τῶν δημαγωγῶν :

— Μά, κυρά μου, δεν εἶναι τὸ ἴδιο. Οἰκονομία, καθαριότης, πρακτικότης.

Καὶ ἡ γυναικούλα τοῦ λαοῦ ἀσφαλῶς θὰ σταυροκοπήθηκε.

Γ.—

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ

Δὲν εἶμαι ἐγώ

— Πῶς ὀνομάζεσαι, ἀγαπητέ μου ;

— Βεζούδιος.

— Ναί, μὰ ὑπάρχει κι' ἕνα ἠφαίστειο μὲ τὸ ἴδιο ὄνομα...

— Ἴσως. Πάντως δὲν εἶμαι ἐγώ!.....

Δὲν εἶχε ἐμπιστοσύνη

Ἡ κυρία γυρίζει ἀπὸ τὰ μαγαζιὰ καὶ βρίσκει τὸ διαμέρισμα τῆς πολυκατοικίας, στὴν ὁποίαν κάθεται, κλειστὸ καὶ στὴν πόρτα ἕνα χαρτὶ καρφιτσωμένο ποὺ γράφει :

«Κυρία, θγῆκα ἔξω. Τὸ κλειδὶ βρίσκεται κάτω ἀπὸ τὴν ψάθα τῆς πόρτας».

Ὅταν ἀργότερα ἐπέστρεψεν ἡ ὑπηρέτριά της, ἡ κυρία τὴν ἠρώτησε γιατὶ δὲν ἄφησε τὸ κλειδὶ στὴ θυρωρό.

Καὶ ἡ ἐξυπνη ὑπηρέτρια :

— Τὸ σκέφθηκα κι' ἐγώ, κυρία, ἀπαντᾶ, ἀλλὰ δὲν εἶχα καὶ μεγάλη ἐμπιστοσύνη σ' αὐτὴν !....

Παράπονο

Ἡ γυναῖκα τοῦ ἀστρονόμου

— Παρ' ὅλο ποὺ εἴμαστε δυὸ μῆνες μόνο παντρεμμένοι, ὁ ἄντράς μου κάθε βράδυ ξενυχτᾶ κιοῦπωντας μὲ τὸ τηλεσκόπιο τὴν Ἀφροδίτη !.

Ἡ Βέρα Κορρὲν καὶ ἡ Γκρέτα Μάουρκ στὸ ἔργο «Ἡ ἀντίζηλος»

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΛΟΓΟΤΕΧΝΩΝ ΜΑΣ

Η ΦΡΟΣΩ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΕΤΑΙ ΕΝΑ ΚΑΘΕ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Κ' ΕΤΣΙ μὲ τὸ φόνο τοῦ Γιώργου τοῦ Δαμάκου ἐκλείνε ὁ ἐπίλογος μιᾶς ἀγρίας βεντέτας, ποὺ χρόνια τώρα ἔστελνε κάθε τόσο κι' ἀπόνα παλληκάρι στὸ νεκροταφεῖο τῆς Μάνης ἡ σφαῖρα κάποιου ἀπ' τὶς δυὸ ἀντίθετες παρατάξεις.

Εἶναι φριχτὲς κι' ἀγριες οἱ βεντέτες στὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς Πελοποννήσου, ὅπου τὸ αἴσθημα τῆς τιμῆς δὲν ἄφησε νὰ τὸ παρασύρη στὴν ὁρμητικὴ του δίνη, ὁ χείμαρρος τοῦ πολιτισμοῦ.

Δεκαοχτάχρονο ὁλόδροσο μπουμπούκι ἦταν ἡ Φρόσω, ἡ κόρη τῆς κυρ' Ἀσημίνας. Καὶ δὲν ἤσαν μόνον τὰ χρόνια, ποὺ δίναν στὸ χωριατόκριτσο ἐκεῖνο τὸν ἀέρα τῆς νειότης, ἀλλὰ τὸ μεστωμένο της κορμί, κορμὶ πραγματικῆς Μανιάτισσας γυναίκας, μὲ ὅλες τὶς χάρες καὶ τὸν ἀέρα τοῦ προσώπου της, ἔδιναν μιὰ ξέχωρη ἐντύπωσι καὶ γοητεία σ' αὐτό.

Καὶ δὲν ἔπαψαν πολλοὶ νάναι οἱ θαυμασταί του.

Ἀπὸ παντοῦ, ὅπου περνοῦσε, τὶς Κυριακὲς πρὸ πάντων καὶ τὶς γιορτὲς στὴν ἐκκλησία καὶ στὴν πλατεία τοῦ χωριοῦ, στὸ πέρασμά της, σκορποῦσε τὴν ὠμορφιά, μὰ τὴν πραγματικὴ χωριάτικη ὠμορφιά.

Κανένας ποτὲ δὲν τόλμησε νὰ τὴν πειράξη.

Καὶ τὰ παιδιὰ τοῦ χωριοῦ, παλληκάρια ὥσαμε κεῖ πάνω καὶ φοιτητές, ἀκόμη κι' ἐπιστήμονες, ποὺ στὴν πρωτεύουσα εἶδαν τόσες καὶ τόσες ὠμορφες καὶ τσαχπίνες, ὅλοι αὐτοί, ἀκόμη κι' οἱ πιὸ μπαρμένοι στοῦ χρόνου τ' ἀλέτρι, κάποιο θαυμασμὸ ἀφίναν νὰ ἐκδηλώνεται, ὅπου περνοῦσε.

Ἦταν τὸ καμάρι τοῦ χωριοῦ ἡ Φρόσω καὶ πρὸ πάντων γιὰ τοὺς συγγενεῖς της. Κ' εἶχε τὸ σοῦ της πολλούς, ποὺ γι' αὐτὴν στέκονταν ὑπερήφανοι. Τί σχέσι εἶχε, ποὺ δὲν εἶχε πατέρα; Εἶχε ζαδέρφια καὶ θειούς κι' ἄλλους συγγενεῖς, ποὺ μ' ἕνα μονάχα λόγο της, μποροῦσαν — τόση ἦταν ἡ ἀγάπη τους γι' αὐτὴν — νὰ πνάζουν στὸν ἀέρα καὶ τὸν Μυστρᾶ ἀκόμη ὁλόκληρο.

Μὰ ἡ Φρόσω ἦταν λογικὸ κορίτσι.... Τὰ λίγα γράμματα, ποὺμαθε, ὡς τὴν πρώτη γυμνασίου τὴν παλιά, κι' οἱ ὁπωδήποτε καλὲς συναναστροφές, ποὺ εἶχε, — ἦταν ἀρκοντικὴ ἡ γενιά της — τῆς ἔδοσαν τὴν ἀπαιτούμενη ἐκείνη ἐξέλιξι, ποὺ χρειαζόταν ἕνα κορίτσι σὰν τὴν Φρόσω στὴν Μάνη.

Ἀπὸ καιρὸ πολλοὶ προξενητάδες χτύπησαν τὴν πόρτα τῆς κυρ' Ἀσημίνας γιὰ τὴν μονάκριβή της κόρη. Πραμματευτάδες κι' ἔμποροι καλοὶ καὶ τοκιστάδες ἀκόμη καὶ δικηγόροι, ἔστελναν μηνύματα στὴ χήρα.

Μὰ κείνη ἀπαντοῦσε στερεοτυπα: «Ἡ κόρη μου δὲν παντρεύεται: εἶναι μικρὴ ἀκόμα....».

Πόσες ὅμως φορές, στὶς βαρυχειμωνιές, ποὺ ὁ πάγος καὶ τὰ κρῦα ἔδερναν τὰ δέντρα ὄξω, ἡ μητέρα τῆς Φρόσως, ἀγακατεύοντας τὴ στάχτη, ὁπὼ ἀναλόγα τζάκι, δὲν τὴς ἔλεγε:

—Φρόσω μου, πρέπει νὰ κοιτάξουμε γιὰ τὴ ζωή σου' ἐγὼ εἶμαι κούσαλο πιά.... αὔριο θὰ πεθάνω καὶ σὺ θὰ μείνης ὀρφανό.... μήπως ἔχεις καὶ τὸν πατέρα σου; Ναί, δὲν σοῦ λέω' ἔχουμε τοὺς δικούς μας.... μὰ ὁ γαντὸς εἶναι ἄλλο, παιδί μου....

Καὶ κείνη τῆς ἀπαντοῦσε:

—Καϋμένη μητέρα, δὲν ἔχεις τίποτ' ἄλλο νὰ σκεφθῆς' ὅλο στὴν παντρειά μου κλωθογυρίζει ὁ νοῦς σου. Σιγὰ-σιγὰ ὅλα θὰ γίνουν.... Μὰ μὴ βιάζεσαι' δὲν θέλω, μητεροῦλα μου, νὰ παντρευτῶ ἀκόμη. Δὲν θέλω νὰ φύγω ἀπὸ κοντά σου. ....Τὸν ἄλλο χρόνο βλέπουμε....

Καὶ τὰ χρόνια κυλοῦσαν....

Κι' ἡ δύστυχη ἡ πονεμένη μάννα, σφαλνῶντας βαθειὰ μέσ' στὴν καρδιά της τὸν πόνο καὶ μαζὶ καὶ κάποιο κακὸ προαίσθημα, τέλειωνε τὴ συζήτησι μὲ τὴ συνηθισμένη φράσι:

—Καλά, παιδί μου' ὅπως σὲ φωτίση ὁ Θεὸς νὰ κάνης....

Μὰ ἡ Φρόσω ἔλεγε ψέμματα.... Καὶ πῶς μποροῦσε νὰ πῆ τὴν ἀλήθεια: Κι' ὅμως τὸ μυστικό της, ποὺ τὴν ἔπνιγε, τὴν ἔσπρωχνε πολλὲς φορὲς νὰ πῆ τὴν ἀλήθεια. Μὰ ὁ δικαιολογημένος φόβος τῆς σταμάταγε τὸ ξομολόημα ἀπὸ λαμό, τόσο, ποὺδιωκνε μακρυὰ ἀκόμη καὶ τὸ θὺμημά του.

◇◇◇

Ἀπὸ δυὸ χρόνια τώρα ἡ Φρόσω τἄχε μπλέξει μὲ τοῦ γειτονά της, τοῦ μπάρμπα Σταύρου τοῦ τσαγγάρη τὸ γυιό, ποὺ σπούδαζε γιατρὸς στὴν Ἀθήνα.

Κάποιο κρυφό, μὰ φλογερὸ αἴσθημα, τὴν εἶχε ὁλοκληρωτικὰ ἀπορροφήσει. Νἄχε ἀρὰ γε βρῆ στὸ πρόσωπο τοῦ Νίκου, τὸν ἀγαπημένο της, ποὺ νομιμοποιῶντας αὐρριο τὶς σχέσεις τους — ὅπως ἔλεγαν — θὰ ἦταν ἡ εὐτυχέστερη γυναίκα τοῦ κόσμου; Ἢ νὰ διάλεξε τὴ συμπαθητικὴ μορφὴ τοῦ Νίκου ἀπὸ ἕνα συνηθισμένο, ἴσως καὶ ἀναγκαῖο αἴσθημα, ποὺ ἡ ἡλικία της τὴν ἔσπρωξε, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὸ τέλος, ποὺ θἄκε;

Μὰ ἡ Φρόσω δὲν σκιαζότανε. Δὲν φοβόταν μήτε τὸν θάνατο, γιατὶ τὸν ἀγαποῦσε τὸν Νίκο, καὶ τὸν ἀγαποῦσε τόσο φλογερά, ποὺ στὶς γλήγορες καὶ φοβισμένες ἐκείνες στιγμές, ποὺ κατώρθωναν νὰ βρίσκωνται μαζί, μποροῦσε νὰ κάνη καὶ τὴν πιὸ μεγαλύτερη τρέλλα γιὰ χάρι του....

Καὶ τὴν ἔκανε....

Κάποιο βράδυ μακρυὰ ἐκεῖ, σὲ κάποιο χαμόσπιτο, στὸ κτῆμα τοῦ Νίκου, ἡ Φρόσω τοὺδωσε ὅ,τι δὲν μποροῦσε νὰ πάρη πίσω πιὰ ἕνα κορίτσι.

Κι' ὅταν σὲ λίγο ὁ ξεφρεναισμός τους καλμάρησε τὰ νεῦρα κι' ἡ πραγματικότης κατέδηκε σιμὰ τους κι' ἀντικρυσαν μὲ τὸ μάτι τὸ ἴσυχο, τὸ κορεσμένο πιά, τὴν πράξι τους, κάποιο δάκρυ δούρκωσε στὰ μάτια τῆς Φρόσως.... Κι' ἐκλαψε κι' ἔκλαψε πικρὰ γι' αὐτό, ποὺπαθε, καὶ τὸ κλάμμα αὐτὸ δὲν ἦταν ἄπαρ' ἀλ'ο, παρὰ ὁ ἀπροσδιόριστος θρῆνος πρὸς τὴν ἀνότητά τους στὸ ὄθλιο πάτωμα τοῦ ἐξοχικοῦ χαμόσπιτου.

Τί κι ἂν ἔκλαψε ὅμως ἡ δύστυχη, τί κι' ἂν αὐλάκια γέμισαν τὰ ροδοκόκκινα μάγουλά της; Κοντὰ στὸ ἀκόμη βαρκόσταν ὁ Νίκος.... ὁ ἄντρας. Κι' ὁ ἄντρας, ποὺξερε καλὰ τὴ γυναῖκα, πῶς μποροῦσε νὰ μὴν ἀρκέση μ' ὅλη τὴ γοητεία τῶν ὠμορφιῶν καὶ ἀσυκαστικῶν λογιῶν καὶ νὰ μὴ σκορπιᾶη στὴν ἀλμυρὸ ἀγέρα τοὺς μαυρους λογισμοὺς τῆς Φρόσως, νὰ μὴ τοὺς θαψη στὴς ἐλπίδας τὸν τάφο καὶ νὰ τὴν φέρη στὰ ἀνειρεμένα παλάτια μιᾶς μελλοντικῆς εὐτυχίας. Καὶ κείνη τὸν πιστεῦε. Καὶ γιατὶ νὰ μὴ τὸν πιστεύη; Εἶχε τόση ἐμπιστοσύνη σ' αὐτόν....

Νὰ λοιπὸν γιατὶ ἡ Φρόσω δὲν παντρευόταν.... Καὶ μηπὼς δὲν εἶχε δίκιο;

.....

Πέρασαν τρία χρόνια ἀπὸ τότε' ὁ Νίκος ἔγινε πιὰ γιατρός. Ἡ Φρόσω ἦτανε ὅλο χαρά.... Εἶχαν τελειώσει τὰ βασανά της κι' ἡ ἀγωνία της καὶ μὲ λαχτάρα πρόσμενε, πότε ὅλη ἡ Μάνη θὰ μιλοῦσε γιὰ τὸν εὐτυχισμένο γαμό της. Ὅσπου μιὰ μέρα πῆρε ἕνα γράμμα' ἦταν ἀπ' τὸν Νίκό της' τὸ κατάλαβε. Τ' ἀνοιξε μὲ βία καὶ διάβασε μέσα στοὺς ὅρκους τῆς παντοτεινῆς ἀγάπης τοῦ: «....Προσπάθησε νὰ σνίξης τὸν πόνο σου, ὅπως θὰ κάνω κι' ἐγώ.... Βλέπεις, εἶναι ἀπόλυτη ἀνάγκη, νὰ φύγω γιὰ τὸ Ἐξωτερικό, νὰ σπουδάσω.... σοῦ γράφω ἀπ' τὸ πλοῖο.... Τὸ μέλλον μου μὲ τὸν πρῶωρο γάμο μας θὰ καταστρέφονταν.... Φαντάζομαι νὰ μὲ δικαιώσης...».

Ἀστροπελέκι ἔπεσε κι' ἐκτύπησε τὴ Φρόσω. Ποτὲ δὲν περίμενε νὰ τῆς φερθῆ ἔτσι ὁ Νίκος.

Σὲ λίγες ἡμέρες ἡ Μάνη ἦταν ἀνάστατη. "Ὅλος ὁ κόσμος ἔμαθε τὸ κακὸ κι' ἡ φριχτὴ βεντέτα ἄρχισε.

Ὁ πρῶτος ἐξάδελφος τῆς Φρόσως σκότωσε τὸν πατέρα τοῦ Νίκου. Ὁ θεῖος τοῦ Νίκου, ὕστερα, γιὰ νὰ πάρη τὸ αἷμα πίσω, σκοτώνει ἕναν ἄλλο ξάδελφο τῆς Φρόσως, κι' ἔτσι μέσα σ' ἕνα χρόνο δυὸ οἰκογένειες εἶχαν ξεκληρίσει.

Δὲν πέρασε πολὺς καιρὸς κι' ἡ μάννα τῆς Φρόσως ἀπ' τὸ στενοχώριες καὶ «ἀναπαντεχο» πέθανε.

Μονάχη ἡ Φρόσω τώρα πιὰ στὴ ζωή, φτωχή, πενταφτωχη — ὅλη τὴν περιουσία τὴν ἔφαγαν τὰ δικαστήρια γιὰ τοὺς συγγενεῖς της — δὲν ἤξερε ποιὸ δρόμο ν' ἀκολουθήση.

Κι' ἤσαν πολλοὶ οἱ δρόμοι, ἡ ἀνοιγμένοι στὰ μάτια της μπροστά.... Ἔτσι, ποὺ περιμένη ὅπως ἦταν, δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ μείνη στὸ χωριό. "Ὅπου περνοῦσε, ὅλοι τὴν δείχνανε μὲ τὸ δάχτυλο:

—Τὴ βλέπετε! αὐτὴ σκότωσε δέκα νοματούς....

Κι' ἔτσι, χωρὶς κι' αὐτὴ ἡ ἴδια νὰ καταλαβῆ πῶς, τράβηξε κάποιο γνωστὸ δρόμο, ποὺ παίρνουν ὅλες, πρωτοῦ γίνουν ἱερεῖες....

Τὴ χωριάτικη δροσιὰ τῆς καὶ τὸ ὑπέροχο κορμί της τὰ μετέφερε στὴν πρωτεύουσα. Περπάτησε ἀπὸ στενὰ στὴν ἀρχὴ μονοπάτια — τὸ βέβαιο εἶναι αὐτὸ — γιὰ νὰ φθάση ὡς τὴν Ἀθήνα, μὰ ἀκολουθήσε μὲ τοῦ χρόνου τὸ πέρασμα τοὺς φαρδεῖς δρόμους, ποὺ ὁδηγοῦν σὲ μέρη, ποὺ τὸ χρῆμα ἀφειδῶλο κι' ὁ μονέρτονος ἔρωτας ὀργιάζει....

Ἔτσι ἡ ζωή περνοῦσε....

Ἑξὴ ὁλόκ

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΚΑΙ ΑΓΝΩΣΤΑ ΕΘΙΜΑ

Ο ΓΑΜΟΣ ΣΤΟ ΜΕΣΑΙΩΝΑ

Τὸ ἀσημένιο δακτυλίδι, τὸ ψωμί καὶ τὸ κρασί. — Ὁ ἁγιασμὸς τοῦ νέου σπιτιοῦ. — Οἱ γάμοι τοῦ Μαΐου. — Ἡ σκοῦπα πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα. — Τὸ πυθάρι μὲ τ' ἀσημένια νομίσματα.

Ἡ ΓΕΛΕΤΗ τοῦ γάμου δὲν ἦταν πάντα ἡ ἴδια. Στὶς παλὲς ἐποχὲς ἦταν πολὺ διαφορετικὴ καὶ τόσο ἐνδιαφέρουσα, ὥστε ἀξίζει τὸν κόπο νὰ παραθέσουμε μερικὰ ἀποσπάσματα ἀπὸ παλαιὰ χειρόγραφα καὶ ἀπὸ τὰ ὁποῖα καταφαίνεται, πὼς ἡ τελετὴ τοῦ γάμου, στὴν ἐποχὴ τοῦ μεσαίωνος ἦταν πολὺ διαφορετική. Ὅταν ὁ σύζυγος καὶ ἡ σύζυγος φθάσουν μπροστὰ στὴν πόρτα τῆς ἐκκλησίας, ὁ ἱερεὺς εὐλογεῖ τὸ ἀσημένιο δακτυλίδι μέσα στὸν ἁγιασμὸ καὶ παίρνοντας τὸ δεξὶ χέρι τοῦ ἀνδρὸς τὸ συνδέει μὲ τὸ δεξὶ χέρι τῆς γυναικός. Ὁ σύζυγος περνάει τὸ ἀσημένιο δακτυλίδι σ' ἕνα δάκτυλο τοῦ χεριοῦ τῆς συζύγου καὶ ἐπακολουθεῖ ἡ θρησκευτικὴ τελετή.

Οἱ νεόνυμφοι ἐπιστρέφουν στὸ σπίτι τους καὶ μόλις φθάσουν μπροστὰ στὴν πόρτα, ὁ ἱερεὺς τοὺς προσφέρει ψωμὶ καὶ κρασί. Πρῶτος τρώει λίγο ψωμὶ καὶ πίνει κρασὶ ὁ ἄνδρας. Κατόπιν ἡ γυναίκα.

Μόλις τελειώσουν αὐτὲς οἱ διατυπώσεις, ὁ ἱερεὺς παίρνοντας ἀπ' τὸ χέρι τοὺς νεονύμφους, τοὺς ὁδηγεῖ μέσα στὸ σπίτι τους, τοῦ ὁποίου ἁγιάζει τὸ ἐσωτερικό, λέγοντας:

— Εὐλόγησον, Κύριε τοὺς νέους αὐτοὺς νὰ ζήσουν καὶ νὰ γηράσουν στὸ ὄνομά Σου καὶ ν' ἀποκτήσουν πολλοὺς ἀπογόνους. Ὁ θίος των νὰ εἶναι μακροχρόνιος.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐγίνετο ἡ τελετὴ τοῦ γάμου κατὰ τὸν μεσαίωνα, σύμφωνα μὲ τοὺς κανόνας τῆς ἐκκλησίας καὶ τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα τῆς ἐποχῆς.

ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΜΗΝΑ ΜΑ'ΓΟΝ

Μιὰ πρόληψις, ποὺ ὑφίσταται ἀπὸ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους καὶ τηρεῖται καὶ σήμερα ἀκόμα εἶναι ἡ μὴ τέλεσις γάμων κατὰ τὸν μῆνα Μάϊον. Πολλοὶ θεωροῦν ὡς μὴ εὐτυχισμένους τοὺς γάμους, ποὺ γίνονται κατὰ τὸν μῆνα τῶν λουλουδιῶν. Στὴν πρόληψι αὐτὴ ἐπίστευε κι' ὁ Ὀθίδιος, ὁ μέγας Ρωμαῖος ποιητής, ὁ ὁποῖος γράφει κάπου, τὰ ἑξῆς:

— Ἂς προσέξουν οἱ κοπέλλες καὶ οἱ χῆρες νὰ μὴν ἀνάψουν οἱ φλόγες τοῦ γάμου κατὰ τὸν μῆνα Μάϊον.

ΟΙ ΔΟΚΙΜΑΣΙΕΣ

Στὴν ἐποχὴ τοῦ μεσαίωνος, ὅταν γινότανε γάμος, οἱ συγγενεῖς τοῦ γαμβροῦ ἤθελαν νὰ μάθουν τί εἴδους γυναῖκα θὰ ἔγῃ ἡ νύφη καὶ γι' αὐτὸ τὴν καλὴ νοικοκυρά. Ἂν τέλος, τὴν ἔπαιρνε καὶ σάρωνε τὸ σπίτι, θὰ γινότανε πρώτης τάξεως νοικοκυρά.

ΑΛΛΑ ΕΘΙΜΑ

Σὲ μιὰ ἐπαρχία τῆς Γαλλίας, κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ μεσαίωνος, ἡ ὑπόσχεσις γάμου ἐδίδετο κατὰ τὸν ἑξῆς πρωτότυπον τρόπον:

Τὸ κοσμημα, ποὺ προσέφερεν ὡς γαμήλιον δῶρον ὁ Δοὺξ Γουλιέλμος - Ἐρνέστος τῆς Βαϊμάρης στὴ σύζυγό του πριγκήπισσα Σαρλόττα τῆς Ἰένας.

Καὶ τὸ δῶρο, ποὺ ἡ πριγκήπισσα Σαρλόττα τῆς Ἰένας προσέφερε στὸ Δοῦκα Γουλιέλμο - Ἐρνέστο τῆς Βαϊμάρης.

Ὁ νέος, ποὺ συμπαθοῦσε μιὰ νέα, τῆς προσέφερε ἕνα ποτῆρι μέσα στὸ ὁποῖο εὑρίσκοντο μερικὰ ἄργυρὰ κέρματα. Ἂν ἡ νέα ἤθελε τὸν νέον, ἔπαιρνε τὰ κέρματα καὶ τὰ ἔβαζε στὴν τσέπη της. Αὐτὸ ἐσήμαινε πὼς ἡ νέα ἦταν δεσμευμένη ἀπέναντι τοῦ νέου καὶ ἔπρεπε νὰ τὸν παντρευθῆ.

Ἐπίσης τὸ πρωὶ τῆς ἡμέρας τῆς τελέσεως τοῦ γάμου, οἱ κοπέλλες τοῦ χωριοῦ ἐπηγαίναν στὸ σπίτι τῆς νύφης καὶ τῆς προσέφεραν ἕνα κομμάτι μαῦρο ψωμί, γλυκὸ καὶ κρασί.

Τὰ δῶρα αὐτὰ ἐσυμβόλιζαν τὶς καλὲς ἢ τὶς ἀσχημες ἡμέρες ποὺ θὰ περνοῦσε κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ συζυγικοῦ της βίου ἡ μελλόνυμφος.

ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ ΜΕΓΑΛΕΙΑ

ΤΙ ΕΓΙΝΑΝ ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ;

Κλάρα Μπόου, Μπέμπυ Ντάνιελς κ.τ.λ.

Πίσω ἀπὸ τοὺς ἀγαπημένους τῶν θεῶν, ποὺ παίρνουν τοὺς ἀστρονομικοὺς μισθούς, βρίσκεται στὸ Χόλλυγουντ μία πολυπληθὴς φάλαγξ τῶν «χρησίμων», ὅπως λένε στὸ θέατρο. Οἱ περισσότεροι ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ἠθοποιοὺς τῆς δευτέρας σειρᾶς εἶναι παλαίμαχοι τοῦ φίλμ καὶ μεταξὺ αὐτῶν μερικοὶ ἔλαμψαν, στὸν καιρό τους, στὸ κινηματογραφικὸ στερέωμα, μὲ λάμψι ἴση ἢ καὶ μεγαλείτερη ἀπὸ τοῦ Κλάρκ Γκέϊμπλ, τῆς Γκάρμπο ἢ ἄλλων σημερινῶν ἀστέρων.

Πρὸ πολλῶν ἐτῶν—θυμᾶστε;—ὁ Οὐάρρεν Κέρριγκαν ἦταν ὁ Κλάρκ Γκέϊμπλ τοῦ βωβοῦ κ νηματογράφου. Ἀφοῦ ἔπαψε νὰ γυρίζῃ γιὰ μερικὰ χρόνια, ἐνεφανίσθη πάλιν μὲ καταπληκτικὴν ἐπιτυχίαν πρὸ δώδεκα ἐτῶν στὸν «Κάπταιν Ἀμπλοὺντ» (βωβὴ ἔκδοσις). Ἀπὸ τότε κανεὶς δὲν τὸν ἔανάβε, ἐκτὸς ἀπὸ μερικοὺς στενοὺς φίλους καὶ τοὺς γείτονάς του: ζῇ πάντοτε στὸ Χόλλυγουντ μὲ μοναδικὴ συντροφιὰ τ' ἀγαπημένα σκυλιά του.

Καὶ τὴ Μαργαρίτα Κλάρκ, τῆς ὁποίας ἡ φήμη ἄλλοτε ἦταν ἴση μὲ τῆς Μαίρης Πίκφορτ, τὴ θυμᾶστε; Ζῇ στὴ Νέα Ὀρλεάνη, παντρεμένη μ' ἕνα πλούσιο ἐπιχειρηματία. Θὰ εἶναι εὐχαριστημένη μὲ τὴ νέα ζωή της, γιατὶ δὲν ἔκαμε ποτὲ καμμίαν ἀπόπειραν νὰ ξαναγυρίσῃ στὸν κινηματογράφο.

Ἡ Ἐντνα Πουρριανς, ποὺ ἦταν ἐπὶ πολλὰ ἔτη παρτεναὶρ τοῦ Τσάρλι Τσάπλιν στὶς ἀλησμόνητες κωμῳδίες του, ζῇ ἀποτραβηγμένη στὸ Χόλλυγουντ. Ὁ Σαρλὼ δὲν τὴν λησμόνησε καὶ τῆς δείχνει τὴν συμπάθειά του, προσφέροντάς της 300 δολλάρια τὴ βδομάδα.

Ὁ Ρίτσαρντ Μπάρτελμες, ὁ τόσο συμπαθητικὸς καὶ διάσημος εὔθυμος ζεν-πρεμὲ, ποὺ εἶχε τὴ μοναδικὴ τύχη νὰ κρατήσῃ τοὺς πρώτους ρόλους ἐπὶ εἴκοσι ἔτη, ἐγκατέλειψε πλέον ἑκουσίως τὸ παιγνίδι.

Θυμᾶστε τὴν Τέλα Μπάρα, μιὰν ἀπὸ τὶς δύο πρῶτες μοιραῖες γυναῖκες τοῦ κινηματογράφου; Διευθύνει σήμερα τὸ προσωπικὸ μιᾶς ἑταιρείας τοῦ Πτέβαρ-λυ Χίλς, τῆς ὁποίας ὁ σύζυγός της εἶναι διευθυντής. Καὶ ἡ ἄλλη μοιραία γυναῖκα τῆς ἐποχῆς, ἡ Λουΐζα Γκλουμ, διατηρεῖ αἴθουσαν κινηματογράφου σὲ μιὰ μικρὴ πόλι, κοντὰ στὰ μεξικανικὰ σύνορα.

Ἡ Ἤρεν Ρίτς, ἡ τόσο συγκινητικὴ στοὺς παληοὺς μεγάλους ρόλους, ἐργάσθηκε γιὰ ἀρκετὰ ἔτη στὸ ραδιόφωνο. Τώρα ἔχει ἀποσυρθῆ.

Ποιὸς ξέχασε τὸν Μπὶλ Χάρτ, τὸν ἥρωα τοῦ Φὰρ-Οὐέστ, καὶ τὰ ἀνυπέρβλητα ἰππευτικὰ κατορθώματά του; Σήμερα ζῇ στὸ ἀγρόκτημά του μὲ τὰ ἄλογό του, ἀλλὰ ὄχι πιὰ γιὰ τὸ φωτογραφικὸ φακό.

Ὁ Τζώρτζ Μπάνκροφτ, ποὺ εἶχαμε χρόνια πολλὰ νὰ δοῦμε στὴν ὀθόνη, ἐνεφανίσθη πάλιν μὲ σημαντικὴν ἐπιτυχία στὸν «Κύριο Ντίτ» (ποὺ παίχθηκε πρὸ ἑβδομάδων στὰς Ἀθήνας μὲ τὸν τίτλο «Πρίγκηψ τῶν Δολλαρίων».

Μερικὲς βεντέττες, ποὺ σήμερα ἔχουν λησμονηθῆ ἴσως, εἶναι ὑπεύθυνες μόνες τους. Ἔτσι ἡ Μόνιη Μπλιοῦ καὶ ἡ Μπέμπυ Ντάνιελς κατέστρεψαν τὴ σταδιοδρομία τους, ἐπιμένοντας νὰ ζητοῦν μισθοὺς πολὺ μεγαλείτερους ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἀξίζαν, ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ ἔτη φήμης.

Ἄλλοι ἀστέρες τοῦ βωβοῦ κινηματογράφου εἶχαν τὴν τύχη νὰ ἐξασφαλίσουν ἀσφαλῆ καὶ συχνὰ λαμπρὴ τύχη, ὑπανδρευόμενοι ἄνδρας μὲ μεγάλη περιουσία. Ἡ Κορίνα Γκρίφιθ π. χ. ἔγινε σύζυγος τοῦ Πρίγκοτν Μάρσαλ, βασιλέως τῶν πυρτυρίων τῆς Οὐάσιγκτον. Ἡ Μαίη Μάρς παντρεύθηκε τὸν Λιούις Ἄρμς, γαιοκτήμονα στὸ Πασαντένα. Καλλιεργεῖ πορτοκάλλια καὶ φροντίζει γιὰ τὰ τρία παιδιά της. Ἡ Κλάρα Μπόου, ὁ τύπος τῆς «Μεσαίας Ἀμερικανίδος νέας», ποὺ εἶχε ἀληθινὰ καταπληκτικὴν ἐπιτυχία ἐπὶ ἀρκετὰ ἔτη, παντρεύθηκε τὸν Ρὲξ Μπῖλ. Μένει στὸ ἀγρόκτημά του καὶ ἀφιερώνει τὸν καιρό τῆς στὴν ἀνατροφὴ τοῦ γυιοῦ της καὶ στὶς ἀγροτικὲς ἐργασίες.

Πολὺ πιὸ ἄτυχοι εἶνε οἱ παλαιοὶ ἀγαπημένοι τοῦ κοινοῦ, ποὺ εἶναι σήμερα ὑποτιμημένοι γιὰ νὰ ζήσουν, νὰ δέχωνται ἀσήμαντους ρόλους ἢ καὶ ἁπλὰς θέσεις κομπάρσων. Αὐτὸ συνέβη λ. χ. μὲ τὴν Πωλὶν Φρέντερικ, ἄλλοτε ἀστέρα πρώτου μενέθους. Τώρα εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ ἀρκῆται σὲ μερικὰ ψίχουλα ἀπὸ τὸ πλούσιο συμπόσιο ἐκείνων, ποὺ τὴν διεδέχθησαν. Τὴν εἶβαμε τελευταία σ' ἕνα μικρὸ ρόλο στὴ «Ραμόνα». Τὸ ἴδιο συμβαίνει μὲ τὴν Μπέτυ Κόμπσον, τὴ χαριτωμένη βεντέττα, ποὺ ἄλλοτε ἔπαιρνε 10,000 δολλάρια (ἔνα ἑκατομμύριον δραχμὲς) τὴν ἑβδομάδα καὶ ποὺ, καταστραφεῖσα ἀπὸ τὴν τραπεζιτικὴν γρεωκοπίαν τοῦ 1929, δέχεται σήμερα ὁποιονδήποτε ρόλο, γιὰ νὰ ζήσῃ.

Κανένα ἐπάγγελμα στὸν κόσμο δὲν δίνει ἀσφαλοῦς μεγαλείτερας κέρδη ἀπὸ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ κινηματογραφικοῦ ἀστέρος. Ἀλλὰ σὲ κανένα ἐπάγγελμα ἐπίσης ὁ πέπλος τῆς λησμονιᾶς δὲν ἁπλώνεται τόσο γρήγορα πάνω σ' ἐκείνους, ποὺ, γιὰ μερικὲς στιγμές, μέθυσαν ἀπὸ μιὰ δόξα τόσο μεγάλη, ὅσο καὶ ἐφήμερη.

ΒΑΡΟΣ ΚΑΙ ΥΨΟΣ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

	Ἀνάστημα	Βάρος
Τζόαν Κράουφορντ	1.62	60 κιλὰ
Γκρέτα Γκάρμπο	1.67	56 »
Κλωντὲτ Κολμπὲρ	1.65	47 »
Μάρλεν Μτῆτριχ	1.65	54 »
Νόρμα Σήρερ	1.55	53 »
Ἰρὲν Ντιοὺν	1.62	52 »
Μύριαμ Χόπκινς	1.52	45 »
Τζίντζερ Ρόντζερς	1.65	51 »
Καίη Φράνσις	1.65	50 »
Μπαρμπάρα Στάνγουϊκ	1.65	54 »
Μύρνα Λόϊ	1.67	50 »
Βιρτζίνια Μπριοὺς	1.67	60 »
Λορέττα Γιὸνγ	1.60	50 »
Ντολορὲς Ντὲλ Ρίο	1.63	54 »
Κάθριν Χέπμπορν	1.70	50 »
Τζὶν Χάρλοου	1.58	50 »
Μάριον Νταϊδὶς	1.58	50 »
Κάρολ. Λόμπαρντ	1.57	51 »

Ὑποσημείωσις. — Ἡ σταθερότης τοῦ βάρους δὲν εἶναι ἐγγυημένη. Τὸ ἀνάστημα ἐξαρτᾶται ἀπὸ τοὺς σκηνοθέτας.

Μερικαὶ ἐντυπώσεις

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΚΑΒΑΛΛΑΝ

Πέραν τοῦ Ὀλύμπου

Μὰ τώρα μᾶς προσελκύει τὰ μάτια καὶ τὴν ψυχή, ἡ Καβάλλα. Νὰ ἡν στὰ πόδια μας ἐμπρός, ποὺ ἐκτείνεται ἕως κάτω χαμηλά, ὅπου τὸ λιμάνι μὲ τὰ πλεούμενα κι' ἀνεβαίνει πέρα ἔως τὸ φάρο περνῶντας ἀπὸ τὸ πατρογονικὸ τοῦ νεαροῦ Βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Φαρκούχ, ποὺ μπροστὰ του ὑψώνεται τὸ ἄγαλμα τοῦ Μεμὲτ Ἄλυ, ἀγνατεύοντας τὸ πέλαο. Καὶ κυματιστὰ τραβᾶει ὡς ἔξω στὸν Ἅγιο Ἀθανάσιο καὶ πίσω ἕως τοὺς Στρατῶνες. Ἀμφιθέατρο, ποὺ γιόμισε καὶ πλημμύρισε ἀπὸ σπίτια, χιλιάδες πολλὲς κάτοικοι, οἱ περισσότεροι νέοι.

Στιγὰ προχωρεῖ στοὺς στριφτοὺς δρόμους τ' αὐτοκίνητο καὶ κατεβαίνει πρὸς τὴν πόλι. Περνᾶμε ἀπὸ τὴ Νομαρχία, ὡραῖο κτίριο στὴν κορῃ ἑνὸς ὑψώματος καὶ κατηφορίζουμε. Καπναποθῆκες δεξιὰ καὶ ξερβᾶ. Παντύψηλες, πελώριες, μαζεύουν καὶ φυλάσσουν τὸν κόπο καὶ τὸ μόχθο τοῦ ἀγρότη, τὸ χρυσάφι τῆς ὑπαίθρου, ποὺ χέρια στοργικά, τοῦ Ἕλληνος καπνεργάτη, τὸν περιποιοῦνται τὸν πρίφημο Καβαλλιώτικο καπνό, γιὰ νὰ τὸν ἑτοιμάσουν γιὰ τὸ ἐξωτερικό.

Ἕνα καμπανάκι σημαίνει, ὑστερα ἄλλο κι' ἄλλο. Καὶ ξαφνικὰ οἱ πελώριες πόρτες τῶν ἀποθηκῶν, ξερνοῦν χιλιάδες ἄντρες καὶ γυναίκες, ποὺ σὰν ποταμοῦ νερὸ φέρνονται στοὺς δρόμους. Εἶνε ἡ ὥρα τῆς μεσημβρινῆς ἀναπαύσεώς των. Πάν γιὰ φαγητό.

✧✧✧

Μιὰ στροφὴ καὶ νὰ ἡ Στρατιωτικὴ Λέσχη. Δεξιὰ τὸ Δημαρχεῖο κι' ἡ Λέσχη Καβάλλας. Τὸ ὡραῖο κτίριο, μὲ τὶς εὐρύχωρες αἴθουσες, τὰ ἔργα ζωγραφικῆς, τὴν καθαριότητα, τὴν περιποίησι.

Πάρα κάτω ὁ «Ταχυδρόμος» ἡ Καβαλλιώτικη ἐφημερίδα τοῦ φίλου Πριμικίδη τοῦ Γιάννη. Καλὸ παιδὶ καὶ δημιούργημα τοῦ ἑαυτοῦ του. Πάντα γελαστὸς μᾶς ὑποδέχεται. Τὸν ἀντιχαιρετοῦμε μὲ τὸν ἴδιο ἀδελφικὸ ἐνθουσιασμὸ καὶ μᾶς θέτει ὑπὸ τὴν... κατοχήν του. Ὁ Πριμικίδης ἔχει τὸ ἴδιο ἐλάττωμα τοῦ ἄλλου συναδέλφου τοῦ Σγουραμάνη τῶν Σερρῶν καὶ τοῦ μακαρίτη τοῦ πολύκλαυστου Γιάνη Διονυσίου τοῦ «Μορέα» τῆς Τριπόλεως. Ὅταν πάτε στὴν Καβάλλα, σᾶς θέτει ὑπὸ τὴν... κατοχήν του. Ἡ καλή του καρδιά, ἡ ψυχή του, ὁ νοῦς του, τὸ γραφεῖο του εἶνε δικά σας. Μὰ καὶ σεῖς τὸ ἴδιο. Θέλετε δὲν θέλετε, θὰ σᾶς μουρλάνῃ ἀπὸ περιποίησι.

Ὁ κεντρικὸς δρόμος, γιομάτος ἀπὸ καταστήματα πρώτης τάξεως. Ἐδῶ καὶ τὸ πρακτορεῖο τῶν ἐφημερίδων τὸ νέο, μὲ τὸν παλαιὸ πράκτορα, τὸ γέρω Χρονόπουλο, καὶ τὸν νέο, τὸν γαμπρό του Κομποχόλη, ποὺ τόσο ἄξια τὸν διαδέχτηκε. Στὸν δρόμο αὐτὸν κι' ὁ ἕνας ἐκ τῶν δύο κινηματογράφων τῆς πόλεως — κομψοτεχνήματα ἀλιθινά, ποὺ ὀφείλονται στὴν ἐπιχείρησι Μοσχοβίτη, ποὺ τόσο στοργικὰ τὰ διευθύνει ὁ φίλος Μιχάλης Σκουλικάρης, γνωστὸς σὲ Μακεδονία καὶ Θρόκη, ὅσο στὴν Παλαιὰ Ἑλλάδα, ἀκόμη καὶ στὴν Κρήτη, ἀπὸ τὴν ὁποία κατάγεται. Οἱ δύο αὐτοὶ κινηματογράφοι τῆς ἐπιχειρήσεως αὐτῆς, εἶναι στολίδι γιὰ τὴν Καβάλλα.

Ξεχωριστὸ εἶναι καὶ τὸ κτίριο τοῦ Ἐμπορικοῦ Ἐπιμελητηρίου,—ἔργο τῆς καλῆς θελήσεως τῶν διοικησάντων αὐτὸ καὶ τοῦ διευθυντοῦ του κ. Ὀλυμπίου, ποὺ φροντίζει στοργικὰ γι' αὐτό.

Ἐδῶ θὰ σταματήσουμε. Ἄλλοτε θὰ συνεχίσουμε γιὰ τὴν Βόρειο Ἑλλάδα. Ἡ Ξάνθη, ἡ Κομοτινή, ἡ Ἀλεξανδρούπολις, ἡ Δυτικὴ Μακεδονία, θὰ μᾶς ἀπασχολήσουν κάποια ἀλλη φορά. Κι' ὅταν θὰ συμπληρώσουμε τὴν ἔρευνά μας, τότε θὰ φροντίσουμε νὰ ἐκδώσουμε ὅλη αὐτὴ τὴ σειρὰ σὲ βιβλίο, μὲ τὸν ἀγαπημένο τίτλο Βόρειος Ἑλλάς.

ΜΙΝΩΣ Κ. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΗΣ

Τὸ Σουέζ καὶ τὸ Γιβραλτάρ, εἶνε αἱ πύλαι τῶν Ὠκεανῶν, ποὺ εὑρίσκονται στὰ χέρια τῆς κραταιᾶς θαλασσοκρατείρας : τῆς Μεγ. Βρεττανίας. Στὸ παρακάτω σημείωμα, ὁ ἀναγνώστης θὰ μάθῃ ἐνδιαφέροντα πράγματα, διὰ τὴν διπλῆν ὑπόστασιν τοῦ ἀξιοσημειώτου αὐτοῦ στρατηγικοῦ σημείου.

Αἱ πύλαι τῶν ὠκεανῶν

Στὴν θύρα τῆς Διώρυγος τοῦ Σουέζ, ὁ θρυχωμένος ἀγγλικὸς Λεων καὶ τὰ τεράστια κανόνια, δίδουν σαφῆ εἰκόνα τῆς πολιτικῆς καὶ ἐμπορικῆς σημασίας, ποὺ δίδει γιὰ τὴν διώρυγα αὐτὴ ἡ Ἀγγλία.

ΚΑΤΑ τὴν διάρκειαν τῶν τελευταίων μηνῶν περισσότερα ἀπὸ τριακόσια Ἰταλικὰ ἀτμόπλοια πέρασαν ἀπ' τὴ στενὴ διώρυγα τοῦ Σουέζ, ἡ ὁποία ἑνώνει τ. Μεσόγειο μὲ τὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα.

Ὁ πόλεμος, ὁ ὁποῖος εἶχε δημιουργηθῆ κάτω στὴν Ἀφρικὴ γιὰ τὴν κατάκτησι τῆς Ἀβησσυνίας ἀπὸ τὴν Ἰταλία ἔδωσε ζωὴ καὶ κίνησι ἀφάνταστη στὸ κανάλι αὐτό. Τὸ ὁποῖο εἶναι μιὰ ἐμπορικὴ καὶ πολιτικὴ ἐπιχείρησις ὑψίστης σημασίας.

Κάθε διέλευσις ἐμπορικοῦ πλοίου αὐξάνει τὰ ἔσοδα τῆς Ἑταιρείας ποὺ ἐκμεταλλεύεται τὴ Διώρυγα καὶ γιὰ τὴν ὁποία, ἀπ' τὴ μιὰ μεριὰ ἐνδιαφέρεται ἡ Ἰταλία γιὰ ἐμπορικοὺς σκοποὺς, ἀπ' τὴν ἄλλη δὲ ἔχει διαρκῶς πολεμικὲς θλέψεις. Εἶναι ὅμως πανθομολογούμενον, ὅτι ἡ Διώρυξ τοῦ Σουέζ, προσέφερε καὶ προσφέρει ἀκόμα σήμερα μεγάλες ὑπηρεσίες στὸ ναυτικὸ ἐμπόριο. Τὰ πλοῖα δὲν εἶναι ὑποχρεωμένα νὰ περιπλέουν ὁλόκληρον τὴν Ἤπειρο τῆς Ἀφρικῆς γιὰ νὰ πιάσουν τὴν Ἐρυθραία ἢ τὸν Εἰρηνικὸν Ὠκεανόν.

Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς, τὸ λόγο εἶναι πρώτης τάξεως καὶ ἀσφαλὴς ἐπιχείρησις. Ὅποιος ἔχει μετοχὰς τῆς Ἑταιρείας τῆς Διώρυγος τοῦ Σουέζ, ὄχι μόνον κοιμᾶται ἥσυχος, ἀλλὰ μπορεῖ νὰ γλεντᾶη ἀμέριμνος στὴν Κυανῆ Ἀκτὴ, ἢ σὲ οἱαδήποτε ἄλλη εὐρωπαϊκὴ λουτρόπολι μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι ποτὲ δὲν θὰ στερηθῆ χρημάτων. Κάθε τόννος ποὺ περνάει ἀπ' τὴν πέτρυγα πληρώνει φόρο... Καὶ περνᾶνε πολλὲς χιλιάδες τόννοι τὴν ἡμέρα. Ἑκατομμύρια ἀνθρώπων ἐργάζονται γιὰ λίγους Ἄγγλους κεφαλαιούχους, ποὺ ἔχουν συγκεντρώσει στὰ χέρια τους τὶς μετοχὲς τῆς ἑταιρείας. Μετὰ τὴν Ἰταλία καὶ τὴν Ἀγγλία, ἔρχεται ἡ Γερμανία, ἡ ὁποία πληρώνει καὶ αὐτὴ ἀρκετὰ διὰ τὰ ὑπέρογκα δίδεια. Τὰ ἐμπορικὰ της πλοῖα, ποὺ ξεκινοῦν συνήθως ἀπ' τὸ Μπρέμεν, γιὰ νὰ πᾶνε στὴ Κίνα ἢ στὴν Ἰαπωνία περνοῦν ἀναγκαστικῶς ἀπ' τὴν διώρυγα τοῦ Σουέζ γιὰ νὰ κερδίσουν δρόμο, χρόνο, κάρβουνο. Πληρώνουν ὅμως.

Κι' ἔτσι ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο μιὰ μεγάλη ποσότης χρήματος μεττφέρεται στὰ πορτοφόλια τῶν Γάλλων μετόχων τῆς ἑταιρείας, στὴν ὁποία ζητοῦν τώρα ν' ἀντιπροσωπευθοῦν ἡ Ἰταλία, ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Γερμανία.

Εἶναι γνωστὸν ὅτι οἱ μισὲς σχεδὸν μετοχὲς βρίσκονται σὲ χέρια Ἄγγλων κεφαλαιούχων, τὸ καταστατικὸ ὅμως τῆς ἑταιρείας εἶναι τέτοιο, ποὺ ὁλόκληρη ἡ Ἀγγλία δὲ μπορεῖ νὰ κάνῃ ὅ,τι μπορεῖ νὰ κάνῃ ἕνας Γάλλος, ποὺ ὁ πατέρας του ἔτυχε νὰχῃ δέκα μετοχὲς τῆς ἑταιρείας αὐτῆς.

Γι' αὐτὸ τὸ λόγο οἱ Ἄγγλοι ὠχύρωσαν τὸ Σουέζ, οὔτως ὥστε νὰ καθίσταται ἀπόρθητον ἐν περιπτώσει ἐκθρικῆς ἐπιδρομῆς. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἡ Ἀγγλία ἔχει ἐξασφαλισθῆ καὶ ἀπὸ πολεμικῆς ἀπόψεως. Τὰ ὀχυρωματικὰ ἔργα τῆς διώρυγος τοῦ Σουὲζ εἶναι τέτοια, ὥστε, κατ' οὐσίαν νὰ τὰ ἐξουσιάζῃ ἡ Ἀγγλία καὶ νὰ εἶναι ἥσυχη γιὰ τὸ δρόμο, ποὺ ὁδηγεῖ πρὸς τὶς ἀποικίες της.

✧✧✧

Διὰ νὰ λάβῃ κανεὶς σαφῆ εἰκόνα τῆς ἐν γένει καταστάσεως στὸ Σουὲζ ὡς πρὸς τὴν κατασκευὴν καὶ ἐκμετάλλευσιν τῆς διώρυγος, ἀρκεῖ νὰ σημειωθῆ ὅτι αἱ δαπάναι διὰ τὸ ἀνοιγμὰ της εἶναι κατὰ πολὺ μικρότεραι τῆς διώρυγος τοῦ Παναμᾶ στὰς Ἡνωμένας Πολιτείας.

Στο Σουὲζ ἡ διώρυξ εἶναι κατασκευασμένη σχεδὸν φυσικῶς καὶ δὲν ἐχρειάσθη ἀνάγκη ἐπιχωματώσεων τῶν ὀχθῶν, γιατὶ ἀποτελοῦνται ἀπὸ σκληροὺς βράχους ἀπὸ γρανίτην. Συνεπῶς δὲν ὑπάρχει κίνδυνος πτώσεως χωμάτων καὶ ἀποκλεισμοῦ τῆς διώρυγος.

Στὸν Παναμᾶ ὅμως ἀπητήθη μεγάλη καὶ κοπιώδης ἐργασία γιὰ τὴν ὁποία κατεβλήθησαν πολλὰ ἑκατομμύρια.

Κι' ὅμως τὰ δίδεια τῆς διώρυγος τοῦ Σουὲζ εἶναι κατὰ πολὺ ἀνώτερα τῆς διώρυγος τοῦ Παναμᾶ. Ἕνα ἐμπορικὸν πλοῖον, πέντε χιλιάδων τόννων, γιὰ νὰ κάνῃ τὸ ταξεῖδί τῆς διώρυγος αὐτῆς, ποὺ διαρκεῖ 14 ἕως 15 ὧρες πληρώνει περ' τὸ ἕνα ἑκατομμύριον ἑλληνικῶν δραχμῶν γιὰ δίδεια.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, μέγα μέρος τοῦ ἐμπορικοῦ κεφαλαίου τῶν εὐρωπαϊκῶν κρατῶν περιέρχεται εἰς τὰ πορτοφόλια τῶν εὐτύχων μετόχων. Καὶ γιὰ ποιὸ λόγο; Γιατὶ ἔτυχε οἱ πατέρες τῶν ν' ἀγοράσουν πέντε ἢ δέκα μετόχες τῆς χρυσοφόρου διώρυγος τοῦ Σουέζ.

Ἀγνώστοι κόσμοι

ΟΙ ΒΥΘΟΙ ΤΩΝ ΩΚΕΑΝΩΝ

Καὶ τὰ περίεργά των

"Ολες οἱ ἐφημερίδες τοῦ κόσμου ἀσχολοῦνται τὶς ἡμέρες αὐτὲς μὲ τὸν Οὐίλλιαμ Μπήμπε, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα δὲν εἶναι ἄγνωστο στὸν ἐπιστημονικὸ κόσμο. Πρόκειται περὶ τοῦ διασήμου ἐφευρέτη τῆς «κατωσφαίρας» καὶ ὁ ὁποῖος συνέλαβε τὴν πρωτότυπη, ἀλλὰ καὶ ἐπικίνδυνη ἰδέα νὰ ἐξερευνήσῃ τὰς ἀβύσσους τῆς θαλάσσης καὶ ἰδίως τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ.

Κατὰ τὸ ἔτος 1931 ὁ κ. Μπήμπε, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ περιέργου μηχανήματος, τὸ ὁποῖον στὸ ἑπάνω μέρος εἶναι στρογγυλόν, ἔχει διάμετρον δύο σχεδὸν μέτρων καὶ εἶναι ἐφωδιασμένον μὲ πλέφωνον καὶ ἔνα πολὺ σκληρὸ τζάμι στὰ πλάγια, πίσω ἀπὸ τὸ ὁποῖο ρίπτονται ἰσχυροὶ προβολεῖς, κατώρθωσε νὰ φθάσῃ εἰς βάθος 750 μέτρων κάτω ἀπ' τὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης παρὰ τὰς ἀκτὰς τῆς Χάμιλτον.

Αἱ παρατήρησεις, τὰς ὁποίας ἔκαμεν ἐκεῖ κάτου ὁ κ. Μπῆμπε εἶναι πολὺ ἐνδιαφέρουσες, ἀλλ' ὀχι τόσο, ὅσον αὐτὲς ποὺ ἔκανε πρὸ ὀλίγων ἑβδομάδων εἰς βάθος χιλίων μετρων εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν ὠκεανόν.

Ἡ φαντασμαγορικὴ ὡμορφιὰ τῆς ἀβύσσου αὐτῆς, κατὰ τὴν

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Ἡ Ἄννα Στέν, ἡ ὡμορφη Ρωσσίδα «στὰρ» τῆς Μέτρο-Γκόλντουϊν, ποὺ βρισκόταν στὸ Λονδῖνο ἐδῶ καὶ λίγους μῆνες, ἐπέστρεψε τελευταίως στὸ Χόλλυγουντ. Πολὺ σύντομα θὰ νυμφίση ἕνα

Τὸ νέο Ἰσπανικὸ ἀστέρι, ἡ Κοντσίτα ντὲ Λεόν, ποὺ συνδυάζει τὸν χορὸ μὲ τὴν ἠθοποιΐα.

φίλμ μὲ σκηνοθέτη τὸν ἄντρα της Εὐγένιο Φρένκε.

*** Μιὰ φήμη κυκλοφόρησε αὐτὲς τὶς ἡμέρες στὸ Χόλλυγουντ γιὰ ἕνα προσεχῆ γάμο τοῦ Κλὰρκ Γκέϊμπλ μὲ τὴν ζανθιὰ γόησσα Καρὸλ Λομπάρντ. Κι' αὐτὸ τὸ νέο δὲν ἐξέπληξε κανένα ἀπ' τὸν κύκλο τῶν ἠθοποιῶν, γιατὶ τὸν τελευταῖο καιρὸ ἔθλεπαν τὸ χαριτωμένο ζευγάρι πάντα μαζί.

*** Ὁ Γκάρυ Κοῦπερ κι' ἡ γυναῖκά του Σάντρα Σόου ἀνεχώρησαν στὴν Νέα Ὑόρκη, γιὰ νὰ ἐπισκεφθοῦν τὴν οἰκογένεια Σόου.

*** Ἡ Ἕλλεν Βίνσον κι' ὁ ἄνδρας της Φρὲντ Πέρρυ, ὁ μεγάλος πρωτοθλητὴς

*** Ἡ Ζαννὲτ Μὰκ Ντόλαντ, ἡ γλυκειὰ πρωταγωνίστρια τῆς «Ρὸζ-Μαρί» γυρίζει τώρα στὰ στούντια τῆς Μ. Γκ. Μ. τὸ νέον της φίλμ «Μέϊ Τάϊμ».

*** Ἡ Ἄννυ Σόθερν παντρεύτηκε τὸν Ροζὲ Πρύγιορ ἀκριβῶς τὰ μεσάνυχτα. Τὸ ζευγάρι παρουσιάστηκε στὴν ἐκκλησία μαζὶ μὲ τοὺς καλεσμένους. Ξύπνησαν τὸν παπᾶ καὶ τοὺς πάντρεψε.

*** Ὁ Τζέϊμς Στοῦαρτ συνοδεύει σχεδὸν πάντοτε τὴν Τζίντζερ Ρότζερς σ' ὅλα τὰ κέντρα τοῦ Χόλλυγουντ. Ἡ Τζίντζερ δὲν ἀπεφάσισε ἀκόμη ν' ἀλλάξη τ' ὄνομά της γιὰ χατῆρι τοῦ Στοῦαρτ, μά, ὅπως πάνε τὰ πράγματα, δὲν θ' ἀργήση νὰ γίνη κυρία Στοῦαρτ.

ΜΙΑ ΚΟΡΗ ΣΤΟ ΠΙΑΝΟ

Στὸ πιάνο ὡς ἑκάθησε νὰ παίξη
κομμάτι ἀπ' τὸν Σοῦμπερτ τονισμένο
δὲν ξέρω πῶς ἐμάντεψα τὴν ἔλξη
ποὺ θάχε τὸ τραγοῦδι τὸ θλιμμένο
καὶ ἄφησα τὸ δάκρυο μου νὰ τρέξη...

Ὦ ! κι' ὅταν τὰ δαχτύλια της ἄρχισαν
χαϊδέματα τρελλὰ στὰ πλῆκτρα πάνω
οἱ πόθοι μου παντέρημο μ' ἀφῆσαν...
νὰ στέκω στεῖρος μπρὸς στὸ θεῖο πιάνο
ν' ἀκούω γιὰ ἀγάπες ὅπου ζῆσαν...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

Τὶ γίνεται καὶ τὶ πρέπει νὰ γίνη γιὰ τὴν ὁλοκλήρωσι τῶν ἐπιδιώξεών της.

"Ἂν ὑπάρχη μιὰ τάξι καλλιτεχνῶν στὸν τόπο μας βασικὰ παρεξηγημένη ἀπὸ τὸ ἰδιότροπο νεορωμαϊκὸ κοινό, εἶνε ἀσφαλῶς ἡ τάξις τῶν ἠθοποιῶν.

Καὶ τὰ αἴτια τῆς παρεξηγήσεως αὐτῆς δὲν εἶνε οὔτε σκοτεινά, οὔτε ἀνεξερεύνητα. Πόσα χρόνια εἶνε ἄλλωστε, ποὺ τὸ ἑλληνικὸ θέατρο ἐσημείωσε τὴν πρόοδο, ποὺ ἐσημείωσε καὶ κατάφερε νὰ φράση τὴν πνιγηρὴ ἀτμόσφαιρα τῆς δυσμένειας, ποὺ τὸ περιέζωνε ἀσφυκτικά; Ἡ λέξι «θεατρίνος» ἐσήμαινε στὸ λεξικό μας μερικὲς δεκάδες χρόνια πρίν, ἄνθρωπος τοῦ σκοινιοῦ καὶ τοῦ παλουκιοῦ, ὅσο γιὰ τὶς θεατρίνες, ὁσάκις ἰδίως ἐτύχαινε νὰ ἐπισκεφθοῦν τὴν ἡμιβάρβαρη ἑλληνικὴ ἐπαρχία, ἦσαν πρόσωπα τοῦ Σατανᾶ, ποὺ ἐτρόμαζαν καὶ ἐσκανδάλιζαν τοὺς ἀγαθοὺς μικροαστούς.

Καὶ τὸ χάσμα αὐτὸ μεταξὺ ἠθοποιῶν καὶ κοινοῦ ἄργησε πολὺ νὰ γεφυρωθῆ καὶ ἀκόμα σὲ μερικὲς ἐπαρχίες οἱ ὀρθόδοξοι Ἕλληνες, οἱ «ἐχόμενοι στερρῶς τῶν πατρίων παραδόσεων» δὲν μποροῦν νὰ παραδεχθοῦν πὼς οἱ ἠθοποιοὶ εἶνε κι' αὐτοὶ δημιουργοὶ μὲ καλλιτεχνικὴ συνείδησι καὶ πὼς αὐτὰ τὰ πράγματα εἶνε ἐντελῶς ἄσχετα μὲ τὴν ἠθικὴ καὶ τὸ πεζοδρόμιο.

Τὰ πράγματα ἄρχισαν νὰ μεταβάλλωνται ἀκόμα πρὸς τὸ καλύτερο μετὰ τὴν ἵδρυσι τοῦ «Βασιλικοῦ Θεάτρου».

Ἡ σοβαροφάνεια τοῦ ὀνόματος τοῦ θεάτρου ἐνέπνευσε μιὰ κάποια περισσὴ ἐμπιστοσύνη στὸ μεγάλο κοινό, ἐνῶ τὰ ὀνόματα τῶν ἀνθρώπων, ποὺ πρωτοανακατεύθηκαν μ' αὐτὸ ἀπετέλεσαν ἐγγύησι, στὰ μάτια τῶν μεμυημένων στὴν τέχνη τοῦ θεάτρου, γιὰ τὴ «σοβαρὴ» δουλεια ποὺ θὰ γινόταν.

Ἕνα ἀπὸ τὰ ἄμεσα ἐπακόλουθα τῆς ἱδρύσεως τοῦ θεάτρου τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου, ὑπῆρξε καὶ ἡ ἵδρυσις παραλλήλως τῆς Δραματικῆς Σχολῆς.

Τὸ Βασιλικὸ θέατρο κατάλαβε ἀμέσως πὼς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ βασισθῆ ὁλότελα στὸ ἐμψυχο ὑλικο, ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ τοῦ προσφέρουν τὰ ἄλλα θέατρα Πρόζας. Θὰπρεπε νὰ δημιουργήση δικούς του ἠθοποιούς, ἀπηλλαγμένους ἀπὸ τὴν κακὴ παράδοσι καὶ πολλὲς φορὲς ἀπὸ τὴ «νοοτροπία τοῦ μπουλουκιοῦ» ποὺ ἐπικρατοῦσε στοὺς περισσότερους.

Ἡ δημιουργία δηλαδὴ τῆς Δραματικῆς Σχολῆς ἦταν ἕνα ἀπαραίτητο συμπλήρωμα τῆς ἱδρύσεως τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου, ἀπὸ τὴν ὁποία θὰ μποροῦσε νὰ πάρη τὸ Βασιλικὸ θέατρο ὅλα ἐκεῖνα τὰ στοιχεια, ποὺ θὰ θεωροῦσε ἀναγκαία γιὰ νὰ δικαιολογήση τοὐλάχιστο τὴν ἐμπιστοσύνη, ποὺ ἐνέπνευσε στὸν κόσμο τῶν μορφωμένων γενικά.

Ἂς δοῦμε τώρα κατὰ πόσο ἡ δραματικὴ σχολὴ ἐκπληρώνει τὸν προορισμό της καὶ τὶ θὰπρεπε νὰ γίνη ἀκόμα γιὰ τὴν ὁλοκλήρωσι τῶν ἐπιδιώξεών της.

Τὰ μαθήματα ποὺ διδάσκονται στὴ σχολὴ —γιὰ ν' ἀρχίσουμε τυπικὰ ἀπὸ τὸ πρόγραμμα— εἶνε ἡ Ὑποκριτικὴ ποὺ διδάσκει στὴ μὲν πρώτη τάξι ὁ ἠθοποιὸς κ. Παπαγεωργίου καὶ στὴ δευτέρα ὁ κ. Βεάκης καὶ ὁ κ. Ροντήρης, ἡ δραματολογία, ποὺ διδάσκει ὁ διευθυντὴς τῆς σχολῆς κ. Συναδινός, ἡ ἱστορία τοῦ θεάτρου (Κ. Μπαστιᾶς), ἡ ἱστορία τῆς Νεοελληνικῆς Λογοτεχνίας (Ἠλ. Βουτιερίδης), Μετρικὴ (Κ. Καρθαῖος) καὶ Γυμναστικὴ (κ. Πράτσικα).

Οἱ μαθηταὶ τῆς σχολῆς ἀνέρχονται συνολικὰ σὲ σαράντα περίπου. Ἀπὸ αὐτοὺς τῆς β΄ τάξεως εἶνε οἱ δίδες Νένα Χαλκίδου, Καίτη Σταυριανοῦ, Ἔλσα Βεργῆ, Μαυρίδου, Αὐλωνίτου κ. ἄ., ποὺ μᾶς διαφεύγουν τώρα τὰ ὀνόματά τους καὶ οἱ κ.κ. Ν. Κατσιώτης, Στ. Βόκοβιτς, Μ. Λυγίζος (ὁ γνωστὸς νέος ποιητής), Ἀχ. Μπλαζουδάκης, Τ. Μουστάκης, Ἀχ. Δελληγιάννης κ. ἄ...

Στὴν πρώτη τάξι εἶνε οἱ δίδες Κ. Παπᾶ, κ. Ντένισον, Νίτσα Σούρου, Παπούκα, Δούκα, Γιαννούλη, Ἰωαννίδου, Γεωργοπούλου, Δενδρινοῦ, Ταβουλάρη, Ματραπᾶ, Φαμελιάρη, Παλαμίδη καὶ οἱ κ.κ. Γκίκας Μπινιάρης, Ν. Παπαγιαννόπουλος, Β. Γαβριλίδης, Τ. Σταμάτης, Καμπέρος, Εὐθυμίου, Ἀποστολόπουλος, Τσούτης, Κυργούσιος, Στάμου καὶ Τυφεζόγλου.

Οἱ ὧρες τῶν μαθημάτων ἀλλὰ καὶ

Μαθηταὶ καὶ μαθήτριαι τῆς Α΄ τάξεως τῆς δραματικῆς σχολῆς τοῦ Βασιλικοῦ θεάτρου.

ἡ διετὴς φοίτησις τῶν μαθητῶν τῆς Δραματικῆς Σχολῆς εἶνε ἐντελῶς ἀνεπαρκεῖς καὶ γι' αὐτὸ ὅλοι οἱ μαθηταὶ ὑποδεχτήκανε μὲ χαρὰ τὴν αὔξησι τῆς φοιτήσεως σὲ τρία χρόνια.

Παράλληλα ὅμως μὲ τὴν αὔξησι τῆς φοιτήσεως θἄπρεπε νὰ προστεθοῦν στὲ ἄλλα μαθήματα, καθὼς μοῦ εἶπαν μερικοὶ ἀπὸ τοὺς μαθητάς, καὶ

Καὶ μαθηταὶ καὶ μαθήτριαι τῆς Β΄ τάξεως

τὸ μάθημα τῆς φωνητικῆς (ἄρθρωσις) ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ τὸ διδάσκη ὁ κ. Ροντήρης καθὼς καὶ ἡ ζιφασκία.

Ἕνα ἄλλο ζήτημα κάπως «ἀκανθῶδες» εἶνε καὶ τῶν ἐξετάσεων.

"Οπως εἶνε γνωστό, κάθε χρόνο στὶς ἐξετάσεις, ποὺ γίνονται οἱ ἀριστεύοντες —κι' αὐτοὶ συνήθως εἶνε δύο— προσλαμβάνονται ὑποχρεωτικῶς στὸ Βασιλικὸ Θέατρο. Καθένας φυσικὰ ἀντιλαμβάνεται, τί ρόλο παίζουν οἱ ἐξετάσεις στὴν προκειμένη περίπτωσι.

"Οταν ἕνας μαθητὴς γιὰ τὴν ἄλφα ἢ θῆτα αἰτία ἢ γιατὶ εἶνε συγκεκριμένος, ἐπειδὴ σκέφτεται πὼς ἴσως - ἴσως αὐτὴ τὴ στιγμὴ κρίνεται ὅλη ἡ μετέπειτα καριέρα του, δὲν τὰ καταφέρει καλὰ στὸ μάθημα τῆς Ὑποκριτικῆς (γιατὶ οὐσιαστικὰ ἡ Ὑποκριτικὴ εἶνε τὸ μοναδικὸ μάθημα, στὸ ὁποῖο δίνουν ἐξετάσεις οἱ ἀπόφοιτοι τῆς σχολῆς) θλέπει ὅλους τοὺς κόπους του νὰ πηγαίνουν χαμένοι καὶ τὸ ὄνειρό του, νὰ γίνη ἠθοποιὸς τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου, νὰ ματαιώνεται ὁριστικά.

Μὰ θὰ πῆτε ἴσως, πῶς θὰ μποροῦσε νὰ διορθωθῆ αὐτὸ τὸ ζήτημα;

Θὰ πρέπη, ἀπλούστατα, νὰ λαβαίνεται ὑπ' ὄψιν ἡ ἐπίδοσις τοῦ κάθε μαθητῆ σ' ὁλόκληρο τὸ τελευταῖο χρόνο. Αὐτὸ δὲ εἶνε εὐκολώτατο, γιατὶ οἱ μαθηταὶ κατὰ τύπους δίνουν ἐξετάσεις στὸ μάθημα τῆς ὑποκριτικῆς στὸ Βασιλικὸ θέατρο. Στὴν πραγματικότητα ἐξετάζονται ἀπὸ τοὺς ἰδίους τοὺς καθηγητάς των. Φέτος π. χ. ἀπὸ τὰ μέλη τῆς κριτικῆς ἐπιτροπῆς μόνο ὁ κ. Λιδωρίκης θὰ ἴδῃ γιὰ πρώτη φορὰ τοὺς ὑποψηφίους ἠθοποιοὺς τοῦ βασιλικοῦ θέατρου. "Ολοι οἱ ἄλλοι —οἱ κ.κ. Καρθάνος, Μπαστιᾶς, Συναδινὸς κλπ.— εἶνε καὶ καθηγηταί τους. Θὰ ἦταν λοιπὸν μεγάλη ἀδικία νὰ ὑπολογίζανε τόσο πολὺ μιὰ δεκάλεπτη ἐμφάνισι τῶν μαθητῶν τους καὶ ὄχι τὴ γενικὴ ἐντύπωσι, ποὺ ἀποκομίσανε γιὰ τὴν ἀξία τοῦ καθενὸς καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ τελευταίου χρόνου.

Ἐκεῖνο ὅμως, ποὺ τὶς περισσότερες φορὲς γίνεται ἀφορμὴ νὰ ἀπορριφθῆ ἀδίκως ἕνας μαθητὴς τῆς σχολῆς εἶνε ἡ ἔλλειψι ἀτμοσφαίρας κατὰ τὴ διάρκεια τῶν ἐξετάσεων. Γιὰ νὰ ἐνσαρκώση ὁ μαθητὴς ἕνα ρόλο, τοῦ χρειάζεται τὸ κατάλληλο ἔνδυμα, ποὺ δημιουργεῖ κατὰ 90 % τὴν κατάλληλη ἀτμόσφαιρα, μέσα στὴν ὁποία θὰ μπορέση νὰ δημιουργήση τὸν ἀνάλογο ρόλο. Σκεφθῆτε ποιο ἦταν τὸ θέαμα τοῦ περυσινοῦ τελειοφοίτου κ. Πωγωνάτου, ποὺ στὶς ἐξετάσεις του ὑποκρίθηκε τὸν Ὀρέστη φορώντας... γραβάτα καὶ σκληρὸ κολάρο. Ἀλλὰ καὶ τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς δυσκολεύει ἡ τέτοια ἐμφάνισι τῶν μαθητῶν, γιατὶ ὅσο ἔμπειρος καὶ νάναι ἕνας κριτὴς θὰ δυσκολευτῆ ἀρκετὰ —νομίζω— γιὰ νὰ ντύση μὲ τὴ φαντασία του τὸν ἐξεταζόμενο μαθητὴ καὶ νὰ τὸν μεταβάλη σὲ Ὀρέστη.

"Υστερ' ἀπὸ ὅλα αὐτὰ εἶνε ἀπαραίτητο γιὰ τὶς ἐφετεινὲς ἐξετάσεις νὰ ἐξευρεθοῦν τὰ σχετικὰ κοστούμια, γιὰ νὰ διευκολυνθοῦν καὶ οἱ μαθηταὶ καὶ αὐτοί, ποὺ θὰ τοὺς κρίνουν.

Κι' ἐπειδὴ ἔγινε λόγος γιὰ τὶς ἐξετάσεις, θὰ πρέπη νὰ θίξουμε ἐδῶ ἕνα ἀκόμα ἐξαιρετικὰ σοβαρὸ ζήτημα ποὺ ἀπασχολεῖ τοὺς σπουδαστὰς τῆς Δραματικῆς Σχολῆς, κι' αὐτὸ δὲ μπορεῖ νὰ εἶνε ἄλλο παρὰ ἡ ἐπαγγελματικὴ κατοχύρωσί των.

Τί γίνονται ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἀπόφοιτοι τῆς σχολῆς;

Καθὼς ἀνσφέραμε προηγουμένως, τὸ Βασιλικὸ θέατρο προσλαμβάνει κάθε χρόνο συνήθως ὅλο —γιατὶ τόσοι εἶνε, ἢ μᾶλλον πρέπει νὰ εἶνε, οἱ «ἀριστεύοντες». Οἱ ἄλλοι ὅμως;

Δὲν εἶνε καθόλου εὔκολο καὶ μάλιστα μὲ τὴν κρίσι, ποὺ μαστίζει τελευταία τὸ ἐλεύθερο θέατρο νὰ βροῦνε δουλειὰ σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς λιγοστοὺς θιάσους, ποὺ δουλεύουνε στὴν Ἀθήνα.

Ἀναγκαστικὰ πολλοὶ παρασύρονται καὶ γίνονται οὐραγοὶ στὰ διάφορα «μπουλούκια» ποὺ λυμαίνονται τὶς ἐπαρχίες. Δουλεύοντας γιὰ ἕνα κομμάτι ψωμί, ποὺ τὶς περισσότερες φορὲς λείπει, ἀναγκάζονται νὰ «μετέρχωνται» κάθε ἄλλο ἐπάγγελμα ἐκτὸς ἀπὸ τοῦ ἠθοποιοῦ στὶς διάφορες πόλεις, ποὺ γυρίζουνε, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ ζήσουν.

Θὰ πρέπη λοιπὸν νὰ ληφθῆ κάποιο μέτρο καὶ γι' αὐτοὺς ποὺ δὲν ἀριστεύουν, μὰ ποὺ ἐν τούτοις δὲν εἶνε ἄξιοι μιᾶς τέτοιας «σταδιοδρομίας». Εἶνε πολλοὶ οἱ τρόποι τῆς ἀντιμετωπίσεως αὐτοῦ τοῦ προβλήματος. Θὰ μποροῦσε π. χ. νὰ ἱδρυθῆ ἕνα παράρτημα τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου στὴ Θεσσαλονίκη ἢ καὶ ἄλλοῦ, ποὺ θὰ ἀπορροφοῦσε τοὺς καλυτέρους ἀπόφοιτους τῆς Δραματικῆς Σχολῆς.

Ἐν τούτοις, ἂν αὐτὰ ὅλα ἀποτελοῦν μειονεκτήματα γιὰ τὴ σχολή, εἶνε ἐπίσης ἀναμφισβήτητο τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ διευθυντῆ τῆς σχολῆς καὶ τῶν καθηγητῶν γιὰ τὴν πρόοδό της, ὅπως εἶνε ἀναμφισβήτητη καὶ ἡ ἁρμονικὴ συνεργασία μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν μαθητῶν.

Ἀπὸ τὸ τελευταῖο μάλιστα θὰ μπορῆ κανεὶς εὔκολα νὰ συμπεράνη πὼς εἶνε ἐντελῶς περιττὴ ἡ κδέμονία τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου, ἐφ' ὅσον ἄλλωστε καὶ ἡ σχετικὴ ἐπιχορήγησίς του πρὸς τὴ σχολὴ εἶνε ἀνεπαρκής. Ἡ Δραματικὴ Σχολὴ ἀσφαλῶς ὡς ἀνεξάρτητος ὀργανισμὸς ἐπιχορηγούμενος ἀπὸ τὸ κράτος θὰ μποροῦσε νὰ προσφέρη πολὺ περισσότερα ἀπὸ ὅσα προσφέρει σήμερα.

ΣΠ. ΓΙΑΝ.

Ο ΕΘΝΙΚΟΣ ΠΛΟΥΤΟΣ ΣΕ ΤΡΕΙΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

Ἀπὸ τὴν Σουηδία, ὡς γνωστὸν γίνεται μεγάλη ἐξαγωγὴ ζυλείας. Στὴν πρώτη εἰκόνα : Πῶς κόβονται τὰ ξύλα. Εἰς τὴν δεύτερον : Ἕτοιμα διὰ νὰ.... ταξειδέψουν. Εἰς τὴν τρίτην : Μονταριομένα σὲ μία πελωρία σχεδία, ταξειδεύουν ἀκολουθοῦντα τὸν ροῦν τοῦ ποταμοῦ.

Η ΑΥΘΕΝΤΙΚΩΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ

Ο Ταρζάν στή Ζούγκλα

Ο ΑΓΡΙΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΛΟΡΔΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἀφοῦ ἐγκατέλειψε τή ζωή τοῦ ἀνθρώπου—θηρίου, ὁ Ταρζάν—ποὺ ἀτὴν πραγματικότητα ἦταν "Ἄγγλος λόρδος—παντρεύθηκε μιάν ὡραιοτάτη νέα καὶ ζοῦσαν στήν Ἀγγλία μὲ τό παιδάκι τους. Ἀλλὰ ὁ πλήρης ἐχθρός του, ὁ Ρόκωφ, ἀπάγει τό παιδί του. Ὁ Ταρζάν ὁρμᾶ πρός καταδίωξιν τῶν ἀπαγωγέων, ἀλλὰ πέφτει κι' αὐτός στήν παγίδα καὶ ἀπάγεται μὲ ἕνα βαπόρι. Στό ἴδιο ἴδιο πλοῖο βρίσκεται καὶ ἡ γυναῖκά του καὶ τό παιδί του, ἀλλὰ ὁ Ταρζάν δέν τό ξέρει. Οἱ λησταὶ πληροφοροῦν τόν Ταρζάν ὅτι τό παιδί του θά παραδοθῆ στούς κανιβᾶλους καὶ θά γίνη ἄγριος σάν κι' αὐτούς, καὶ τόν ἴδιο τόν ἐγκαταλείπουν σ' ἕνα ἔρημο νησί. Ὁ Ταρζάν συνηθίζει πάλι αὐτήν τήν ἄγρια ζωή καὶ ζῆ μὲ μιά φυλή πιθήκων καὶ ἕνα πόνθηρα, τοῦ ὁποίου ἔσωσε τή ζωή. Κατορθώνει νὰ περάση μὲ μιὰ βάρκα ἰθαγενῶν στήν Ἀφρικανική ἤπειρο, ἀλλὰ ἐκεῖ δέχεται τήν ἐπίθεσι τῶν ἰθαγενῶν.

10ον

Αὐτός δέν ἄκουε πειά νά γίνεται λόγος γιά τά τρία πρόσωπα ποὺ προεπορεύοντο τοῦ Ρόκωφ στό δρόμο: τοῦ ἀνδρός, τῆς γυναικός καὶ τοῦ παιδιοῦ. Δέν μπορούσε νά φαντασθῆ πωὸς ἦταν αὐτός ὁ ἄνδρας κι' αὐτή ἡ γυναῖκα, ἀλλὰ τοῦ φαινόταν βέβαιον πώς τό παιδί ἦταν ὁ μικρός του Τζάκ. Ἡ λογική του τοῦ ἔλεγε πώς ὁ Ρώσσος δέν θά ἀφινε τά ἴχνη τους καὶ ὅτι ἐφ' ὅσον αὐτός παρακολουθοῦσε τά ἴχνη τοῦ Ρώσσου, θά ἀκολουθοῦσε καὶ τά ἴχνη τοῦ παιδιοῦ του.

Μιαν ἡμέρα ποὺ προχωροῦσε ἔτσι, καταδιώκοντας πάντα τό Ρώσσο, ἀν καὶ ἀγνοοῦσε ἀν ἦταν στό σωστό δρόμο, ἄκουσε μιά δυνατή κραυγή μέσα στούς θάμνους καὶ εἶδε ἕνα ἄγριο ποὺ, μὲ ἕνα ἀκόντιο, τρυποῦσε τό σῶμα ἑνός ἄσπρου.

Μὲ τήν πρώτη ματιά ὁ Ταρζάν τόν ἀνεγνώρισε: τά ὠχρά μάτια, ἡ ἀδύματη σιλουέττα καὶ τό ἀποβλακωμένο ὕφος τοῦ μαγείρου ποὺ τοῦ ἔφερνε καθημερινῶς τό φαΐ του στό «Κινκάϊντ».

Συγχρόνως, μιά νέα σκέφι τοῦ ἦρθε στό μυαλό: ἦταν βέβαιος πώς δέν εἶδε τόν ἄνθρωπο αὐτόν μαζί μὲ τόν Ρόκωφ ὅταν αὐτός ἦλθε μὲ τούς ἀνθρώπους του στό χωριό ὅπου παρ' ὀλίγον νά ἀρῆ τό θάνατο. Μόνο μιά ἔζηγησις χωρούσε καὶ ἡ τρομερή φράσις τοῦ Ρόκωφ γραφάτανε μὲ πύρινα γράμματα στό μυαλό τοῦ Ταρζάν: ὁ ἄνθρωπος ἐξηνάγκασε τή Τζέϊν νά τόν ἀκολουθήση μαζί μὲ τό παιδί!

Ὀβρλισε ἄγρια. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός θά πέθαινε ἀπό τό δικό του χέρι! Ὅρμησε ἐναντίον τοῦ μαύρου πολεμιστοῦ καὶ τόν σκότωσε.

Κατόπιν γύρισε πρός τό Σουπδό ποὺ, κάτωχρος, ἔκανε τό αἷμα του. Τό πρόσωπό του ἦταν κρύο καὶ ἄγριο καὶ στά γκρίζα μάτια του ὁ Ἄντερσεν διάβασε τόν πόθο τοῦ φόνου.

—Ποῦ εἶνε ἡ γυναῖκα μου, ἄθλιε; φώναξε ὁ Ταρζάν. Ποῦ εἶνε τό παιδί μου;

Ὁ Ἄντερσεν προσπάθησε ν' ἀπαντήση ἀλλὰ ἕνας τρομερός θήκας τόν ἐμπόδισε. Τό ἀκόντιον τοῦ εἶχε τρυπήσει τό πνευμόνι καὶ ἕνας ματωμένος ἀφρός ἀνέβηκε στά χείλη του. Τέλος, ὅταν ἡ κρίσις πέρασε, ὁ πληγωμένος προσπάθησε νά μιλήση καὶ ὁ Ταρζάν γονάτισε πλάι του γιά ν' ἀκούση τά λόγια του.

—Ἡ γυναῖκα μου, τό παιδί μου, ἐπανέλαβε. Ποῦ εἶνε;

Ὁ Ἄντερσεν ἔκαμε μιάν ἀδέβαιη κίνησι πρός τή ζουγκλα.

Ἕνας ἀπό τούς συμμορίτας τοῦ Ρόκωφ.

—Ὁ Ρώσσος... τούς πῆρε... φιθύρισε.

—Πῶς ἦλθε ἐδῶ; ἐφώναξε ὁ Ταρζάν. Γιατί δέν βρίσκεσαι μὲ τό Ρόκωφ;

—Μᾶς κατεδίωξαν, εἶπε ὁ Ἄντερσεν, μὲ μιὰ φωνή τόσο ἀδύνατη ποὺ ὁ Ταρζάν μόλις μπορεσε νά διακρίνη τίς λέξεις. Κτυπήθηκε, ἀλλὰ οἱ μεταφορεῖς μου ἔφυγαν. Μέ ἐτραυμάτισαν καὶ ὁ Ρόκωφ εἶπε πώς θά μέ φάνε οἱ θαινες... εἶνε τρομερώτερο παρὰ νά πεθάνης. Ἐπῆρε τή γυναῖκα σας καὶ τό παιδί.

—Τί τούς ἔκανες; Ποῦ τούς πήγαινες; ρώτησε ὁ Ταρζάν, ἐνῶ στά μάτια του ἀστραφτε ἡ φλόγα τοῦ μίσους καὶ τοῦ φόνου. Τί ἔκαμες στή γυναῖκα μου καὶ στό παιδί μου; Μίλησε, ἀθλιε, πρίν σέ σκοτώσω! Πές που τήν ἀλήθεια ἢ θά σέ ξεσχίσω ζωντανό μὲ τά δόντια μου καὶ τά νύχια μου!

Φλιβερή καὶ σχεδόν παιδιάστικη κατάληψι φάνηκε στά μάτια τοῦ Σουπδοῦ.

—Μά ἐγώ, ψιθύρισε μὲ φωνή ποὺ μόλις ἀκουόταν, δέν τούς ἔκαμα κακό. Ἤθελα μόνο νά τούς σώσω ἀπό τά νύχια τοῦ Ρόκωφ. Ἡ γυναῖκα σας ἦταν καλή σέ μένα στό «Κινκαΐντ» καὶ ἄκουα τό μικρό ποὺ ἔκλαιε καμμιά φορά... Ἔχω κι' ἐγώ γυναῖκα καὶ παιδί στήν πατρίδα μου καὶ ἡ καρδιά μου πονοῦσε νά τούς βλέπω στά χέρια αὐτοῦ τοῦ ἀπαστῆ. Αὐτό εἶνε. Νομίζετε πώς ἂν ἤμουν μὲ τό Ρόκωφ, θά βρισκόμουν στή θέσι ποὺ βρίσκομαι; εἶπε μὲ θλιβερό χαμόγελο.

Ὑπῆρχε κάτι στή φωνή τοῦ ἀνθρώπου καὶ στήν ἔκφρασι τοῦ προσώπου του ποὺ ἔπεισε τόν Ταρζάν. Ὁ Ἄντερσεν φαινόταν πειραγμένος περισσότερα ἀπό τίς ὑπολίψεις του ἀπό τίς ἀπειλές του. Θά πέθαινε, τό ἤξερε, καὶ ὁ Ταρζάν τοῦ ἔκανε πολύ μικρήν ἐντύπωσι, ἀλλὰ ἦταν φανερό πώς ἤθελε νά τόν πιστέψη καὶ νά μάθη τήν ἀλήθεια.

Ὁ Ταρζάν γονάτισε τότε κοντά στό Σουπδό ποὺ ζεφύκνιζε:

—Συγκώρησέ με! εἶπε. Νομίζω πώς ὅλοι ὅσοι ἤσαν μαζί μὲ τό Ρόκωφ ἤσαν δοῦλοι του καὶ δέν ἀκούσθηκα ποτέ πώς ἕνας ἄνθρωπος θά εἶχε τόση καρδιά ποὺ νά ἐπαναστατήση ἐναντίον του. Βλέπω πώς ἔκανα λάθος. Τώρα μοῦς θέλω νά σέ περιποιηθῶ, γιὰ νά μπορέσης νά γιατρευθῆς ὅσο μπορεῖ γρηγορώτερα.

Ὁ Σουπδός χαμογέλασε θλιβερά καὶ κούνησε τό κεφάλι του:

—Χάνετε τόν καιρό σας, ψιθύρισε. Καλύτερα θά κάνατε νά τρέξετε νά βρῆτε τή γυναῖκα σας καὶ τό παιδί σας. Ἐλπίζω πώς δέν τούς σκότωσαν ἀκόμη...

Ἐδίστασε:

—Ἔχω ὅμως νά σᾶς παρακαλέσω κάτι... φοβοῦμαι μήπως μέ φάνε οἱ ὑαίνες... Πρίν φύγετε, γιατί θά ζήσω λίγο ἀκόμη καὶ ὁ καιρός εἶνε πολύτιμος γιά σᾶς... δέν θά μπορούσατε νά μέ ἀποτελειώσετε, γιά νά πεθάνω ἥσυχα;

Ὁ Ταρζάν ἐρρίγησε. Πρὸ ὀλίγου, ἦταν ἕτοιμος νά σκοτώση τόν ἄνθρωπο εὐχαρίστως, ἀλλὰ τώρα τοῦ φαινόταν πώς θά δολοφονοῦσε τόν καλύτερο φίλο του.

Ἔσκυψε ἀπελπισμένος πάνω στό ἐξασθενημένο σῶμα τοῦ Ἄντερσεν, τόν ἀνεσήκωσε γιά νά τόν ἀνακουφίση καὶ νά τοῦ ἀλλάξη θέσι.

Ἀμέσως, ζανάρχισε ὁ τρομερός θήκας καὶ ἐξεδηλώθη ἡ αἱμορραγία. Ὁ Ἄντερσεν ὠχρός σάν κερί ἔγειρε πίσω τό κεφάλι του καὶ ἔκλεισε τά μάτια.

Ὁ Ταρζάν νόμισε πώς ὁ ἄνθρωπος ἦταν νεκρός, ἀλλὰ ἀναίξε τά μάτια γιά τελευταία φορά, κύτταξε κατάματα τόν λόρδο Γκρέυστοκ καὶ μὲ μιὰ φωνή ἐξασθενημένη ἀλλὰ ευδιάκριτη ψιθύρισε αὐτά τά λόγια, χωρίς σημασία:

—Ὅσο ὑπάρχει ἄνεμος, ὑπάρχει ἐλπίδα! Καὶ ξεψύχησε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

ΤΑΜΠΟΥΖΑ

Ὁ Ταρζάν ἔσκαψε ἕνα στενό τάφο γιά τόν μάγειρα τοῦ «Κινκάϊντ». Τό τάφο ποὺ μπορούσε νά κάμη μέσα στήν ἀπέραντη ζούγκλα γιά τόν ἄνθρωπο ποὺ θυσίασε τή ζωή του γιά νά ἐξυπηρετήση τήν λαίδη Γκρέυστοκ καὶ τό γυιό του.

Κατόπιν ὁ Ταρζάν συνέκισε τόν καταδίωξί του. Τώρα ποὺ ἤξερε πώς ἡ γυναῖκα ποὺ ἔφευγε μπρός ἀπό τό Ρόκωφ ἦταν ἡ Τζέϊν καὶ πώς ἦταν πάλι στά χέρια τοῦ Ρόκωφ, ὁ λεύκος γίγας νόμιζε πώς εἶχε φτερά στά πόδια.

Δυστυχώς, συναντοῦσε μεγάλες δυσκολίες γιά νά ὀρῆ τά ἴχνη, γιατί ἄφθονα μονοπάτια διεσταυρούντο στό σημεῖο τῆς ζούγκλας ὁπου βρισκόταν. Τά περίεργα αὐτά μονοπάτια ποὺ εἶχαν χαράξει τά θηρία ἢ οἱ ἄγριοι, συνεπλέκοντο, τά ἀποτυπώματα ἦσαν συγκεχυμένα καὶ ἡ ἀλάνθαστη ὁσφρησι τοῦ Ταρζάν ἠπατάτο ἀπό τό ἀνακάτεμα τῶν ὁσμῶν ποὺ ἦταν στόν ἀέρα.

Παρ' ὅλες του τίς προφυλάξεις, ὅταν νύκτωσε, ὁ Ταρζάν ἀναγκάσθηκε ν' ἀναγνωρίση ἕνα εἶδος πάρει κακό δρόμο.

Ἤξερε πώς οἱ παράξενοι σύντροφοί του θά παρακολουθοῦσαν τά ἴχνη του καὶ φράντισε νά τά κάμη ὅσο τό δυνατόν πιό καταφανή, ἀλλὰ τό δράδυ ἄρχισε νά βρέχη καὶ ὁ Ταρζάν ὑποχρεώθηκε νά σκαρφαλώση πάνω σ' ἕνα δένδρο καὶ νά περιμένη νά ξημερώση. Δυστυχώς μέ τήν αὐγή δέν σταμάτησε ἡ βροχή ποὺ εἶχε γίνει καταρρακτώδης.

Πόσοι ἄνθρωποι εἶπαν :

ΥΠΑΡΧΕι ΑΡΑΓΕ ΤΥΧΗ ;

Τὶ ἀπαντᾶ ὁ κ. Ἄγ. Τανάγρας

7ον

Εἰς τήν περίπτωσιν αὐτήν εἶνε ἐμφανές ὅτι ὁ ἰατρός ὅστις ἔχει ἰσχυρᾶς διαισθητικάς ἰδιότητας, ἐνήργησεν ἀσυναισθήτως Τ ἡ λ ε π ἀ θ η τ ι κ ἡ ν ὑ π ο β ο λ ἡ ν ἐπί τῶν δύο καθηγητῶν οἵτινες τόν ἐρώτησαν ἀκριβῶς ὅ,τι ἐσκέπτετο. Ἐπίσης ἡ ἀντικατάστασις τοῦ καθηγητοῦ τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐξηγεῖται διά τήλεπαθείας. Ὁ ἀπελθών καθηγητής θά παρεκάλεσε τόν συνάδελφόν του νά τόν ἀναπαλλάξη καὶ ἡ ἐντύπωσις αὐτή μετεδόθη εἰς τόν ἐγκέφαλον τοῦ ἰατροῦ κατά τόν ὕπνον του.

1) Ὁ γνωστότατος ἐν Ἀθήναις ἰατρός κ. Ν. Λοράνδος κατέθεσε τό κατωτέρω ἐπεισόδιον.

"Ὅταν ἐπρόκειτο νά ὑποστῆ τάς δικταταρικάς ἐξετάσεις του ἐν Παρισίοις καὶ νά ἐξετασθῆ ὑπό τοῦ καθηγητοῦ Μελρούν, ἠσθάνθη παθεως ἤτοι βεβαιότητα ὅτι θά ἐξητάζετο εἰς τά περί «Βρογχοπνευμονίας» ἡ βεβαιότης δέ αὐτή ἐξηκολούθησε ἀκόμη καὶ ὅταν εὑρέθη πρό τοῦ καθηγητοῦ. Περιέργως δέ ὄντως οὔτως τόν ἠρώτησε περί «Βρογχοπνευμονίας».

2) Ὁ ἐν Καρδίτσῃ τῆς Θεσσαλίας κτηνίατρος κ. Παν. Βεϊνόγλου κατέθεσε τό κάτωθι ἐπεισόδιον.

"Ὅταν ἐσπούδαζε κατά τό 1923 εἰς "Ἀλφορτ τῆς Γαλλίας, ἐπρόκειτο νά ἐξετασθῆ εἰς τήν χειρουργικήν ὑπό τοῦ καθηγητοῦ Κοκέ.

Πέντε λεπτά λοιπόν πρίν, ἐνῷ ἐξητάζετο ὁ προηγούμενός του, εἶχεν ἔντονον τήν διαίσθησιν ὅτι θά ἐξητάζετο περί Νεφροκτομίας. "Οντως δέ μετ' ὀλίγον ὅταν εἰσήλθεν, ἔλαβε κλῆρον ἀπό τό κυτίον μεταξύ τριακοσίων περίπου ὁμοίων καὶ τόν παρέδωσεν εἰς τόν καθηγητήν ὅστις ἐσημείωσε τό ὄνομα τοῦ ἐξεταζομένου, τόν ἤκουσε δέ ν' ἀναγινώσκη «περί Νεφροκτομίας».

Καὶ εἰς τάς δύο ἄνω περιπτώσεις πρόκειται πιθανώτατα περί ἀσυναισθήτου τ ἡ λ ε π ἀ θ η τ ι κ ἡ ς ὑ π ο β ο λ ἡ ς ἐκ μέρους τῶν ἰατρῶν ὑπό τήν ἐπίδρασιν τῆς ἰδέας τῶν ἐπί τῶν καθηγητῶν. Εἰς τήν δευτέραν μάλιστα περίπτωσιν ἡ ὑποβολή ὑπῆρξε τόσον ζωηρά ὥστε ὁ καθηγητής ἔπαθε πιθανώτατα ὁ π τ ι κ ἡ ν π α ρ ἀ ἰ σ θ η σ ι καὶ ἐνόμισεν ὅτι ἐδιάβασε ἐκεῖνο ἀκριβῶς ποὺ ἐσκέπτετο ὁ κ. Βεϊνόγλου: (Περί Νεφροκτομίας).

3) Ὅμοιον γεγονός μοῦ ἀνέφερε καὶ ὁ καθηγητής τῆς Βοολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν κ. Γρηγ. Παπαμιχαήλ. Εἶχεν ἴδη καθ' ὕπνον εὑρισκόμενος ἐν Ἱεροσολύμοις, ὅτι ὁ διάκονος τήν ἐπομένην ἀνέγνωσεν ὡρισμένην περικοπήν τοῦ Εὐαγγελίου ὅπερ ὄντως ἐπραγματοποιήθη. Ἐπειδή δέ ἀπεκλείετο οἰαδήποτε ἀλλη ἐξήγησις, ἡ μόνη ἀπομένουσα εἶνε ὅτι ὁ κ. Παπαμιχαήλ ὑπό τήν ἐπίδρασιν τοῦ ὀνείρου ἐπέδρασεν ἀσυναισθήτως διά τηλεπαθητικῆς ὑποβολῆς ἐπί τοῦ διακόνου.

4) Ἐπίσης ὁ ἰατρός κ. Π. Παναγιώτου βοηθός τοῦ καθηγητοῦ κ. Νικ. Λούρου, εἶδε καθ' ὕπνον τήν παραμονήν τῶν διδακτορικῶν του ἐξετάσεων ὅτι ὁ καθηγητής τόν ἠρώτησε περί τῆς πεδιάδος τοῦ Μαραθῶνος ὅπου εἶνε ἐν ἐντάσει ἡ ἐλονοσία, ὄντως δέ τήν ἐπομένην ὁ ἀρμόδιος καθηγητής τόν ἠρώτησε περί τῆς ἐλονοσίας καὶ τῆς θεραπείας της.

Ἡ ἐξήγησις τῆς τηλεπαθητικῆς ὑποβολῆς εἰς τήν περίπτωσιν αὐτήν εἶνε ἀκόμη ἐμφανεστέρα, διότι ὁ ἰατρός κ. Παναγιώτου ἔχει ἰσχυρᾶς διαισθητικάς ἰδιότητας καὶ ἐπανειλημμένως ἐσημείωσεν ὡραίας ἐπιτυχίας κατά τά τηλεπαθητικά πειράματα Ἀθηνῶν—Βιέννης—Βαροσδίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4ον

Τά τηλεκινητικά φαινόμενα ὡς εἴδομεν ἐξηγοῦν ἱκανοποιητικῶς μέρος τῶν φαινομένων τῶν ἀποδιδομένων εἰς τήν Τύχην. Θά ἴδωμεν ἤδη ὅτι περιπλοκώτεραι ἰδιότητες τοῦ ζωϊκοῦ ψυχοδυναμισμοῦ φαίνονται ἐξηγούσαι καὶ ἄλλας περιπτώσεις παραμενούσας μέχρι τοῦδε ἀνευ ἐξηγήσεως πρό πάντων δέ ἡ ἐπίδρασις τῆς ψυχοδολίας ἐπί τῶν ζώντων ὀργανισμῶν τήν ὁποίαν ἐσπουδάσαμεν εἰς τά περί πεπραμένου.

Εἰς τά προηγούμενα, θά παρατηρήσατε ἀσφαλῆς, ποίαν σημασίαν ἀποδίδει ἡ λαϊκή πεῖρα εἰς τήν ψυχοδολικήν ἐπίδρασιν ὡρισμένων προσώπων ἰδιαιτέρου ὀργανισμοῦ, ἰδίως δέ εἰς τήν Ε ὐ λ ο γ ί α ν κ α ὶ τήν Κ α τ ἀ ρ α ν, ὅτε τό ψυχοδόλον ἄτομον ὠφελεῖ ἢ βλάπτει ἀναλόγως τῶν αἰσθημάτων ποῦ παράγουν εἰς αὐτό τήν ψυχοδολικήν ἐκπομπήν.

Ἄλλη παράδοσις ἐπίσης θαθύτατα ριζωμένη εἰς τούς διαφόρους λαούς, εἶνε ἡ ἐπίδρασις ὡρισμένων θεοπτῶν ἐπί τῶν ἀνθρώπων (Μοῖραι—Πάρκουε τῶν Ρωμαίων) καὶ αἰτίνες δίθεν ἅμα τῇ γεννήσει ἑνός ἑκάστου προδιαγράφουν τό μέλλον του.

Καὶ ὡς μὲν εἴδομεν, βέβαια ἑκαστος φέρει ἀπό κληρονομικότητος καὶ ἐξ ὀργανικῆς ἰδιοσυστασίας ἐν ἑαυτῷ τό μέλλον του. Εἴδομεν ὅμως ἐπίσης ὅτι πολλάκις ἄτομα σταδιοδρομοῦν ἐντελῶς ἀντιθέτως πρός τά προτερήματα ἢ τά ἐλαττώματα τῶν ὑπό τοῦ ἀναγνώστου τήν προσοχήν ἐπί τῶν συμβαινόντων εἰς αὐτούς.

Εἶνε βεβαίως γνωστή ἡ παράδοσις τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς μυθολογίας περί τῶν τριῶν Μοιρῶν (Κλωθῶ—Λάχεσις—Ἄτροπος). Καὶ εἰς τήν σύγχρονον ὅμως ἑλληνικήν ζωήν τόσον εἶνε ρίζωμένη ἡ ἰδέα αὐτή ὥστε ἰδίως εἰς τά χωριά ἐπί τρίημερον ἀφίνουν πλησίον τῆς κούνιας τοῦ νεογνοῦ γλυκίσματα διά νά ἐξευμενίσουν τάς Μοίρας καὶ νά γίνουν εὐμενεῖς εἰς ὅ,τι θά τό «μοιράνουν».

Ὑπάρχει ἄμως καὶ ἄλλη μέθοδος τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ ἀποσκοποῦσα τήν εὐνοίκήν ἐπίδρασιν ἐπί τοῦ μελλάντος τοῦ νεογνοῦ καὶ ἤτις δέον νά ἐφελκύσῃ τήν προσοχήν μας, ὡς ἔχουσα ἄμεσον σχέσιν μέ τήν ψυχοδολικήν ἐπίδρασιν.

Συνέρχονται δηλαδή κατά τήν γέννησιν οἱ στενώτεροι συγγενεῖς καὶ φίλοι καὶ μελετοῦν ὅσα ἡμποροῦν καὶ φαντάζονται καλύτερα διά τό νεογνόν. Μακροβιότητα, πλοῦτη, κάλλος, εὐτυχίαν κλπ. Ἐννοεῖται δέ λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν τῆς ψυχικῆς συγκινήσεως εἰς ἣν εὑρίσκονται οἱ παρόντες, φυσικόν εἶνε ἐὰν εὑρίσκονται μεταξύ αὐτῶν καὶ ψυχοδόλα ἄτομα καὶ ἐνεργήται ὑπ' αὐτῶν ψυχοδολικῆ ἐκπομπή ἥτις νά ἐπιδρᾷ ὅπως ἡ εὐκή καὶ ἡ εὐλογία (καλομελέτημα).

Ἀκόμη δέ περισσότερον εἶνε πιθανή ἡ ἐκπομπή ψυχοδολίας εἰς ὁμοίας περιπτώσεις ἐφ' ὅσον τήν σήμερον γνωρίζομεν ὅτι ἴσως ἄλαι, ὑπό τήν ἐπίδρασιν ὡρισμένων συναισθηματικῶν καταστάσεων ἡμποροῦν νά γίνουν ψυχοδόλοι ἐν μέτρῳ τινί.

Μένει λοιπόν μόνον πρός ἔρευναν τό ζήτημα τῆς ἐντάσεως τῆς ἐκπομπῆς καὶ ἀν τό καλομελέτημα αὐτό ἡμπορεῖ νά ἔχη μόνιμαν καὶ διαρκῆ ἐπίδρασιν. Ἐὰν εἶνε δυνατόν δηλαδή νά παρακολουθήσῃ καθ' ὅλην του τήν ζωήν τό νεογέννητον ὡς προστατευτικήν δύναμις (εὐχή—εὐλογία) προξενοῦσα εἴδος μονίμου διαρκείας τοῦ νόμου τῶν σειρῶν (Τυχηροί ἄνθρωποι).

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΣΚΟΤΩΣΑ ΤΟ ΦΙΛΟ ΜΟΥ

ΥΠΟ ΟΤΤΟ Α'Ι'Σ

ΙΣΗ ΘΡΑ πρίν ὁ Ἄλ Πάνσμιθ γίνη δολοφόνος, καθότανε ἀπέναντι στό φίλο του, μαοψύτας νευρικά τό τοιγάρο στό στόμα καὶ τοῦλεγε:

—Τά ξέρω ὅλα, Οὐίλλιαμ, καὶ γι' αὐτό πρέπει νά πεθάνῃς.

Τό πρόσωπο τοῦ Οὐίλλιαμ Χόψ κιτρίνισε.

—Τί θὲς νά πῆς μ' ὅλα αὐτά; τοῦ ἀπάντησε αὐτός.

Ἄλλὲ ὁ Πάνσμιθ δὲν κατάλαβε τίποτα, γιατί ἡ φωνή τοῦ Οὐίλλιαμ ἐπηνιγόταν.

Συγχρόνως ὁ Πάνσμιθ ἔβγαλε ἕνα περίστροφο κι' ἀκούμπησε τήν κάννη πάνω στό πουκάμισο τοῦ φίλου του καὶ ἀκριβῶς στό μέρος κάτου ἀπό τό ὁποίο εἶναι ἡ καρδιά.

Κατόπιν τοῦ φώναξε :

—Κάθησε χάμω! θέλω νά σοῦ μιλήσω. Ἂν τυχὸν ὅμως κουνηθῆς, θά πυροβολήσω ἀμέσως.

Τό χέρι τοῦ Πάνσμιθ ἔτρεμε τώρα, ἐνῷ τό περίστροφο διευθύνετο κατά τοῦ φίλου του. Εἶχε ὁρκισθῆ ὅμως νά σκοτώση τόν ἄνθρωπο, ποὺ θά τολμοῦσε νά πλησιάση τή γυναῖκα του, τή Γκλάντυ.

—Εἶσαι τρελλός; τοῦ φώναξε ὁ Οὐίλλιαμ. Γιά μιά γυναῖκα θὲς νά καταστρέψης τή ζωή μου καὶ τή ζωή σου!!

—Τή δική σου μόνο. Ἐγώ ὄχι... ποτέ!

—Μά δέν καταλαβαίνεις, ὅτι ἂν μὲ σκοτώσης ἐμένα, τό ἐλάχιστο, ποὺ σέ περιμένει εἶναι ὁ θάνατος στήν ἠλεκτρικὴ καρέκλα;

—Ποτέ! ἐφώναξε ὁ Πάνσμιθ. Δὲ θά μπορέση ν' ἀνακαλύψη κανεὶς ποιός εἶναι ὁ δολοφόνος σου. Ἔτσι νομίζεις, ὅτι σέ σκοτώνω, χωρίς νά τάχω σχεδιάσει ὅλα προηγουμένως; Ἐπῆγα σ' ἕνα γραφεῖο ἀξεσιδίων κι' ἔβγαλα ἕνα εἰσιτήριο γιά τό Μιάμι. Ἑτοίμασα τά πράγματά μου, τά ...ρ:δωσα κι' ὅλας στούς ὑπαλλήλους, οἱ ὁποῖοι μέ συνώδεψαν ὡς τό σταθ:ο καὶ μέ εἶδαν χτές ποὺ ἔμπαινα μέσα στό τραίνο. Μά δέν ξέρουν ὅμως ὅτι τήν ἴδια σχεδὸν στιγμή κατέβηκα ἀπ' τήν ἄλλη πόρτα τοῦ βαγονιοῦ. Ἂν κλησθοῦν αὐτοὶ οἱ ὑπάλληλοι θά ὁρκισθοῦν πὼς ἔφυγα γιά τ Ν ἀμι ἀπό χτές!

—Δὲν πιστεύεις ὅμως πὼς ὑπάρχει ἡ θεία δικαιοσύνη, ποὺ τά θλέπει ὅλα; εἶπεν ὁ Οὐίλλιαμ. Εἶσαι ἠλίθιος! Νά, γιά δές! Τὸ χέρι σου τρεμει, σάν τό φύλλο πωπλάρ φύλλο, ποὺ ἀγωνίζεται νά μὴ πέση ἀπό κλάρο, τά μάτια σου θολώνουν... καὶ εἶμαι δέβαιος πὼς θά προδοθῆς μόνος σου, χωρίς νά τό θές!... Βγαίνοντας ἀπό δῶ, μετά τό φόνο μου, θά σέ συλλάβη ὁ πρῶτος ἀστυνομικός, ποὺ θά συναντήσης στό δρόμο.

—Θές νά μέ κάνης νά φοθηθῶ!! Ἀμ' ὄχι. Γιά δές με! Εἶμαι ὅλως διόλου ἠρεμος. Κανεὶς δὲ θά μπορέση νά φανταση θῆ πὼς λίγα λεπ ὑ τῆς ὥρας πρὶν ἔκανα φόνο ·ι θε. φθάσω ἥσυχος στό Μιάμι, ὅπου θά διαβάσω στὶς ἐφημερίδες τ. φόνο σου!

—Πρόσεξε ὅ,τως, γιατὶ ὑπάρχουν ἕνα σωρὲ λεπτομ. ειες ποὺ δὲν τὶς ἔχεις προβλέψει. Μπορεῖ π. χ. νὰ μὲ ζητήση σὲ λίγο ἐδῶ ἡ γυναῖκα σου, ἡ Γκλάντυ!

—Ὄστε πρόκειτο· νἀρθῆ σὲ λίγο ἡ Γκλάντυ!! εἶπε κάπως περίλυπος τώρα. Τότε πρέπει νὰ ἐπισπεύσω τὴν ἐκτέλεσι τῆς ἀποφασ ·ς μου!!

Ὁ Οὐίλλιαμ ἐπηδήσε ἀπ' τὴν ·αρέκλα ἄζαφνα.

Ἕνα , πυροβολισμὸς ἀκούστηκε τὴν ἴδια στιγμή. Ἡ σφαῖρα τὸν κτύπησε στὴν καρδιὰ καὶ τὸν ἔξάπλωσε χάμω.

Ὁ Ἄλ Πάνσμιθ, τοῦ ὁποίου στ' αὐτιὰ θοῦτζε διαρκῶς ὁ κροτος τοῦ πυροβολισμοῦ, ἔτρεμε. Ὑπτᾶζε τὸ φίλο του, χάμου πὶ ὐ εἶχε τὰ μάτια του ἀνοιχτά.

—Οὐίλλιαμ! Γιατὶ δὲν πέθανες;

Καμμιὰ ἀπάντησι.

—Γιατὶ ἔχεις τὰ μάτια σου ἀνοικτά;

Τὸν σκούντησε μὲ τὸ πόδι του.

—Πέθανες, ἐπὶ τέλους, παλπόσκυλο!

Ἄφησε τὸ δωμάτιο. Ἤουχος, χωρὶς νὰ συναντήση κανέναν, κατέβηκε τὶς σκάλες.

Τί τοι εἶχε πῆ ὁ Οὐίλλιαμ; Πὼς θὰ τὸν ἔπιανε ὁ πρῶτος ἀστυνομικός, ποὺ θὰ συναντοῦσε! Ἀστεῖο πράγμα! Εἶχε λάβει ὅλα τὰ κατάλληλα μέτρα! Προχωροῦσε ἀδιάφορος, σφυρίζοντας κάποιο τραγοῦδι καὶ κυττάζοντας ψηλὰ στὶς στέγες τῶν σπιτιῶν τὶς φωτεινὲς ρεκλάμες!

Μερικοὶ διαβάτες τὸν ἐκύτταζαν περίεργα.

Ἄ, μπᾶ, εἶπε μέσα του. Ἔτσι μοῦ περνάει ἡ ἰδέα μου! Ποῦ μπορεῖ νὰ ξέρουν αὐτοὶ πὼς ἐγώ... Ἀδύνατον!

Ἐπροχωροῦσε τώρα πρὸς τὴν ζώνην, ποὺ ἦταν πολὺς κόσμος. Νὰ καὶ ἕνας ἀστυνομικός!

Τὸν προσπέρασε ἀδιάφορος καὶ ὁ ἀστυνομικὸς δὲν τὸν ἔπισε!

Προχωροῦσε, ἀλλὰ ἄζαφνα ἄκουσε πίσω τὸ βῆμα! Κύτταξε μὲ τρόπο καὶ εἶδε πὼς ἦταν ὁ ἀστυνομικός!

—Ἡ φαντασία μου εἶνε, εἶπε μέσα του καὶ ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του.

—Ἀλλό! Ἀλλό! Ἐφώναξε τώρα ὁ ἀστυνομικός.

Ὁ Πάνσμιθ ὅμως ἔκανε πὼς δὲν ἀκούνε! Προχωροῦσε! Κάτι ἄλλο θὰ συμβαίνη. Ἴσως ὁ ἀστυνομικὸς νὰ φωνάζη σὲ κανένα ἄλλο. Πῶς ἦταν δυνατὸν νὰ ξέρη, πὼς πρὸ ὀλίγου εἶχε σκοτώσει τὸ φίλο του; Μήπως εἶχε στὸ μέτωπο κ.ημμένη σφραγίδα; Ἀδύνατον!!

Ὁ ἀστυνομικὸς ὅμως τὸν ἔφταασε.

Ὁ Ἄλ Πάνσμιθ συγκέντρωσε ὅλες τὶς δυνάμεις του καὶ εἶπε μέσα του τί θὰ ἔλεγε στὸν ἀστυνομικό, ἂν τοῦκανε λόγο γιὰ τὸ φόνο !

—Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, ἀλλὰ ἀπορῶ πῶς σᾶς ἦρθε ἡ ἰδέα ὅτι ἐγὼ εἶμαι δολοφόνος. Τὸ ὅτι δὲν ἔφυγα χθὲς γιὰ τὸ Μιάμι, ὀφείλεται σὲ μιὰ ὑποθέσι ποὺ προπορεύεται ἀπὸ τὸν ἀστυνομικό, ἀν τοῦκανε λόγο γιὰ τὸ φόνο !

—Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, ἀλλὰ ἀπορῶ πῶς σᾶς ἦ

ΝΕΟΙ ΛΟΓΟΤΕΧΝΕΣ

ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΜΕΤΑΝΟΙΩΣΑ

'Απ' τῶν ματιῶν σου τῶν καστανῶν ροφοῦσα τὴν νοστιμιά. Καὶ τὴν ματιὰ παράμοιαζα σὰν ἀνόθευτο μαῦρο κρασί.

Μέσ' τῶν ματιῶν σου τὴ γλυκάδα διάβαζα κόσμους μέσ' τὰ βάθη τους, κόσμους κλεισμένους — κόσμους σκοτεινούς...

Μ' ἄρεσε νὰ σὲ θωρῶ, ὦ λάτρισσά μου!... Καὶ τὸν μεγάλο πόνο μου, τὸν ἔκρυβα στὰ βάθη. Τί τραγικό!...

'Ο ἄνθρωπος δὲν μένει ἀνήζερος' τὸ ἤξερα, καὶ ὅμως δὲν τολμοῦσα νὰ χαλάσω τὴν ἐπιφανειακή μου ἤρεμία, ἤμουνα δειλός.

Ἕνας ἄλλος τολμηρὸς πιότερ' ἀπὸ μένα σοῦ πῆρε τὴν καρδιά, ποὺ ἤρισκονταν μέσα σὲ δυό κόσμους. Τὸν ἔναν τὸν παλιό, τὸν ἄλλο ποὺ μόλις ἀνέτειλε μέσ' τῆς ψυχῆς τὰ βάθη.

Στὴν πίρα — ἤμεινα μονάχος, μὲ συντροφιὰ τὴν ἐρημιά. Τὸ νοιώθω, κι' ἔσυ λυπᾶσαι; ἀλλὰ δὲν τολμοῦσες νὰ μοῦ τὸ πῆς. Νὰ μοῦ πῆς, ἀναντρε, μιὰ καρδιὰ δὲν μπορεγες νὰ τὴ κρατήσης;

Μετάνοιωσα — ἤταν ἀργὰ πειά. 'Ο ἐρωτάς μου τὴν ἀγνάς, σὰν ἀπαλὴ πνοὴ ξεφύρου, καὶ νὰ ρικνόμουνα μ' ὁρμὴ μονάχα καταστροφὴ θὰ δημιουργοῦσανταν. Σὰν ἤρθα νὰ σ' ἀποχαιρετήσω, καὶ νὰ σοῦ πῶ, πῶς ἔρευγα ἀλάρνα, ἀν καὶ μέσ' ὅλη τὴ μεταβολὴ τῶν ματιῶν του, τοῦ κορμιοῦ, διαβάσα κάτι νὰ κρύβεται γιὰ μένα.

Η ΑΡΓΩ

ΓΙΑΤΙ !

Βυθίζω τὸ θλέμμα μου στὴν ἀπεραντοσυνη τῆς θαλασσας, ποὺ ζανοίγεται μπρός μου διάπλατα, βλέπω ἕνα μαῦρο μικρὸ καραβάκι νὰ χανεται ἀπὸ βάθος, πιὸ σιωᾶ φαρσοῦλες σπαρμένες ἀὰ μικρὰ παιχνιδάκια, θαλασσαδαρμένες ἀπ' τὶς τράσες φουρτοῦνες, νὰ τὶς λικνίζη τὸ κῦμα, πιὸ πέρα τ' ἄμορφο κωριουδάκι μὲ τὴ χαρωπὴ ζωή του ./' ἀπλωνεται ψαχλίκα, σὰ μιὰ ἀρχόντισσα τοῦ καλοῦ καιροῦ, σὰ μιὰ νεράϊδα τοῦ γιαλοῦ χιλιοτραγουδισμένη, μέσ' στὴ γαλνεμένη θάλασσα, ποὺ ὁ φλογισμένος δίσκος τοῦ ἥλιου χρυσίζει τὰ γαλανὰ νερά της, ἀκοῦω κι' αὐτὴ νὰ τῆς γλέφη μὲ πάθος θαρρεῖς τὰ δαντελλένια ἀκρογιάλια της καὶ τὴ φλογισμένη ἀπ' τὶς ἀνταύγιες τοῦ ἥλιου ἀμμουδιά της, ἀκοῦω τὸ μυρωμένο ἀεράκι νὰ κάνη ἕνα ἐλαφρὸ θρόισμα περνῶντας τὰ φυλλώματα τῶν δένδρων καὶ ν' ἀφίνη μύρια ἀρώματα στὸ πέρασμα του καὶ μέσ' στὸ θεσπέσιο αὐτὸ σύμπλεγμα τῆς γοητείας τῆς φύσης, ἕνα θαθὺ ἀναστέναγμα γεμάτα παράπονο, ξεφεύγει ἀπὸ τὰ μύχια τῆς ψυχῆς μου. 'Αχ! Γιατί;...

Ξαπλωμένος στὴ μαγευτικὴ θεράντα ἀπαλαμβάνω τὸ θεῖο ὅραμα π' ἀπλώνεται μπροστά μου. Νοιώθω τὴ ζωὴ νὰ γοργοκυλᾶ κι' ἐγὼ ἀκινητῶ! 'Ενα παράπονο, ἕνα δουδο παράπονο, δουθὸ σὰν κλάμμα, νοιώθω νὰ μὲ πνίγη, γιὰ τὴν ἀπλοχνὴ μου μοῖρα ποὺ θέλησε νὰ μοῦ στερήση τὴ χαρὰ πάνω στὸ ἀνθισμὰ μου! Γιατί; Τὸ τραγικὸ ἐρώτημα. Γιατί κακιὰ μου μοῖρα μὲ φόρτωσες μὲ τὴν πιὸ φοβερὴ καταδίκη νὰ μ' ἔκης καφφωμένο στὸ κρεββάτι γιὰ μῆνες καὶ γιὰ χρόνια; Γιατὶ θέλεις νὰ λυώνω, νὰ μαραίνωμαι σὰ λουλοῦδι, κομμένο ἀπ' τὴ ρίζα, ἀπὸ κακοῦργο χέρι καὶ παραπετημένο τώρα, σὲ μιὰν ἀκρουλὰ, ἐκεῖ θὰ, σὰν ἀσπρατο κουρελι; Γιατί, σκλησρὴ, καὶ κούρνα τύχη; Γιατὶ θέλεις νὰ χαμογελᾶς μόνον σ' ἐκείνους ποὺ σ' ἀρέσει; Γιατὶ ἀφίνεις νὰ ξεκειλίζουν ἀπὸ χαρὰ, σ' ὅσους ἐσὺ θελήσης; Κὶ' ἐρκεσαι ντυμένη μὲ τὰ πιὸ παρδιὰ σου κρώματα σιμὰ μου, ὅπδεν γιὰ νὰ παίζης, μὰ γιὰ νὰ μὲ ξεγελᾶσης μόνο, τὸ νοιώθω αὐτό. Γιατί, ἄπονη, σκλησρὴ, κακοῦργα τύχη;

Γλυφάδα. ΝΙΚΟΣ ΜΑΒΗΣ

ΜΑΙΡΗ ΘΥΜΑΣΑΙ

—Μαίρη, θυμᾶσαι; "Ηταν σούρουπο. 'Ο ἥλιος ἔνερνε σ' ἀνειρεμένα του παλάτια, μὰ κομψὴ ἀκτίδα, διαπερνοῦσε ἀπ' τὶς βαριες θελοῦδινες τοῦ παραθυριοῦ μας κουρτίνες, καὶ χρύσωνε τὰ ζανθαὺλικα μαλλιὰ σου μὲ σωστὴ κορώνα, κὶ' ἐμοιαζες ἀσὰν ζωτικὴ βασίλισσα παραμυθένιου παλατιοῦ. "Ησουν καθισμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα κοντὰ μου, κὶ' ἀκούγαμε κάποιο πουλάκι ποῦταν στὸν κῆπο μας καὶ ποῦστελνε τὶς τελευταίες του εὐχὲς στὸν Πλάστη. Καὶ μόλις μισοσβυνε τὴν τελευταία τὴς εὐχὴς του νότα, τότε ἀρχιαες ἐσύ. Μοῦ μίλησες γιὰ μερικὲς ἀγάπες ποὺ εἶνε ἄὐλες κὶ' αἰθέριες σὰν τάσπρα συννεφάκια τῆς ἀνοιξης, μὰ ποὺ φεύγουν σ' ἀπειρο γιὰ νὰ μὴν ξαναγυρίσουν ποτέ. Γ' ἀγάπες ποὺ διαρκοῦνε ὅσο τὰ λούλουδα σ' ἀνθογιάλι. Γ' ἄλλες ἀγάπες ποὺ εἶνε ἴδιες μὲ τὸ ἀγαγαρο νερὸ τῆς πηγῆς ποὺ ἀνάβλυζουν ἀπ' τὰ βαθη τῆς ψυχῆς μας, μὰ ὅλες οἱ ἀγάπες εἶνε διαδατάρικες καὶ δὲν διαρκοῦνε περισσότερον ἀπ' ὅσο ἕνα γλυκὸ ὄνειρο, ὅσο μιὰ φαντασία... Κὶ' ὅμως, δὲν μοῦ μίλησες γι' ἀγάπες ἀπ' αὐτές ποὺ δὲν σβύνουνε ποτέ! Γ' ἀγάπες ποὺ διαρκοῦνε αἰώνια! Γ' ἀγάπες ποὺ ὅσο κὶ' ἂν τὶς δέρνουν ἀλυπτα τὰ μανισμένα κύματα μιᾶς καταγίδας, ἐνὸς μίσους, μένουν σταθερές... Γιατί;...

ΚΟΣΤΑΣ Π. ΠΕΓΙΟΣ

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΓΕΛΟΙΟ

'Ο Κώστας ἤταν ἡ ψυχὴ τῆς παρέας μας. 'Ο πιὸ εὐθυμος καὶ ὁ πιὸ γλεντζὲς ἀπ' ὁλους μας. Κὶ' ὅμως εἶχε στιγμὲς ποὺ ὅσπρα ἀπὸ ἕνα τρελλὸ ξέσπασμα χαρᾶς κὶ' εὐθυμίας, π' αὐτὸς σκορποῦσεκ ἔπεφτε στὴ μελαγχολία.

Τὸν ἔθλεπες μὲ τὸ θλέμμα χωμένο βαθειὰ στὸ χάος, στὸ τίποτα, νὰ στέκεται ἀμίλητος, λυπημένος. Οὔτε τ' ἀστεῖα οὔτε τὰ γέλια τὸν ξυπνοῦσαν ἀπ' τὸ λήθαργο αὐτὸ ποὺ ζοῦσε. Σὰν τοὺ περνοῦσε ἡ μελαγχολία, ποὺ πάντα σὲ λίγη ὥρα σκορποῦσε, ξανάρχιζε νὰ ζῆ ἐὰ θυμὰ ὅμοια μ' ἐμᾶς. Νόμιζες πὼς τίποτα δὲν τοῦ συνέθαινε λίγες στιγμὲς προτήτερα.

Κάποιο θράδυ καθόμαστε, ἡ συνηθισμένη μας παρέα μὲ τὸν Κώστα πάντα μαζί, σ' ἕνα τραπεζὶ μακρσστενο στὴ γνώριμη γωνία τῆς ταθέρνας μας καὶ κουτσοπίνομε χαρούμενοι.

'Ο Κώστας, σὰν πάντα, κὶ' ἐκεῖνο τὸ θράδυ ἤταν ἡ ψυχὴ τῆς συντροφιᾶς. Γέλοῦσε, πείραζε. 'Ο Νάσος ὁ μικρότερος τῆς παρέας καὶ πειρακτήριο ὁ ἀθλιος, θέλησε νὰ τὸν πειράξη.

—Σὰν πολὺ κεφάτο σὲ θλέπω ἀπόψε, Κώστα. Μοῦ φαίνεται πὼς ἡ κυρὰ Μελαγχολία σοῦ πῆρε διαζύγιο.

Καὶ μονάκας του γιὰ τ' ἀστεῖο ποῦπε, χοκάνισε. Χα... χα... χα...

"Ολοι μας κυττχαθήκαμε μ' ἐκπληξι. Βουθαθήκαμε. Ποτὲ δὲν εἴχαμε μιλήσει τοῦ Κώστα γιὰ τὴν παράξενη στάση του. Νοιώθαμε ὅλοι μας πὼς ἀν τοῦ λέγαμε τίποτα, θὰ τὸν πείραζε. Κι' ἀλήθεια. Κατσούφιασε ἀμέσως.

—Γέλα Νάσο μου. Γέλα καύμένε, δὲν πειράζει. Γέλα, γιατὶ δὲν μπορεῖς νὰ νοιώσης πόσο θλιμμένες στιγμὲς περνᾶν σὰν μὲ θλέπεις νὰ γίνωμαι ἄλλος ἀνθρώπος.

—Καύμένε Κώστα, λόγος ποὺ ξέφυγε ἀθελα ἤταν κὶ' ὄχι πείραγμα. Δὲν τόκανε ὁ Νάσος νὰ σὲ πληγώση. Πετακτήκαμε ὅλοι μας σὰν νοιώσαμε τὴ πλήγη ποὺ τάνοιξαν τὰ λόγια τοῦ Νάσου.

—Γκαρσόν, φέρε μας κρασί, διέταξε ὁ Κώστας καὶ ζακαλοὺθησε, δὲν ξέρετε τί θυμᾶμαι καὶ πέφτω σ' αὐτὴ τὴν ἀποχαύνωση τὴν πραγματική. Τὸ νοιώθω καὶ γίνομαι ἄλλος ἀνθρώπος, θουθός, θλιμμένος; ἀλλοιώτικος ἀπ' τὸν Κώστα ποὺ γλεντιοῦ καὶ τὴς χαρᾶς.

Τὸ κρασὶ ἦρθε. Ἔεμισε τὸ ποτήρι του καὶ συνέχισε.

—Κάποτε γνώρισα μιὰ μικρούλα. Μιὰ κόρη ποὺ στὰ μάτια τῆς ἔθλεπα ζωγραφισμένη τὴ ξεγνοιαιὰ. Τὴν φώναζαν Πιοῦ - Πιοῦ. Τόνομα αὐτὸ τὸ παράξενο τῆς ταίριαζε τόσο!... "Ομορφη πολύ. Ἔμοιαζε μὲ κόρη τῆς χώρας τοῦ ἥλιου π' ἀνατέλλει. Κὶ' εἶχε μιὰ φωνή!... Ὦω, ν' ἀφίνη μύρια ἄρώματα στὸ πέρασμα του καὶ μέσ' στὸ θεσπέσιο αὐτὸ σύμπλεγμα τῆς γοητείας τῆς φύσης, ἕνα θαθὺ ἀναστέναγμα γεμάτα παράπονο, ξεφεύγει ἀπὸ τὰ μύχια τῆς ψυχῆς μου. 'Αχ! Γιατί;...

Ξαπλωμένος στὴ μαγευτικὴ θεράντα ἀπαλαμβάνω τὸ θεῖο ὅραμα π' ἀπλώνεται μπροστά μου. Νοιώθω τὴ ζωὴ νὰ γοργοκυλᾶ κι' ἐγὼ ἀκινητῶ! 'Ενα παράπονο, ἕνα δουδο παράπονο, δουθὸ σὰν κλάμμα, νοιώθω νὰ μὲ πνίγη, γιὰ τὴν ἀπλοχνὴ μου μοῖρα ποὺ θέλησε νὰ μοῦ στερήση τὴ χαρὰ πάνω στὸ ἀνθισμὰ μου! Γιατί; Τὸ τραγικὸ ἐρώτημα. Γιατί κακιὰ μου μοῖρα μὲ φόρτωσες μὲ τὴν πιὸ φοβερὴ καταδίκη νὰ μ' ἔκης καφφωμένο στὸ κρεββάτι γιὰ μῆνες καὶ γιὰ χρόνια; Γιατὶ θέλεις νὰ λυώνω, νὰ μαραίνωμαι σὰ λουλοῦδι, κομμένο ἀπ' τὴ ρίζα, ἀπὸ κακοῦργο χέρι καὶ παραπετημένο τώρα, σὲ μιὰν ἀκρουλὰ, ἐκεῖ θὰ, σὰν ἀσπρατο κουρελι; Γιατί, σκλησρὴ, καὶ κούρνα τύχη; Γιατὶ θέλεις νὰ χαμογελᾶς μόνον σ' ἐκείνους ποὺ σ' ἀρέσει; Γιατὶ ἀφίνεις νὰ ξεκειλίζουν ἀπὸ χαρὰ, σ' ὅσους ἐσὺ θελήσης; Κὶ' ἐρκεσαι ντυμένη μὲ τὰ πιὸ παρδιὰ σου κρώματα σιμὰ μου, ὅπδεν γιὰ νὰ παίζης, μὰ γιὰ νὰ μὲ ξεγελᾶσης μόνο, τὸ νοιώθω αὐτό. Γιατί, ἄπονη, σκλησρὴ, κακοῦργα τύχη;

Γλυφάδα. ΝΙΚΟΣ ΜΑΒΗΣ

ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

Μεσα στὸ κύκλωμα τοῦ χρόνου
στὸ διάδα ἑτοῦτο τῆς ζωῆς
τὸ χάδι μόνο ἐνοσταλγοῦσα
τῆς μυρωμένης σου πνοῆς.

Νὰ μὲ χαϊδεύῃ σὰν τὴν αὔρα
νὰ μοῦ μιλᾶῃ σιγανὰ
τὰ ὅμορφα λόγια τῆς ἀγάπης
ποὺ μένουνε παντοτεινά.

Μὲ τ' ἀλαφρὸ τὸ φίλημα της
ποὺ κύνει μέσ' στὴ σιγαλιὰ
νὰ γέρνω μέσ' στὴν ἀγκαλιά της
καὶ νὰ μεθᾶω ἀπὸ φιλιά.

ΡΟΖΑ ΒΛΑΧΟΥ

ΜΑΤΑΙΕΣ ΑΝΑΖΗΤΗΣΕΙΣ

Γυρμένος στὸ τραπέζι πάνω
τὴ φωτογραφία σου φιλῶ
τίποτ' ἄλλο πειὰ δὲν κάνω
παρὰ νὰ χάνω τὸν καιρό.

Καὶ κεῖ ποὺ τάφυκο κυττοῦσα
στοῦ φθινοπώρου, δειλινό,
μάταια σ' ἀναζητοῦσα
κὶ' ἤσουν ψηλὰ στὸν οὐρανό.

Α. ΔΙΔΥΜΟΣ

ΕΛΕΓΕΙΑ

Τὸ παραθύρι ἀλλάνοιχτο θᾶναι γιὰ σένα ἀπόψε,
ἀγάπη μου γλυκειά.
Μὲ τοῦ ἐρωτά μου τὴ φωτιά, τὴν ἀλυσίδα κόψε
τὴ σκουριασμένη, τοῦ "Αδη, τὴ θαρειά.

Κὶ' ἂν στὸ νερὸ τῆς λησμονιᾶς δὲν ξεπλύνες,
(περνῶντας,
τὴ μνήμη ἀπ' τὴν ψυκη,
ὦ! ἔλα ἀπόψε νὰ σὲ ἰδῆ καρδιὰ ποὺ, ἀγαπῶν-
(τας,
μ' ἔρωτα θὰ σ' ἀνάστανε φιλί.

Κὶ' ἡ φεγγαρόλουστη νυχτιὰ στὴ θέρμη τῶν
(φιλιῶν μου
θ' ἀπλώση σιγαλιὰ:
Τῶν παγωμένων σου χειλιῶν στὴ σμίξι τῶν
(δικῶν μου
ν' ἀκούση τὰ ὑπερκοσμια φιλιά.

Ρέθυμνο. «ΠΕΡΑΣΤΙΚΟΣ»

ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

κάποιες καρούμενες στιγμες
ζαναρχονται ἀπ' τὰ παλιὰ
ποὺ μοιάζουν ὄνειρα γλυκὰ
ὄνειρα περασμένα.

Ἥλιοι ποὺ ἀχτινοβολοῦν
καὶ στέλνουν ἀπειρα φιλιὰ
σὲ λούλουδα ποὺ δὲν ἀνθοῦν
καὶ εἶνε μαραμένα.

Σ. Ὁ. ΦΡΑΓΚΕΤΗΣ

ΞΕΧΑΣΕΣ...

Κάτω ἀπ' τὶς φυλλοῦρες στὸ σκοτάδι
κάτω ἀπ' τὴ θαμπόφωτη νυχτιὰ
μ' ἀρκιζόσουνα κείνο κεῖ τὸ θράδυ
ἐρωτολόγια, ὅρκους καὶ φιλιά.

Ξέχασες κείνα ποὺ τὰ λόγια
ποὺ μοῦτχες στὴν ὑχοσφεγγιὰ
ξέχασες, πέρασαν τὰ χρόνια
ποὺ ζούσαμε κ' οἱ δυό μας συντροφιά.

Α. ΔΙΔΥΜΟΣ

ΣΚΛΑΒΙΑ

Τόνειρο μου βρῆκα, λιόχαρη μικρούλα,
μαγεμμένο δεῖλι,
χαρωπὴ ἐλπίδα, ἀνθιση ἀόγουλα
στ' ἀλικό σου χεῖλι.

Στὴν ποδιὰ σου πάνω φύλλα μαραμένα
σκόρπια ἡ ζωή μου
πόθοι κα φτωχὰ μου νειάτα χλωμια-
(σμένα,
σκλάβα ἡ ψυχή μου.

Γ. ΔΑΣΚΑΛΑΚΗΣ

ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΜΙΤΖΑ ΚΑΙ Η ΜΟΝΙΚΑ

ΚΑΙ Ο ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

ΗΤΑΝ στὴν οἰκογένεια τοῦ καθηγητοῦ Σαρλεμὰν μαθεύτηκε, ὅτι ἡ Μιτζὰ δὲν εἶχε πιὰ ζωή, ἡ κατάληξι ἤταν γενική. "Ολοι τὴν ἀγαποῦσαν πραγματικά.

"Η Μιτζὰ, ἕνα σκυλλάκι ἰαπανικὸ μὲ μικρὰ αὐτιὰ καὶ τρίχωμα τῆς φωτιᾶς, εἶχε γεννηθῆ μέσ' στὸ σπίτι καὶ ζοῦσε ἐπὶ δεκατέσσερα χρόνια μέσ' στὴν περιποίησι καὶ τὴν καλοπέραση. Τὸ εἶχαν ὑπολογίσει σὰν ἕνα παιδὶ μέσ' στὸ σπίτι, μὲ τὴν ἴδια ἀξία ποὺ εἶχε ὁ Σολάνζ, δεκαεφτὰ χρονῶν, ὁ Φραγκίσκος μὲ τὸν Μάξιμο ποὺ ἤταν δεκατεσσάρων καὶ δέκα χρονῶν καὶ ἡ Μόνικα, ἡ πιὸ μικρή, πέντε χρονῶν.

Γιὰ τὴ μικρούλα Μόνικα ἤταν, τὸ σκυλλάκι αὐτό, καλλίτερο ἀπὸ μιὰ μεγαλείτερη ἀδελφή, ἕνα εἶδος νταντᾶς, μιὰ δεύτερη μητέρα κι' ἀπὸ κοντὰ ἕνας σύντροφος στὰ παιχνίδια κι' ἕνας φύλακας προσεχτικός.

'Η Μιτζὰ, σκυλλάκι χαϊδεμένο, εἶχε ἀγαπήσει (ὑποθετήσει) τὴν Μόνικα ἀπὸ τὴν γέννησί της καὶ τῆς εἶχε ἀφιερώσει ἕνα ἀπὸ τὰ μοναδικά της αἰσθήματα, γιὰ τὰ ὁποία μόνο τὰ ζῶα εἶναι ἱκανά. Εἰς ἀντροπὴ τῶν ἀνθρώπων, ἡ δύναμι, ἡ τελειότης, ἡ ἀφοσίωσι σπὰν ἀγάπη σὲ μερικὰ ζῶα, ἀφίνουν πολὺ πίσω τὶς ἴδιες αὐτὲς ἰδιότητες ποὺ ἔχουν οἱ κύριοί τους.

Κάποτε ἡ Μόνικα πρώτη παρατήρησε ὅτι ἡ Μιτζὰ ἔγερνε πρὸς τὸ τέλος της. Μιὰν ἡμέρα, τρέχοντας, ἔφτασε τὴ μητέρα της μέσ' στὸ κῆπο καὶ, πολὺ ὤχρη, μὲ τὰ μάτια διεσταλμένα σὰν ν' ἀνοιγαν μπροστὰ ἀπ' ἕνα ἀκατανόητο μυστήριο, εἶπε μὲ λυγμοὺς:

—Μαμμᾶ, μαμμᾶ . 'Η Μιτζὰ δὲν θέλει πιὰ νὰ παίζη!

"Ηταν ἡ ὀρχὴ αὐτοῦ τοῦ φρικτοῦ δράματος; τὸ τέλος ἑνὸς καλοῦ σκυλλιοῦ.

Τὸ δράμα αὐτὸ ἐξακολουθοῦσε ἀδυσώπητο, ὅπως τὸ πέσιμο τις ἡμέρας μπροστὰ στὴ νύχτα, ὅπως τὸ τέλειωμα τοῦ φθινοπώρου καὶ τῶν τελευταίων ἡμερῶν τοῦ χρόνου μπροστὰ στὸ τέρμα τῆς χρονιᾶς. 'Η Μιτζὰ πιὰ δὲν ἔτρωγε, ἡ Μιτζὰ, πάνω σ' ἀδύνατα πόδια της, δὲν κατώρθωνε πιὰ ν' ἀκολουθῆ τὰ παιδιὰ στὸν περίπατο. Τὰ μάτια της ἔπαιρναν μιὰ παράξενη χροιὰ κι' ἔρριχναν ἕνα ἀπαύγασμα πεθαμένου. Οἱ δυνάμεις της τὴν ἐγκατέλειναν.

'Ο κτηνίατρος ἐδδλλωσε:

—Τίποτε δὲν γίνεται, εἶναι τῆς ἡλικίας. Τὸ σκυλλάκι σας εἶναι στὸ τέλος του. Μπροῦμε νὰ δοκιμάσουμε νὰ τοῦ παρατείνουμε τὴ ζωή, νὰ τὸ γλυτώσουμε ὄμως, ἀδύνατο. Θὰ περάση, ὅπως ὅλοι μας...

"Σδειξε τὸ ἐλεεινὸ της κορμὶ κι' ἐπρόσθεσε:

—Εἶναι χαμένο. "Αν θέλετε νὰ μ' ἀκούσετε, ἕνα καλὸ κέντρισμα (κέντημα) ἀξίζει περισσότερο παρὰ νὰ τὸ ἀφίνετε νὰ σέρνεται καὶ νὰ ὑποφέρη. Θ' ἀνακωρήση γιὰ τὸν ἄλλο κόσμο χωρὶς νὰ τὸ καταλάβη.

'Εσπρῶζανε τὸν καλὸν ἄνθρωπο ἔξω μὲ φωνὲς ἀπ' ἀγανάκτησι. Νὰ δολοφονήσουνε τὴ Μιτζὰ!... "Επρεπε αὐτὸς ποὺ θᾶδινε τὸ δηλητήριο νὰ ἔκη τὴν καρδιὰ πολὺ σκληρή!... 'Αλλ' ἀπ' τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἡ Μόνικα ἔχασε κάθε χαρά.

'Ο θάνατος, πράγματι, εἶχε γι' αὐτὴν μιὰ σημασία ὠρισμένη. Τὸν τελευταίο χρόνο, εἶχε δῆ νὰ πεθαίνη λίγο-λίγο ἡ μητρική της γιαγιά. Τὴν ἔθλεπε στὸ κρεθθάτι ἄρρωστη ἐπὶ πολλοὺς μῆνες νὰ γίνεται ἀπὸ μέρα σὲ μέρα σὰν σκελετος, διάφανη, σχεδὸν ἄὐλη. Αὐτὸ τὸ ἀργοκίνητο σθύσιμο τὴν εἶχε κατατρομάξει. 'Ασφαλῶς δὲν τὴν ἀφησαν νὰ γνωρίσῃ τὴν θέα τῆς τελευταίας ἀγωνίας καὶ μεγάλου τελικοῦ θήματος, ἀλλ' αὐτὰ τὰ εἶχε ὅλα μαντέψει.

"Επρεπε νὰ διαλυθῆ αὐτὴ ἡ στενοχωρια. Γιατὶ ν' ἀπελπίζεται; 'Η γιαγιὰ εἶχε ἀνακωρήσει γιὰ μακρυά, πάρα πολὺ μακρυά, ἀλλ' ὅμως περίμενε τὰ παιδιά της σ' ἕναν ἄγιο τόπο, σ' ἕνα μέρος μὲ ἡδονὲς καὶ δροσερότητες, σὲ μιὰ τοποθεσία ποὺκει τόνομα «Π α ρ ά δ ε ι σ ο ς».

Ἔνῷ ἡ Μιτζὰ θαδίζε στὸν κατήφορο, τὸ μυαλὸ τῆς Μόνικας ἐργαζότανε. Παραμοιάζε τὸ τραγικὸ πεπρωμένο τῆς Μιτζας μ' ἐκείνο τῆς ἐξαφανισμένης γιαγιᾶς της.

—Πές, μαμμᾶ, μήπως ἡ Μιτζὰ θὰ πάρη κι' αὐτὴ στὸν παράδεισό της;

—Χωρὶς ἄλλο, παιδί μου.

—Θὰ μᾶς περιμένη ἐκεῖ κι' αὐτή, ὅπως ἡ γιαγιὰ καὶ θὰ τὴν ζαναθροῦμε;

—Φυσικά, ἀκρούλα μου.

Νέο ἀντικείμενο ἐργασίας γιὰ τὸ παιδιάστικο μυαλὸ τῆς Μόνικας.

Στοὺς λουλουδισμένους κήπους.

Πῶς νάταν καμωμένος αὐτὸς ὁ παράδεισος τῶν ζώων; Χωρὶς ἀμφιβολία ἕνα ἀπέραντο πάρκο γεμάτο ἀνθη θάταν, ὅπου ὅλες οἱ Μιτζες ποὺ ἔχουν ἀνακωρήσει γιὰ τὸ μεγάλο ταξεῖδι θὰ τέρπωνται μαζὶ μ' ἕνα μεγάλο πλῆθος ἀπὸ κοριτσάκια ὁλότελα παρόμοια μ' αὐτὴ τὴν ἴδια.

'Η Μόνικα πλάγιαζε στὸ δωμάτιο τῆς μαμμᾶς της καὶ ἡ Μιτζὰ πάνω στὸ χαλὶ στὰ πόδια τοῦ κρεθθ ιοῦ τῆς Μόνικας. "Εν' ἀμυδρὸ ρὸζ φῶς λυχναριοῦ φώτιζε τὸ δι τιο.

◊◊◊

Μιὰ νύχτα ἡ Μόνικα ζύπνησε μ' ἕνα στεναγμὸ ἐλαφρό. Παγωμένη ἀπ' τὸν τρόμο, σηκώθηκε κι' ἔσκυψε. 'Η Μιτζὰ μὲ τὸ κεφάλι ὁλόρθιο, ἀκίνητη, ἐμοιαζε σὰν προσηλωμένη σ' ἕνα ἀόρατο σημείο, ποὺ ἤταν μακρυά, πολὺ μακρυά, ἀπρόσιτο γι' τὴν ἀνθρώπινη αἴσθησι κι' ἀντίληψ. Τί ἀλλέκοτη στάσι! Καὶ τί θὰθελε νὰ εἰπῆ αὐτὸ τὸ ὅλεμμα;

—Μαμμᾶ! φώναζε ἡ Μόνικα.

—Τί συμβαίνει, μικρή μου;

—Κύττα, κύττα τὴ Μιτζα. Τί ἔχει,

—Βλέπεις, παιδί μου, κάνει τὴν προσευχὴ της κι' αὐτή.

—"Α!...

"Ενας κόσμος ἀπὸ συγχυσμένες σκέψεις διαχύθηκ : μέσ' στὸ μυαλὸ τῆς Μόνικας. 'Η μ... προσευχιόταν, ἡ Μιτζὰ, κι' αὐτή, εἶχε νὰ κάνη ὅπως κι' ἐμεῖς οἱ ἴδιοι, μὲ τὶς δυσκολονόντες θεότητες, ἀλλὰ μερικὲς οἱ ὁποῖες κρατοῦσαν τὴν τύχη της στὰ χέρια τους τὴν ἀντομείβανε, τὴν τιμωρούσανε, ἐξασφαλίζανε γιὰ τὸ μέλλον της μιὰν αἰωνιότητα εὐτυχίας ἢ μιζέριας.

—Λοιπόν, πές, μαμμᾶ, ζητάει ἀπ' τὸν μικρὸ Χριστοῦλη της νὰ πάη στὸν παράδεισο;

—Αὐτὸ εἶναι ἀκριθῶς, γλυκειά μου μικρούλα.

'Η Μόνικα μαζεύτηκε στὶς κουθέρτες της, παρακίνησε γιὰ μιὰ στιγμὴ φαντασίες μὲ οὐράνια κρώματα καὶ μετὰ ζαναποιμήθηκε ἥσυχη.

◊◊◊

Τὸ τέλος τῆς Μιτζας ὡστόσο πλησίαζε. Πρὸς μεγάλη ἀπελπισία τῆς Μόνικας, τὸ φτωχὸ σκυλλάκι δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ σηκωθῆ, καὶ, ὅταν ἡ μικρούλα τὸ ἔθαζε στὴν ἀγκαλιὰ πιάνοντάς το ἀπ' τὸ λαιμό, ἡ Μιτζὰ ἔμπηνε τὶς φωνές, σὰν τὰ χάδια της νὰ τῆς προξενοῦσαν ἀνυπόφορο πόνο. Στιγμὲς-στιγὲς κυλοῦσε κάπω οὐρλιαζοντας. Κάποιοι μυστικοὶ πόνοι τὴ σπαρζαν.

—Τὰ θάρανά της εἶναι τρομερά, ἐξὴλωσεν ὁ κ. Σαρλεμὰν. Τί ὄφελος νὰ τὰ παρατείνουμε. 'Ο κτηνίατρος εἶχε δικιο. Εἶναι καλλίτερα νὰ ξεμπερδέψουμε μὲ δαύτην.

'Η Μόνικα δὲν ἔμαθε αὐτὸ τὸ ὀχεῖο καὶ τὴν ἡμέρα ποὺ ἀποφασίσανε νὰ φέρουνε τὸν ἄνθρωπο μὲ τὸ νυστέρι του. Ἡ κυρία Σαρλεμὰν τὴν ζεγέλασε νὰ κάμουν ἕνα μεγάλο περίπατο στὸ δάσος.

'Ο καθηγητὴς ἀνοιξε ἕνα μεγάλο λάκκο στὸ θάθος τοῦ κήπου καὶ ὅταν ἡ Μιτζὰ ἔπαψε νὰ ὑποφέρη, τὴν ἔθαψε. Καὶ ἐσκέπασε τὸν τόπο μὲ θρεμμένα φύλλα.

Στὸ γυρισμὸ τὴς ἡ Μόνικα αἰσθάνθηκε ἀμέσως ὅτι κάποια μεγάλη δυστυχία εἶχε συμβῆ. Χωρὶς νὰ εἰπῆ λέξι δίεσχιοε μὲ μικρὰ θήματα τὸ ἰσόγειο, κατόπι ἐπῆγε πρὸς τοὺς γονεῖς της καὶ μὲ πελιδνὸ πρόσωπο καὶ τὰ χείλη σουσπασμένα, ρώτησε:

—Ποῦ εἶναι ἡ Μιτζα;

—Ἔφυγε, εἶπε ἡ μαντάμ Σαρλεμὰν. Μὴν κλαῖς, χρυσό μου, δὲν ἔχει πιὰ κράσο. Εἶναι εὐτυχισμένη. Μᾶς περιμένει ἐκεῖ πανω στὸν παράδεισο τῶν ζώων, ὅπου θὰ τὴν ζαναθροῦμε μὲ μερα ζανανοιωμένη, ζωηρὴ, ὁμορφότερη. 'Η Μόνικα ἔνοιωσε μιὰ κρύα ἀπελπισία, μετὰ, λίγο - λίγο καθησύχασε, σκέφτηκε κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγο εἶπε στὴ μητέρα τὴς ποὺ τὴ νανουρίζε:

—Εἶναι ἀλήθεια, μαμᾶ, μοῦ τ' ὁρκίζεσαι ὅτι ἡ Μιτζὰ μὰς προσμένει στὸν παράδεισο τῶν σκυλιῶν;

—Στ' ὁρκίζομαι, παιδί μου.

—Λοιπόν, ὡραία μ' ἀρέσει καλλίτερα αὐτό. Δὲν πονᾶ πιὰ ἡ Μιτζὰ μας... ἐ;

'Ο κ. Σαρλεμὰν πῆρε τὴ γυναίκα του στὸ σκεπασμένο μὲ ζερὰ φύλλα μνῆμα.

—Γιατὶ νὰ μὴν ἤταν ἕνας παράδεισος γιὰ τὰ ζῶα; μουρμούρισε. Νὰ ἕνα δύσκολο μυστήριο, μὰ τὴν ἀλήθεια, γιὰ νὰ τὸ ἐξετάση κανείς, ἀλλ' εἶμαι ἐτοιμος νὰ συμφωνήσω σὲ κάτι: Μετὰ ἀπὸ μιὰ ζωὴ, γεμάτη καλοσύνη κ' ἀγάπη, ἕνα πλάσμα ἐξαίρετο σ

ΚΑΤΙ ΠΟΥ ΕΛΕΙΠΕΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

ΑΣΥΛΟ ΑΣΤΕΓΩΝ

Μὲ τρεῖς δραχμὲς, παίρνετε τὸ λουτρό σας, σᾶς... κουρεύουν, φορεῖτε τὶς πυτζάμες σας καὶ κοιμᾶσθε σ' ἕνα καθαρὸ κρεββάτι !..

ΑΡΑΤΗΡΗΣΑΤΕ τὸν τελευταῖο καιρὸ πῶς στὰ μπαγκάκια τοῦ Ζαππείου, Συντάγματος, Μουσείου καὶ ἄλλων τῆς Ἀθήνας πλατειῶν, λιγόστεψε ὁ ἀριθμὸς τῶν δυστυχισμένων ἐκείνων τῆς ζωῆς ναυαγίων ποὺ τὶς νύχτες, εἴτε καλοκαιριάτικες εἴτε χειμωνιάτικες, κοιμόντουσαν ἐκεῖ...

Θὰ τὸχετε ἀσφαλῶς παρατηρήσει, ὅσοι ἰδίως ἀπὸ σᾶς τὶς νύχτες τύχαινε ἀπὸ πλατεῖες νὰ περάσετε. Ξέρετε γιατὶ συμβαίνει αὐτό; Ἀπὸ τῆς ἀστυνομίας τὸ κυνήγημα θὰ ὑποθέσετε: Ὄχι δὲν εἶναι ἀρκετὸ αὐτὸ γιὰ νὰ στερήσῃ τοῦ ὕπνου τὸ δικαίωμα στοὺς ἀνθρώπους ποὺ κάθε εἴδους δυστυχία καὶ κακοτυχία στὸν δρόμο τῆς ζωῆς ἀντάμωσαν...

Εἶναι κάτι ἄλλο. Κάτι ποὺ πρώτη φορὰ ὠργανωμένο παρουσιάζεται στὸν τόπο μας καὶ μάλιστα μὲ τέτοιο τρόπο ποὺ νὰ συναγωνίζεται τὰ καλλίτερα εὐρωπαϊκά. Τί εἶναι ὅμως αὐτὸ τὸ κάτι; Ἂς τὸ ἐπισκεφθοῦμε... Νυχτώνει ὅταν τὸ τράμ μᾶς φέρνῃ στοὺς Ἀμπελοκήπους... Προχωροῦμε πρὸς τὸ 6ο Στρατιωτικὸ Νοσοκομεῖο, ἐκεῖ σὲ μιὰ πτέρυγα τοῦ ὁποίου στεγάζεται τῶν ἀστέγων τὸ "Ἄσυλον...

Δὲν εἴμαστε μόνοι ποὺ προχωροῦμε. Ὅσο πλησιάζουμε βλέπουμε ἀπὸ κάθε γωνιὰ ἀπὸ κάθε δρόμο νὰ ξεπροβάλλουν σκιὲς καὶ τὸ ἴδιο μὲ μᾶς στὴν ἰδια κατεύθυνσι νὰ προχωροῦνε... Σκιές... σκιὲς σκελετωμένες, σκιὲς ντυμένες μὲ κουρέλια ποὺ ἡ κάθε μιὰ ὡστόσο τὸ βάρος μιᾶς ζωῆς σηκώνει καὶ τί ζωής!...

◇◇◇

Φτάνουμε στὴν εἴσοδο. Μαζὶ μὲ μᾶς καὶ οἱ σκιές. Ἕνας καλοκάγαθος ἄνθρωπάκος μᾶς ὑποδέχεται. Εἶναι τοῦ Ἀσύλου ὁ θυρωρὸς κι' ὁ ἐπὶ τῆς ὑποδοχῆς ὅσων στὸ ἄσυλο καταφεύγουν... Στὸ πρόσωπό του, στοὺς τρόπους του λὲς κι' ὁ δημιουργὸς ἐπίτηδες σὲ ξέχωρο καλοῦπι τὸν ἄνθρωπο ἐτοῦτο ἔκυσε γιὰ τούτη ἀκριβῶς τὴ δουλειά...

Μὲ συμπόνια, ἀλλὰ ἀληθινὸ τάκτ ζητεῖ τὰ ὀνόματα τῶν προσερχομένων, τὰ καταγράφει, λέει ἕνα-δυὸ δυὸ λόγια παρηγορητικὰ στὸν καθένα, τοὺς δίνει ἀπὸ ἕναν ἀριθμὸ καὶ τοὺς ὁδηγεῖ πρὸς τὰ ἀριστερά...

Πρέπει νὰ τὸ δῆτε. Εἶναι ἀδύνατον νὰ τὸ περιγράψω. Εἶναι πρωτότυπη, καὶ τέλεια ξέχωρη τῆς χαρᾶς ἡ ἔκφρασις ποὺ χύνεται στοῦ ἀστεγου τὴ μορφή... Ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὴν προηγούμενη σὲ καμμιὰ ἀποθήκη, σὲ κανένα μπάγκο, μέσα στὶς λάσπες ἢ ποιὸς ξέρει ποῦ ἀλλοῦ κοιμήθηκε, ἔχει ἐξασφαλίσει ὕπνο κάτω ἀπὸ στέγη. Ὕπνο μέσα στὴ ζεστασιὰ καὶ τὴν καθαριότητα. Εἶναι ἐπίσημη στιγμὴ γι' αὐτὸν καὶ τὴ συγκίνησί του τὴ νοιώθουμε καὶ μεῖς τακτικοὶ κομπάρσοι, λόγῳ τῆς δουλειᾶς μας, στῆς ζωῆς τὴν ἀθλιότητα καὶ δυστυχία...

Ὅταν λοιπὸν πάρῃ τὸν ἀριθμό του ὁ ἄστεγος, μπαίνει σ' ἕναν προθάλαμο, γδύνεται καὶ τὰ ροῦχα του παραδίδει στὸν κλίβανον ὅπου θ' ἀπολυμανθοῦν καὶ τὴν ἄλλη μέρα θὰ τοῦ ἐπιστραφοῦν καθαρὰ κι' ἀπηλλαγμένη – ἐὰν εἶχαν – τῶν ἀνεπιθυμήτων ἐκείνων ζωϋφίων ποὺ τόσον ἐνοχλητικὰ γιὰ τὸ σαρκίον τοῦ εἶναι. Ὕστερα θὰ προχωρήσουν στὶς αἰθουσες λουτροῦ, ὅπου θὰ πάρουν ἕνα ζεστὸ μπάνιο καὶ μετὰ θὰ φορέσουν μιὰ καθαρὴ μπιζάμα καὶ καθαρὰ σαντάλια κι' ἔτσι καθαρισμένοι κι' ἐλαφροὶ θὰ ἀνεβοῦν στοῦ ἀσύλου τὰ ὑπνωτήρια. Τὰ ὑπνωτήρια αὐτὰ εἶναι τέλεια στὸ εἶδος τους, ψταιγμένα μὲ στοργὴ κι' ἐνδιαφέρον, φανερώνουν ἕνα ἀνώτερο νοικοκυρίστικο πνεῦμα, τὸ πνεῦμα τῆς κ. Κωνσταντοπούλου, ποὺ εἶναι διευθύντρια τοῦ ἀσύλου.

Παντοῦ βασιλεύει ἡ τάξις, ἡ συμπόνια κι' ἡ στοργή. Οἱ κοιτῶνες εἶναι φωτισμένοι μ' ἕνα γλυκὸ φῶς καὶ τὶς κρῦες νύχτες θερμαίνονται. Δίπλα στοὺς κοιτῶνες τὸ ἀπαστράπτον «ὀφφίς» ὅπου τὸ πρωὶ θὰ ἑτοιμασθῆ τὸ τσάϊ ἢ ὁ καφὲς τῶν ἀστέγων, οἱ λουτῆρες ποὺ θὰ πλυθοῦν καὶ πειὸ κάτω, τὰ ἀπαστράπτοντα ἀποχωρητήρια, τόσον καθαρὰ ὅσον καμμιᾶς δημοσίας ὑπηρεσίας δὲν εἶναι...

Παρακολουθῶ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ κοιμοῦνται. Δίπλα στὸ πικρόχολο σκέδιο, ποὺ σκιτσάρισε στὸ πρόσωπό τους ἡ ζωή, θλέπω τῆς εὐχαριστήσεως τὴν ἔκφρασι γιατὶ σὲ μιὰ τῆς Ἀθήνας γωνιὰ βρήκανε ἥσυχο ὕπνο, ζεστασιὰ καὶ καθαριότητα καὶ σκέπτομαι... σκέπτομαι... τί μεγάλη ὀασις εἶναι τὸ ἄσυλον γιὰ τὰ ταλαιπωρημένα αὐτὰ κορμιά, τὰ σκελετωμένα, ποὺ ὡς τόσο μιᾶς ζωῆς σέρνουν τὸ βάρος, μιας ζωῆς ποὺ ὡς χθές, προχθὲς ἤτανε ἄστεγη καὶ κακομοιριασμένη ποὺ τὸ ἴδιο θάναι αὔριο, ἢ μεθαύριο, ἂν εἰς τὸ μεταξὺ δὲν θρεθῆ καμμιὰ δουλειά...

Στὸ ἄσυλο μπορεῖ νὰ μείνῃ κανεὶς τρεῖς τὸ πολὺ πέντε μέρες. Στὸ διάστημα αὐτὸ τὰ κουρασμένα καὶ ταλαιπωρημένα κορμιὰ ἡσυχάζουν. Τὸ ἠθικὸν ἀναπερώνεται κι' ἡ μόνη ἀπασχόλησις καὶ σκέψις τῶν ἡμερῶν αὐτῶν εἶναι ἡ μεγάλη, μικρῶν - μεγάλων, λαχτάρα, ἡ δυσκολόθρεπτη δουλειά. Στὸ διάστημα αὐτὸ τῶν 3 ἢ 5 ἡμερῶν πρέπει νὰ βροῦν δουλειά. Τὸ ἄσυλο περισσότερο δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς κρατήσῃ. Ἀλοιώτικα, ὑπῆρχε φόβος νὰ γίνῃ ἄσυλον ἀνθρώπων ὄχι δυστυχισμένων, ἀλλὰ τεμπέλιδων. Μὰ καὶ στὴν εὕρεσι δουλειᾶς, κάνει ὅ,τι μπορεῖ. Τοὺς δίνει συστάσεις, σημειώματα, συμβουλές. Ὅσοι εἶναι ἀπὸ ἐπαρχία κι' ἤλθανε στὴν Ἀθήνα γιὰ νὰ βροῦν δουλειὰ κι' ἀτύχησαν, τοὺς δίνει τὰ μέσα νὰ ἐπιστρέψουν στὶς πατρίδες τους...

◇◇◇

Νὰ τί προσφέρει τὸ ἄσυλον ἀστέγων. Μιὰ ξεκούρασι στοὺς ναυαγοὺς τῆς ζωῆς καὶ ξαναζωντάνεμα τῶν ἐλπίδων γιὰ μιὰ καλλίτερη αὔριο, γιὰ τὸ σπάσιμο τῶν ἀλυσίδων τῆς γκίνιας καὶ τὸ ἄνοιγμα τοῦ δρόμου ποὺ στὴν εὐτυχία ὁδηγεῖ.

Εἶναι κι' αὐτὸ ὄχι ἁπλῶς κάτι, ἀλλὰ παρα πολύ. Σὲ πόσους ἀνθρώπους δὲ χρησιμεύει σὰ μεταίχμιον ἀπὸ τὸ ὁποῖον περνοῦν σὲ μιὰ ἄλλη ζωή! Πόσους ἀνθρώπους δὲ συγκρατεῖ στὸ τελευταῖο σκαλοπάτι, τοῦ κακοῦ δρόμου ἀκολουθεῖ τὴν ἀλήτικη ζωή! Πόσους ἀνθρώπους γλυτώνει ἀπὸ τὸ θάνατο ποὺ φέρνει μιὰ παγερὴ χειμωνιάτικη νύχτα!...

Εἶναι τῶν ἀστέγων τὸ ἄσυλο ἕνα ἐργο μεγάλης, πολὺ μεγάλης κοινωφελοῦς ἐργασίας, ἕνα ἔργο ποὺ φανερώνει, ἀλλὰ κι' ἀνυψώνει μιᾶς κοινωνίας τὸν πολιτισμό...

Θάτανε μεγάλη ἀδικία, ἂν πρὶν κλείσω ἑτοῦτο τὸ γράμμα, δὲν θροντοφωνάξω σὲ ἕνα μεγάλο εὔγε στὴν εὐγενικιὰ κυρία Κωνσταντινοπούλου, τοῦ ἀσύλου τὴ διευθύντρια. Ἀκούραστη νέα γυναίκα, ποὺ τὴν ζωήν της ἀφιέρωσε σὲ ἔργα φιλανθρωπικά. Εἶχε χρόνια στὸν Πειραιὰ ἄσυλον ἀστέγων ποὺ συντηροῦσε μὲ δικά της χρήματα... Εἶναι μιὰ καρδιὰ ποὺ πάλλει μὲ μοναδικὸ σκοπὸ νὰ σκορπίζῃ τὴν ἀνακούφισι στὴν ἀνθρώπινη δυστυχία... Καὶ πάλιν εὖγε της... Εἶναι ἀξιοζήλευτη ἡ γυναίκα αὐτὴ γιὰ τὴ δουλειά της...

Εὐτύχημα θάναι ἂν τὸ ἄσυλον αὐτὸ τῶν ἀστέγων χρησιμεύσῃ ὡς πρότυπον γι' ἄλλες παρόμοια ποὺ πρέπει τὸ γρηγορώτερο νὰ ἱδρυθοῦν. Σὲ μία πρωτεύουσα ἀχανῆ ὅπως ἡ σημερινὴ Ἀθήνα, σὲ μιὰ κοσμοπολιτικὴ πόλιν σὰν αὐτὴν ποὺ κάθε μέρα πληθαίνεται ὁ ἐρχομὸς ἀπὸ τὶς ἐπαρχίες ἀνθρώπων ποὺ ζητοῦν τύχην, ἕνα ἄσυλον εἶναι ἀνεπαρκές... Ὑστερα ἂς ἔχουν ὑπ' ὄψει τους οἱ ἁρμόδιοι πῶς κάθε ἀνακουφιστήριον τῆς ἀνθρώπινης δυστυχίας κλείνει μιὰ πόρτα πρὸς τὴ ἔγκλιμα, τὴ φυλακή, τὸ θάνατο...

ΔΩΡΟΣ Γ. ΠΕΦΑΝΗΣ

ΠΕΡΙΕΡΓΟΙ ΑΝΤΙΠΑΘΕΙΑΙ

Ὁ περίφημος μαθηματικὸς Κάρδεν ἔτρεμε, σὰν ἔβλεπε ψάρι. Ὁ Λαοῖσλασος Λαγελλών, βασιλεὺς τῆς Πολωνίας, ἐφοβεῖτο τά... μῆλα, ὁ δὲ Δουχέν, ὁ γραμματεὺς τοῦ Φραγκίσκου Α΄, εἶχε ἄφθονον αἱμορραγίαν τῆς ρινός, ὀσφραινόμενος καὶ μόνον αὐτά Τὸν Ἔρασμο, τὸν ἔπιανε πυρετός, ἅμα ἔβλεπε ἢ ὠσφραίνετο ψάριαι.

Ὁ Ἐρρίκος ὁ Γ΄ δὲν μποροῦσε νὰ κοιμηθῇ σὲ δωμάτιο, ὅπου ὑπῆρχε γάτα. Καὶ ὁ στρατάρχης δοὺξ Σχομπέργης, διοικητὴς τῆς Λεγγεδόκης, εἶχε τὴν ἴδια ἀντιπάθεια στὴ γάτα. Ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ δὲν ὑπέφερε τὸν κάρδαμον. Ὁ φιλόσοφος Χρύσιππος τόσον ἀπεστρέφετο τὰς ὑποκλίσεις, ὥστε, χαιρετώμενος, ἔπεφτε κάτω. Ὁ Ὁλάος Βορρίχιος ἀναφέρει κάποιον κάπηλον, ὅστις ἔφριττε καὶ περιελούζετο ἀπὸ ἱδρῶτα, ὅταν ἠσθάνετο τὴ μυρωδιὰ τοῦ ξυδιοῦ· ἀναφέρει προσέτι ὅτι μία κόρη δὲν μποροῦσε νὰ ἀντικρύσῃ φτερό, χωρὶς νὰ φωνάξῃ ἀπὸ τρόμο, ἐπίσης δὲ ἀναφέρει ὅτι Σκῶτος εὐγενὴς ἤρχιζε τὰ κλάμματα, ὅταν ἔβλεπε χέλυ.

Τέλος, εὐπατρίδης, πολὺ γενναῖος εἰς τὰς μάχας, δὲν μποροῦσε νὰ περιμένῃ μὲ τὸ ξίφος ἀκόμη ποντικόν' γινότανε... λαγός, ὅταν τὸν συναντοῦσε.

(Μετάφρασις Γ. ΔΑΣΚΑΛΑΚΗ)

◇◇◇

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Ἡ πενία τῶν πολλῶν εἶναι ὁ πλοῦτος τῶν ὀλίγων.

—Ὁ Θεὸς καὶ ἡ μητέρα εἶναι ἡ μόνη ἀνεκτὴ καὶ μόνιμη λατρεία.

—Τιμῶμεν ἐκεῖνον, ποὺ ἀγαπᾶμε.

—Τὸ ὑπερβολικὸν ἐνδιαφέρον ὑποκρύπτει συμφέρον, ὅπως καὶ ὁ ὑπερβολικὸς ἐνθουσιασμὸς ἀφέλεια.

—Οἱ ἀδύνατοι χαρακτῆρες εἶναι βοηθητικοὶ στρατιῶτες.

—Μὴ σπεύδωμεν νὰ μειδιάσωμεν προκαταβολικῶς γιὰ κάποιο ἀστεῖο, ποὺ πρόκειται νὰ λεχθῇ ἴσως καὶ δὲν ἀξίζει τὸ μειδίαμά μας.

Ἡ Τζέσσον Λίσκυ, μία ἀπὸ τὶς πιὸ ἐκκεντρικὲς βεντέττες, παίρνει τὸ λουτρό της, σὲ μιὰ πρωτότυπη μπανιέρα....

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΕΡΩΣ ΤΗΣ

ΜΑΡΙΑΣ ΣΤΟΥΑΡΤ

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΣΚΩΤΙΑΣ

Φορῶντας μιὰ βαρύτιμη τουαλέττα ἀπὸ βελοῦδο καὶ δαντέλλες, ἡ Μαρία Στούαρτ, Βασίλισσα τῆς Σκωτίας, ἐκύτταζε μὲ ἀποστροφὴ τὸ σύζυγό της Ντάρνλεϋ, σωριασμένον πάνω στὸ τραπέζι, στὴν αἴθουσα τῶν τελετῶν τοῦ πύργου τοῦ Χόλυρουντ στὸ Ἐδιμβοῦργο. Κοιμόταν, μὲ ἕνα ποτῆρι ἀναποδογυρισμένο ἀνάμεσα στὰ φορτωμένα δακτυλίδια μακρυὰ χέρια του.

Σάλια ἔτρεχαν ἀπὸ τὸ ἀνοικτὸ στόμα του.

Ἡ Μαρία ὀκτὼ ἡμερῶν ἦταν Βασίλισσα τῆς Σκωτίας, δέκα ἐξ ἐτῶν Βασίλισσα τῆς Γαλλίας μὲ τὸ γάμο της μὲ τὸν Φραγκίσκο Β΄, χήρα στὰ δέκα ὀκτὼ χρόνια τῆς, ἀναγκασμένη νὰ γυρίσῃ ἀπὸν πατρική της Σκωτία ποὺ ἦταν διχασμένη ἀπὸ τοὺς ταραχοποιοὺς λόρδους.

Ἦταν ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη γι' αὐτὴν νὰ ξαναπανδρευθῇ.

Διάλεξε τὸν ἐξάδελφό της Ντάρνλεϋ, εἰκοσι τριῶν ἐτῶν, ξανθό, λεπτό, ὀνειροπόλο, ποὺ τῆς θύμιζε τὸ Φραγκίσκο Β΄ καὶ τὶς εὐτυχισμένες ἡμέρες τῆς ὡραίας Γαλλίας ποὺ νοσταλγοῦσε. Παντρεμένη ἀπὸ ἑνὸς ἔτους, μποροῦσε νὰ κρίνῃ αὐτὸν τὸν φιλόδοξο καὶ κούφιο αὐζυγο, ποὺ δὲν εἶχε οὔτε στοργὴ, οὔτε θάρρος, ποὺ συνωμοτοῦσε ἐναντίον της, σκεπτόταν νὰ ἀπαγάγῃ τὰ παιδί· του καὶ νὰ τὸ στέψῃ Βασιλέα γιὰ νὰ βασιλεύσῃ ἐν ὀνόματί του.

◇◇◇

Μόνη, ἀδύνατη, περιβαλλομένη ἀπὸ μίσοι καὶ ζήλειες, ἡ Μαρία κάλεσε εἰς βοήθειάν της τὸν δυνατόν, τὸν θαρραλέο, τὸν τίμιο ὑπερασπιστὴ της Μπόθουελ. Μαζὶ οἱ δυὸ, ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ στρατοῦ, εἶχε ζήσει τὴν περιπλανώμενη ζωὴ τῶν στρατοπέδων. Τώρα, ὑπακουομένη ἐντὸς τοῦ βασιλείου της σεβὰ στὴ ἀπ' ἔξω, ἡ Βασίλισσα περίμενε τὸ γενναῖο στρατιώτη.

Ἕνας χαρούμενος ἦχος γκαΐντας ἀκούσθηκε στὸ ὁμιχλῶδες δειλινό. Μιὰ χαρούμενη φωνὴ ἀντήχησε κάτω ἀπὸ τὶς στοὲς καὶ ὁ Τζέϊμς Μπόθουελ παρουσιάσθηκε.

Τριαντάρης, ἀσχημος, ρωμαλέος, γενναιότατος, μὲ μάτια ποὺ ἀστραφταν, στεκόταν μπρὸς στὴν λεπτὴ καὶ ὡραία Βασίλισσα χωρὶς νὰ σκύψῃ τὸ κεφάλι, χωρὶς νὰ προφέρῃ ἕνα κομπλιμέντο. Δὲν ἦταν αὐλικὸς, ἀλλὰ στρατιώτης.

Κυττάχθηκαν σιωπηλοί.

— Βασίλισσα, εἶπε τέλος ὁ Μπόθουελ, ἐπικρατεῖ παντοῦ στὸ βασίλειο εἰρήνη. Ἦλθα νὰ σᾶς ζητήσω ἄδεια γιὰ ν' ἀναπαυθῶ.

— Ἄ! εἶπε ἡ Μαρία, ὑπάρχουν τόσες στενοχώριες καὶ προδοσίες χῶρω μου ὅταν δὲν εἶσθε παρών....

— Φοβᾶσθε ; τὴ ρώτησε χαμογελῶντας.

— Ναί, φοβοῦμαι πολύ, μιλόρδε..... Πρέπει νὰ μένετε γιὰ νὰ με προστατεύσετε.

— Πολὺ καλά. Ὑπακούω στὴ Μεγαλειότητά Σας.

Καὶ οἱ δυὸ ἔσκυψαν τὰ μάτια καὶ ἔτρεμαν ; ἤξεραν πῶς ἀγαπιόνταν καὶ δὲν ἤθελαν νὰ τὸ ὁμολογήσουν....

◇◇◇

Τὸ θράδυ τῆς 8ης Ὀκτωβρίου 1566 καθὼς ἡ Βασίλισσα προηδρευε ἑνὸς συμβουλίου στὸ Τζένμποργκ ἕνας στρατιώτης ἔφερε στὴν εἴδησι πῶς ὁ Μπόθουελ ἐτραυματίσθη σοβαρὰ ἀπὸ ἕνα ἀντάρτη λόρδο καὶ μετεφέρθη στὸν πύργο τοῦ Ἑρμιτάζ.

Ἡ Μαρία πήδησε στὸ ἄλογό της καὶ μέσα ἀπὸ δάσοι, ἐρημιὲς καὶ ἔλη, ἔτρεξε κοντὰ στὸν ἀγαπημένο της, ὁμολογώντας τέλος τὸν ἔρωτά της. Ἀναγκάσθηκε νὰ λυρίσῃ τὸ ἴδιο θράδυ στὸ Τζένμποργκ ὅπου, τσακισμένη ἀπὸ τὸν πόνο καὶ τὴν κούρασι, πέρασε ἀκόμη ἕνα μέρος τῆς νύκτας γράφοντας ἕνα φλογερὸ γράμμα σὲ κείνον ποὺ ἄφησε. Ἀλλὰ τόσες στενοχώριες συνέτριψαν τὶς δυνάμεις της : Λιποθύμησε καὶ ἔμεινε ἑτοιμοθάνατη γιὰ ὧρες.

Γύρω ἀπὸ τὸ κρεββάτι της ψιθύριζαν τὶς προσευχὲς τῶν ἑτοιμοθανάτων. Μόλις συνῆλθε γιὰ λίγο ἐνεπιστεύθη τὸ παιδί της στὴ Βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας καὶ εἰδοποίησε τὸν Ντάρνλεϋ. Κατόπιν ἔπεσε πάλι σὲ ἀναισθησία.

◇◇◇

Μετὰ ἕνα μῆνα ἡ Μαρία ἦταν πολὺ ἀδύνατη γιὰ νὰ καθαλλικεύσῃ καὶ πῆνε διὰ θαλάσσης στὸ Ντάμπαρ, ὅπου ἦταν Διοικητὴς ὁ Μπόθουελ. Ἦταν ἕνας φεουδαρχικὸς πύργος κτισμένος πάνω σ' ἕνα βράχο ποὺ τὸν ἔδερναν τὰ μανιασμένα κύματα τῆς Βορείου Θαλάσσης. Πῶς σ' αὐτὸ τὸ μέρος μὲ τὸ ἄγριο μεγαλεῖο νὰ ξεχάσουν τὸ πάθος ποὺ τοὺς ἀνεστάτωνε ; Ἡ Μαρία δὲν ἔθλεπε διέξοδο στὸ μαρτύριό της. Οὔτε ὁ Μπόθουελ, οὔτε αὐτὴ δὲν ἦσαν ἐλεύθεροι.

Ὀχρὴ ἀπὸ τὴν ἀγωνία καὶ τὸ πόνο ἀναστέναξε :

— Θὰ ἤθελα νὰ πεθάνω....

Ὁ ἕνας μεθοῦσε τὸν ἄλλο. Γιὰ νὰ ἀ-

κανοποίηση, ἕνα πάθος ποὺ τὸν ἔκανε τρελλό, ὁ Μπόθουελ δὲν ὀπισθοχωροῦσε μπρὸς σ' τίποτε. Καὶ ἡ Μαρία κλείνοντας τὰ ὡραία μάτια της, ἐγκατελείφθη σ' αὐτὴν τὴν σκοτεινὴ δύναμι. Ἔνῳ κατρόιταν τὸν ἑαυτό της, ἔδωσε τὴ συγκατάθεσί της γιὰ τὸ ἔγκλημα ποὺ προετοίμαζε ὁ Μπόθουελ. Ὅταν χωρὶς σθηκαν, τοῦ ἔστειλε ἕνα γράμμα καὶ βραχιόλια πλεγμένα ἀπ' τὰ μαλλιά της.

«Φεύγοντας ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ ἄφησα τὴν καρδιά μου, μπορῶ νὰ καταλάβω ποιὰ εἶναι ἡ κατάστασί μου.... Αὐτὸ τὸ γράμμα, πιὸ τυχερὸ ἀπὸ μένα, πηγαίνει ἀπόψε ἐκεῖ ποὺ ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ πάω..... Ὁ Θεὸς ἂς μὲ συγχωρήσῃ γιὰ ὅλα....»

Αὐτὸς τὴς ἀπήντησε :

«Πῆες στὴ Βασίλισσα ὅτι τῆς στέλνω αὐτὸ τὸ διαμάντι καὶ ὅτι ἂν μποροῦσα νὰ ξερριζώσω τὴν καρδιά μου θὰ τῆς τὴν ἔστελνα κι' αὐτήν».

◇◇◇

Τὴ νύκτα τῆς 10ης Φεβρουαρίου 1567 ἐνῶ ἡ Μαρία ἐχόρευε σ' ἕνα χορὸ ποὺ δίνόταν στὸ Χόλυρουντ, τὸ ἐρημικὸ σπίτι ὅπου κοιμόταν ὁ Ντάρνλεϋ ἀνετινάχθη καὶ ὁ Ντάρνλεϋ δὲν ξαναμέθησε.

Μὲ μιὰ ἔκρηξη, ὁ λαὸς καὶ οἱ λόρδοι κατηγόρησαν τὸν Μπόθουελ γιὰ βασιλοκτονία Ἡ Βασίλισσα φαινόταν τρομερὰ ἀπερίσκεπτη.

Ἐνῶ ἡ ἐθιμοτυπία ἀπαιτοῦσε νὰ μείνῃ ἡ κυρία Βασίλισσα σαράντα ἡμέρες στὸ δωμάτιό της, ὅπου νὰ μὴ μπαίνῃ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, δὲν μπόρεσε ν' ἀντισταθῆ, μετὰ δύο ἑβδομάδες, στὴν ἐπιθυμία νὰ δῆ τὸ Μπόθουελ. Τὸν ἀγαποῦσε τόσο ποὺ ἔφυγε μαζύ του γιὰ ἕνα ἐξοχικὸ σπίτι δυὸ λεύγες ἔξω ἀπὸ γάμο μὲ τὸ Μπόθουελ. Καὶ οἱ δυὸ ἐραστὰ δὲν μποροῦσαν πιὰ νὰ ζήσουν ὁ ἕνας χωρὶς τὸν ἄλλο.... Σκεδίασαν μιὰν ἀπαγωγὴ γιὰ νὰ σώσουν τὰ προσχήματα· Μονο ἡ δύναμις θὰ μποροῦσε νὰ νικήσῃ τὴ Βασίλισσα καὶ τὸ κύρος της, ποὺ ἔπρεπε νὰ προφυλαχθῆ μὲ κάθε θυσία, θὰ ἔμενε ἀθίκτο. Ὁ Μπόθουελ παρετήρησε γελώντας :

—Ἡ ἀπαγωγὴ δὲν θὰ παραξενέψῃ κανένα, ἀγαπητὴ Μαρία. Δὲν τὸ ξέρουν ὅλοι πῶς εἶμαι ἕνα ἀγριο ζῶον, ἕνας διεφθαρμένος, ἕνας τρελλός ;

◇◇◇

Μιὰν ὡραία ἡμέρα τοῦ Ἀπριλίου, ἡ Μαρία, ἀκολουθουμένη ἀπὸ μιὰ μικρὴ φρουρὰ, πῆγε νὰ δῆ τὸ παιδί της ποὺ ἔμενε στὸν πύργο τοῦ Στιρλίγκ. Ὁ κηδεμὼν τοῦ μικροῦ πρίγκηπος δυσπιστοῦσε σ' αὐτήν : μήπως ἔρχόταν γιὰ ν' ἀπαγάγῃ τὸ παιδί καὶ κατόπιν νὰ φύγῃ μαζὺ μ' αὐτὸ καὶ μὲ τὸν ἐραστή της ; Μόλις τὴν ἀφησαν νὰ τὸ φιλήσῃ. Ξαναπῆρε μελαγχολικὰ τὸ δρόμο τοῦ Ἐδιμβούργου. Καθώς ἡ συνοδεία της ἔμπαινε σὲ μιὰ δασώδη χαράδρα, ἕνας στρατὸς χιλίων ἐνόπλων ἱππέων ἐνεφανίσθη καὶ ὁ Μπόθουελ, ἁρπάζοντας τὰ χαλινάρια τοῦ ἀλόγου τῆς Βασιλίσσης ἐφώναξε :

— Κυρία, εἶσθε αἰχμάλωτός μου. Παραδοθῆτε !

Ἡ φρουρὰ ὥρμησε κατὰ τῶν ἀπαγωγέων, ἀλλὰ ἡ Μαρία τοὺς ἔκοψε τὸ πολεμικὸν μένος.

— Ἀφῆστε, εἶπε, δὲν θελῶ νὰ χυθῆ αἷμα.

Ὁ Μπόθουελ πῆρε καλπάζοντας τὴ λατρευτὴ λεία τοῦ στὸ ἀπόρθητο κάστρο τοῦ Ντάνμπαρ.

Εὐτυχισμένες ἡμέρες, ποὺ τοὺς ναυνούριζε ἡ θάλασσα. Ἀπὸ τὶς 24 Ἀπριλίου ὡς τὶς 3 Μαΐου οἱ δυὸ ἐρασταὶ γνώρισαν τὴν ἀπόλυτον εὐτυχία.

Γύρω τους, ἡ Σκωτία μουγγρίζε. Κάθε τάξις ἀκόνιζε τὰ σπαθιὰ τῆς ἐκδικήσεως.

Ἐπὶ ἑβδομάδες ἀντεστάθησαν στὸ λαό, στοὺς ἄρχοντας, στὸ στρατό.

Νικημένοι τέλος, ἀναγκάσθηκαν νὰ χωρισθοῦν. Ὁ Μπόθουελ πῆρε στὰ χονδρὰ χέρια του τὸ χλωμὸ προσωπάκι ποὺ ἦταν βουτημένο στὰ δάκρυα.

— Θὰ κρατήσῃς τὴν πίστι ποὺ μοῦ ὑποσχέθηκες ;

— Παίρνεις μαζύ σου τὴν καρδιά μου, τὴ ζωή μου....

Ζωντανὴ θαμμένη στὴ φυλακὴ τῆς παλπᾶς ἐκθρῆς τῆς, τῆς Ἐλισσάβετ τῆς Ἀγγλίας, ἡ Μαρία Στούαρτ ἀπεκεφαλίσθη μετὰ δέκα ὀκτὼ ἔτη.

Δὲν ἔμαθε ποτὲ πῶς ὁ Μπόθουελ, τρελλὸς ἀπὸ τὸν πόνο, ἔζησε μόνο ἑξὶ μῆνες στὴ φυλακή του, ὄχι γιατὶ ἔχασε τὴν ἐλευθερία του, ἀλλὰ γιατὶ ἔχασε τὴν ἀγάπη του.

ΜΑΡΣΕΛ ΒΙΟΥ

Τὰ εὔθυμα τῆς ζωῆς

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Τὸ τραῖνο ἦταν ἕτοιμο νὰ ξεκινήσῃ. Ἐμπῆκα σ' ἕνα διαμέρισμα τῆς δευτέρας θέσεως. Ἐκεῖνη—μιὰ ἀγνώστη κυρία—καθόταν σὲ μιὰ γωνιά. Ὅλα της ἦταν κόκκινα: Κόκκινα μάγουλα, κόκκινο κατέλλο, κόκκινο φόρεμα, κόκκινα χείλη, κόκκινα νύχια.

Ἦταν ὡραία. Πολὺ ὡραία.

—Συγγνώμην, τῆς εἶπα σιγά, μήπως...

—Σᾶς παρακαλῶ, μὴ μ' ἐνοχλῆτε, ἀπάντησε θυμωμένη.

Ἐμπῆκε στὸ διαμέρισμα ὁ ὑπάλληλος τῶν εἰσιτηρίων.

—Τὰ εἰσιτήριά σας, παρακαλῶ.

Ἡ «κόκκινη κυρία», μόλις ἄκουσε τὴ φωνὴ αὐτή, ἀνησύχησε. Ἄνοιξε τὴν τσάντα της κι' ἔψαξε. Ἔψαξε καλά, προσεχτικά.

Τὴν παρακολουθοῦσα μ' ἐνδιαφέρον. Τὴν ἐσκούντησα μὲ τὸ πόδι μου, χωρὶς νὰ τὸ θελω.

—Συγγνώμην, τῆς εἶπα σιγὰ καὶ τὴ φορὰ αὐτὴ καὶ περίμενα τὴ σχετικὴ κοτσάδα:

—Παρακαλῶ, μοῦ ἀπάντησε εὐγενέστατα, καὶ ἀπὸ κόκκινη ἔγινε ἀσπρη στὰ πρόσωπο.

—Ἐχάσατε τίποτα, κυρία μου;

—Ναί. Τὸ εἰσιτήριό μου.

—Σᾶς μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς προσφέρω τὸ δικό μου!

—Εἶσθε πολὺ εὐγενής.

Τῆς τὸ ἔδωσα μὲ τρόπο, τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ ὑπάλληλος εἶχε πλησιάσει.

—Τὰ εἰσιτήριά σας, παρακαλῶ, εἶπε ἀποτεινόμενος πρῶτα σὲ μένα.

Ἔκανα πῶς ἔψαχνα, στὶς τσέπες μου, στὸ πορτοφόλι μου, παντοῦ.

Ὁ ὑπάλληλος ἐχασμογέλασε καὶ εἶπε εἰρωνικὰ :

—Ἀσφαλῶς ὁ κύριος δὲ θὰ πρόταστασε νὰ βγάλῃ εἰσιτήριο.

—Ὄχι, πρόταστασα, ἀλλὰ τὸ ἔχασα. Δὲ θυμᾶμαι ποῦ τὸ ἔβαλα.

—Σᾶς πιστεύω, μοῦ ἀπάντησε, ἀλλὰ

Η ΓΑΛΛΙΚΗ ΧΩΡΙΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΝ

ΚΑΤΑ ΝΕΩΤΑΤΗΝ ΜΕΘΟΔΟΝ ΤΟΥ „ΕΣΠΕΡΟΥ"

ΜΑΘΗΜΑ ΚΓον

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΥΧΡΗΣΤΩΝ ΔΙΑΛΟΓΩΝ

Il fandra aussi en soumettre un rapport au Ministère	ιλ φοντρά όσί ιν σουμέτρ ἔν ραπόρ ό Μινιστὲρ	θά δεήσῃ ἐπίσης νὰ ὑποβάλωμεν μίαν ἔκθεσιν περὶ τούτου εἰς τὸ Υ ουργεῖον
nous prierons le Gouvernement de nous en décharger	νου πριερὸν λε γκουβερνμὰν ντε νοῦ-ζ-ὰν ντεσαρζὲ	θα παρακαλέσωμεν τὴν Κυβέρνησιν νὰ μᾶς ἀπαλλάξῃ σχετικῶς
à savoir, de nous rendre justice	ὰ σαβουὰρ, ντε νου ράντρ ζουστὶς	δηλαδὴ νὰ μᾶς ἀποδώσῃ δικαιοσύνην
evidemment, puisqu'il s'agit d'un cas de force ma eure	ἐβιντσμὰν, πουἴσκ ιλ σ' ἀζὶ ντ' ἔν κα ντε φὸρς μαζὲρ	προφανῶς ἀφοῦ πρόκειται περὶ περιπτώσεως ἀνωτέρα βας
dès votre retour de Salonique venez me voir	ντὲ βότρ ρετοὺρ ντε Σαλονὶκ, βενὲ μὲ βουαρ,	εὐθὺς ἄ α τῆ ἐπ στεοφῆσας ἐκ Θεσ νίκης ἐλᾶτε
j'ai à vous parler	ζ' ἐ ὰ βοῦ παρλὲ	νὰ μὲ ἰδητε, ἔχω νὰ σᾶς ὁμιλήσω
moi aussi je veux vous parler pour une affaire très importante	μοὰ, ὀσί, ζὲ βὲ βοῦ παρλὲ πούρ οὖν ἀφὲρ τρὲ-ζ-ἐμπορτὰντ	καὶ ἐγὼ ἐπίσης θ λω νὰ σᾶς ὁμιλήσω διὰ μίαν λίαν ἐνδιαφέρουσαν ὑπόθεσιν
comment est-ce le marché à Salonique	κομὰν ἔ-ς λε μαρσὲ ὁ Σαλονὶκ	πῶς εἶναι ἡ ἀγορὰ εἰς τὴν Θ-σσαλονίκην
la crise commence à passer et les affaires marchent mieux	λὰ κριζ κομὰνς ὰ ποσσὲ ε λὲ-ζ-ἀφὲρ μὰρς μιὲ	ἡ κρίσις ἀρχ ζ-ι νὰ περν ᾷ καὶ αἱ ἐργασίαι βαδί ουν καλλίτερα
il paraît que les mesures prises par les Banques ont beaucoup contribuer à l'amelioration de la situation	ἰλ παρὲ κὶ λε μσοὺρ πρ-ζ παρ λὲ μπὰνκ ὄν μποκοῦ κοντριβ μ ου ὰ λ' ὰ μελιορασιὸν ντε λα σιτουασιὸν	φαίνεται ὅτι τὰ ὑπὸ τῶν Τραπεζῶν ληφθέντα μέτρα συνετέλεσαν πολὺ εἰς τὴν βελτίωσιν τῆς καταστάσεως
la bonne récolte aussi de cette année y a beaucoup contribué	λὰ μπὸν ρεκὸλτ ὀσὶ ντε σὲτ ανὲ ὶ ὰ μποκοῦ κοντριμπονὲ	ἡ καλὴ ἐσοδεία συνετέλεσεν εἰς τοῦτο ἐπίσης πολὺ
le trouve qu'il est temps de donner un nouvel élan à nos affaires	ἐ τρουὲ κ'ἰλὲ τὰμ ντε ντονὲ ἐν νουβὲλ ἐλὰν ὰ νο-ζ-αφὲρ	νομίζω ὅτι εἶναι καιρὸς νὰ δώσωμεν νέαν ὤθησιν εἰς τὰς ὑποθέσεις μας
je suis moi aussi de votre avis, mais à condition que nous auron- comme guide de passé récent et nous n'oublierons pas les pré udices imprévons que nous avons subis l'anné passé	ζὲ σουὶ μοὰ ὀσὶ ντε βότρ ἀβί,μὲ-ζ-ακουντισὶὸν κὲ' νου-ζ-ὀρὸν κὸμ γκὶντ λε πασσὲ ρεσὰν ἐ νου ν'ουμπλιερὸν πα λε πρεζουντὶς ἐμπσεβὸν κὲ νου-ζ-αβὸν σουμπιλ' ἀνὲ πασσὲ	εἶμαι καὶ ἐγὼ τῆς γνώμης σας, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι θὰ ἔχωμεν ὡς ὁδηγὸν τὸ πρόσφατον παρελθὸν καὶ δ ν θὰ λησμονήσωμεν τὰς ἀπροβλέπτους ζημίας ἃς ὑπέστημεν τὸ παρελθὸν ἔτος
nous travaillerons avec beaucoup de précaution et avec une grande prudence	νοῦ τραβαγεοὸν ἀβὲκ μποκοῦ ντὲ πρεκοσιὸν ἐ ἀβὲκ οὖν γκράντ προυτὰνς	θὰ ἐργασθῶμεν μὲ πολλὰς προφυλάξεις καὶ μὲ μεγάλην σωφροσύνην
il ne faut pas risquer trop	ἰλ νε φο παρισκὲ τρο	δ ν πρέπει νὰ ριψοκινδυ εὐσωμεν πολὺ
à moins jusqu'à ce que la situation du commerce soit pleinement stabilisée	ὰ μοὲν ζοὺσκ ὰ σὲ κὲ λα σιτουασιὸν ντου κομὲρς σοὰ πλενμὲν σταμπιλιζὲ	τούλάχιστον μέχρις ὅ-του ἡ κατάστασις τοῦ ἐμπορίου σταθεροποιηθῇ πλήρως
ces bases posées nous pouvons maintenant examiner les détails de nos nouvelles entreprises	σὲ μπὰζ ποζὲ νου πουβὸν μεντὰν ἐξαμινὲ λε ντετάἴ ντε νο νουβελ -ζ-ἀντρπρ ζ	τῶν βάσεων τούτων τεθεσῶν δυνάμεθα τώρα νὰ ἐξετάσωμεν τὰς λεπτομερείας τῶν νέων μας ἐπιχειρήσεων
je propose de donner un plus grand extension à nos communides des créàles à l'étranger	ζὲ προποζ ντε ντονὲ οὖν πλοῦ γκραντ ἐξ,τανσιὸν ὰ νο κομὰντ ντε σερεὰλ ὰ λ' ἐτρανζὲ	προτείνω νὰ δώσωμεν μεγαλειτέραν ἔκτασιν εἰς τὰς παραγγελίας μας σιτῆ ὧν εἰς τὸ ἐξωτερικὸν

Η ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΜΑΣ ΚΙΝΗΣΙΣ

Μετὰ τὸ μάτς τῆς Κυριακῆς μεταξὺ Ὀλυμπιακοῦ- Ἐθνικοῦ, (3—3) ὁ πρῶτος ἀνεδείχθη πρωταθλητὴς τοῦ Πειραιῶς Ἐπίσης ὁ Παναθηναϊκὸς, μετὰ τὴν νίκην ἐπὶ τῆς Α. Ε. Κ. (2-1) βαδίζει διὰ τὴν κατάκτησιν τοῦ Ἀθηναϊκοῦ πρωταθλήματος.

Τὰ ἀποτελέσματα ἔχουν οὕτω :

Α΄ Ἀθηνῶν.—1) ΑΕΚ ἀγῶνες 10, βαθμοὶ 16, τέρματα 23-17. 2) Παναθηναϊκὸς ἀγῶνες 9 βαθμοὶ 15, τέρματα 37.18. 3) Ἀπόλλων βαθμοὶ 14, τέρματα 29 10

4) Ἀστὴρ ἀγῶνες 10, βαθμοὶ 8, τέρματα 21-14. 5) Ἀφὲνη ἀγῶνες 10, βαθμοὶ 5, τέρματα 7-37. 6) Γουδὶ ἀγῶνες 10, βαθμοὶ 0, τέρματα 0-24.

Β΄ Πειραιῶς.—1) Ὀλυμπιακὸς ἀγῶνες 6, βαθμοὶ 11, τέρματα 20-6. 2) Ἐθνικὸς ἀγῶνες 6, βαθμοὶ 9, τέρματα 24-8. 3) Ἄρης ἀγῶνες 6, βαθμοὶ 3, τέρματα 4-14. 4: Θησεὺς ἀγῶνες 6, βαθμοὶ 1, τέρματα 3-24.

Τὸ πρωτάθλημα Πειραιῶς ἐτελείωσε μὲ πρωταθλητὴν τὸν Ὀλυμπιακόν, ὁ ὁποῖος τὴν Κυριακὴν θὰ δώσῃ εἰς τὴν Θεσσαλονίκην τὸν πρῶτον ἀγῶνα του διὰ τὸ πρωτάθλημα Ἑλλάδος μὲ ἀντίπαλον τὸν ΠΑΟΚ.Ἐξ ἄλλου ἡ ὁμὰς τοῦ Θησέκς, τελευταία τῆς κατατάξεως ὑποχρεωθῆ νὰ δώσῃ τοὺς ἀγῶνας διαβαθμίσεως ἐναντίον τῆς πρωταθλητρίας Πειραιῶς β΄ κατηγορίας.

Διὰ νὰ λήξῃ τὸ πρωτάθλημα Ἀθηνῶν ἀπομένει μόνον ὁ ἀγὼν Παναθηναϊκοῦ-Ἀπόλλωνος, ὁ ὁποῖος θὰ γίνῃ τὸ ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς εἰς τὸ γήπεδον τοῦ δευτέρου. Κατὰ τὸν ἀγῶνα αὐτὸν θὰ κριθῆ ἡ τύχη τοῦ πρωταθλήματος. Ἐὰν ὁ Παναθηναϊκὸς κερδίσῃ θὰ καταλάβῃ τὴν πρώτην θέσιν. Ἐὰν ἔλθῃ ἰσόπαλος θὰ γίνῃ ἰσόβαθμος πρὸς τὴν ΑΕΚ ὁπότε θὰ ληφθῆ ὑπ' ὄψιν ἡ διαφορὰ τῶν τερμάτων, ἡ ὁποία εἶναι ὑπὲρ αὐτοῦ, ἢ θὰ γίνῃ νέος ἀγὼν μεταξὺ τῶν δύο ἰσοβάθμων ὁμάδων. Τέλος, ἐὰν ὁ Παναθηναϊκὸς ἡττηθῆ, πρᾶγμα ποὺ δὲν ἐμφανίζεται πιθανὸν μετὰ τὴν κθεσινὴν ἐπιθλητικὴν ἐμφάνισίν του, τότε ἰσόβαθμοι θὰ εἶναι ἡ ΑΕΚ καὶ ὁ Ἀπόλλων.

Δι' ὅλα αὐτὰ ὁ ἀγὼν τῆς Κυριακῆς συγκεντρώνει τεράστιον ἐνδιαφέρον.

ΔΙΑ ΤΟ ΠΡΟΤΑΘΛΗΜΑ

Ἡ κλήρωσις τῶν ἀγώνων διὰ τὸ πρωτάθλημα τῆς Ἑλλάδος ἔχει οὕτω :

4 Ἀπριλίου Θεσσαλονίκη (γήπεδον ΠΑΟΚ) Ὀλυμπιακὸς-Π.Α Ο Κ (Τὴν ἴδιαν ἡμέραν θὰ γίνῃ εἰς τὸ Ροὺφ καὶ ὁ ἀγὼν Παναθηναϊκοῦ-Ἀπόλλωνος, τελευταίος τοῦ πρωταθλήματος Ἀθηνῶν).

11 Ἀπριλίου Ποδηλατοδρόμιον : Πρωταθλήτρια Ἀθηνῶν-Ὀλυμπιακὸς

18 Ἀπριλίου : Ἀθῆναι (γήπεδον Παναθηναϊκοῦ). Πρωταθλήτρια Ἀθηνῶν-ΠΑΟΚ.

25 Ἀπριλίου Ποδηλατοδρόμιον : Ὀλυμπιακὸς-ΠΑΟΚ.

Θὰ μεσολαβήσουν δυὸ Κυριακαὶ διακοπῆς, ἡ 2α καὶ ἡ 9η Μαΐου, κατὰ τὰς ὁποίας οἱ μεγάλοι Σύλλογοι θὰ διοργανώσουν τοὺς ἀγῶνας κυπέλλου τοῦ Πάσχα, μὲ συμμετοχὴν—ὅπως τονίζεται—καὶ ξένων ὁμάδων.

Τὴν 14ην καὶ 16ην Μαΐου θὰ γίνουν εἰς τὸ Κάϊρον καὶ τὴν Ἀλεξάνδρειαν οἱ δυὸ ἀγῶνες τῆς Ἐθνικῆς μας ὁμάδος πρὸς τὴν Αἰγυπτιακὴν, ἀπὸ τῆς ἑπομένης δὲ ἑβδομάδος θὰ τελεσθοῦν οἱ ὑπόλοιποι ἀγῶνες τοῦ πρωταθλήματος Ἑλλάδος ὡς ἑξῆς :

23 Μαΐου Ἀθῆναι (γήπεδον Παναθηναϊκοῦ) Πρωταθλήτρια Ἀθηνῶν — Ὀλυμπιακός.

30 Μαΐου : Θεσσαλονίκη (γήπεδον ΠΑΟΚ) Πρωταθλήτρια Ἀθηνῶν-ΠΑΟΚ.

Διὰ τὴν 5 Ἰουνίου ἔχει κλεισθῆ τὸ μάτς τῆς Ἐθνικῆς ὁμάδος μὲ τὴν Ἐθνικὴν Ἐρασιτεχνικὴν τῆς Ἰταλίας, ἡ ὁποία ἐκέρδισε εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς τοῦ Βερολίνου τὴν πρώτην θέσιν. Ἔφεξῆς καὶ μέχρι τῆς λήξεως τῆς περιόδου ἡ ΕΠΟ ὑπολογίζει νὰ κλείσῃ ἀγῶνας τῆς Ἐθνικῆς μας ὁμάδος εἰς τὴν Σόφιαν καὶ τὴν Κωνσταντινούπολιν. Διὰ τὸν πρῶτον ἐκ τούτων ὑπάρχει σχετικὴ πρότασις τῶν Βουλγάρων.

ΑΛΛΑ ΜΑΤΣ

— Ὁ Ἀπόλλων ἐνίκησε τὴν Δάφνην μὲ τέρματα 7-1.

— Ἡ Ὀλυμπιακὴ ἐνίκησε ΕνωσινΠαγκρατίου 2-1.

— Ὁ Ἀθηναϊκὸς ἐνίκησε τὸν Ἀρίωνα 15-1.

ΟΙ ΠΕΝΤΑΣΥΛΛΟΓΙΚΟΙ

Τὴν 25 Ἀπριλίου, εἰς τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον θὰ διεξαχθοῦν πεντασυλλογικοὶ ἀγῶνες μεταξὺ τῶν ὁμαπείων Πανελληνίου, Ἐθνικοῦ, Πανιωνίου, Πειραϊκοῦ καὶ Παναθηναϊκοῦ.

Οἱ ἀγῶνες οὗτοι θὰ θεωρηθοῦν ὡς συμπλήρωμα τῶν τελεσθέντων τῶν Κυριακῆν τοιούτων.

ΤΟ ΠΡΟΤΑΘΛΗΜΑ ΒΟΛΛΕΥ

Τὰ ἀποτελέσματα διὰ τὸ πρωτάθλημα Βόλλεῦ μπὰλ τῶν τελικῶν ἀγώνων τῆς Κυριακῆς ἔχουν οὕτω:

Πανελλήνιος — Ἰωνικὸς 15—5, 6—15, 15—8.

Οἱ νικηταὶ: Φλῶρος, Γιαμπάνης, Οἰκονομίδης, Λεβαντίνος, Σκυλογιάννης, Κωστόπουλος.

Πανεπιστήμιον — Ἐθνικὸς 15—9, 15.-11.

Οἱ νικηταὶ: Ἐλευθερουδάκης, Καπεταινίδης, Στ. Καπεταινίδης, Εὐάγγ. Ψαντῆς, Κακρίδης, Χρυσαΐτης (Παπαχριστοφίλου).

Πειραϊκὸς — Νέοι Βύρωνος 15—6, 15—12.

Οἱ νικηταὶ: Παπαμιχάλης, Θεοφιλόπουλος, Εὐαγγελινός, Κουλούβαρης, Ἰωακείμ, Ἀμαραντίδης.

ΚΥΠΕΛΛΟΝ ΝΕΙΑΤΑ

Παραλλήλως μὲ τοὺς ἀγῶνας τοῦ βόλλεῦ μπὰλ, συνεχίσθησαν καὶ αἱ συναντήσεις μπάσκετ μπὰλ διὰ τὸ κύπελλον Νειάτα. Ἀφ' ἑνὸς ἡ Σπόρτιγκ ἐνίκησε τὴν Νῆαρ "Ηστ μὲ 30—25 καὶ ἀφ' ἑτέρου ὁ Πανελλήνιος τὴν ΧΑΝ μὲ 48—13.

Αἱ νικήτριαι ὁμάδες ἠγωνίσθησαν μὲ τὰς κάτωθι συνθέσεις:

ΣΠΟΡΤΙΓΚ: Ζαχαριάδης, Λουκᾶς, Γράβας, Σημαρίπας, Βάλλας (Καρατζόπουλος).

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ: Σκυλλογιάννης, Φλῶρος, Πανταζόπουλος, Χαμάρτος, Σάμιος.

Ἀπὸ τὸ κύπελλον Νειάτα ἀπεκλείσθησαν αἱ ὁμάδες τοῦ Πανεπιστημίου καὶ Π. Φαλήρου, διότι δὲν κατῆλθον εἰς τοὺς ἀγῶνας.

ΑΘΛΗΤΙΚΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Τὴν 4, 18, 25 Ἀπριλίου καὶ τὴν 5ην Μαΐου θὰ διεξαχθοῦν ἀγῶνες εἰς Θεσσαλονίκην διὰ τὴν ἀπόκτησιν τοῦ κυπέλλου Ἑ.Ε.Γ.Α.Σ.

ΠΥΓΜΑΧΙΚΑ

Αἱ πυγμαχικαὶ ἐπιδείξεις τῆς Κυριακῆς εἰς τὸ ρίγκ ἐρασιτεχνῶν ἑλληξαν οὕτω:

Πρίγκηπος — Κατσιλίδη, 3 γύροι τῶν 3 λεπτῶν. Νικητὴς ὁ δεύτερος εἰς τὸν β΄ γύρον μὲ ἐγκατάλειψιν.

Πλέσσας — Μηλιώνης, 3 γύροι τῶν 3 λεπτῶν. Νικητὴς ὁ Μηλιώνης εἰς τὸν τρίτον γύρον μὲ νόκ-ἄουτ.

Παπαοπηλίου — Ἀνδριτσόπουλος, 3 γύροι τῶν 3 λεπτῶν. Οἱ πυγμάχοι ἰσόπαλοι.

Ἐπίσης ἐγένοντο καὶ ἐπιδείξεις ἄρσεως βαρῶν.

—Ὁ Ντὸν Τζιοβάνι ἐνίκησε τὸν Μαρκόπουλον εἰς τὸν «Ζέφυρον».

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΙ

Οἱ τακτικοὶ μηνιαῖοι γυναικεῖοι ἀγῶνες τῆς Κυριακῆς ἔδοσαν τὰ κάτωθι ἀποτελέσματα:

Δρόμος 60 μ.—1) Τουάρδου 8΄΄8, 2) Καρατζᾶ 9, 3) Σαριβαζεβάνη.

Ὑψηλὰ: 1) Μιχαηλίδου 10.62, 2) Τερζοπούλου 9 μ., 3) Ἀγαλλίδου 8.67.

Μήκος: 1) Τουάρδου 4.44 μ. 2) Ἰσμήνη Λαντίου 4.25, 3) Σαμπράκου 4.23.

Δισκοβολία: 1) Μιχαηλίδου 23.80 μ 2) Δικαίου 22.90, 3) Τερζοπούλου 19.39 μ.

Ὕψος: 1) Φραγκιὰ 1.25, 2) Σαριβαζεβάνη 1.23, 3) Σαμπράκου 1.20 μ.

Δρόμος 100 μ : 1) Καρατζᾶ 15΄΄, 2) Τουάρδου 15΄΄ 1, 3) Τζώρτζη 15΄΄ 3.

Ο ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΙΔΗΣ

Ἀγγέλλεται ἐκ Παρισίων ὅτι ὁ Ἕλλην πρωτοπυγμάχος Χριστοφορίδης τὴν 3ην Ἀπριλίου θ' ἀγωνισθῆ ἐναντίον τοῦ Ἰσπανοῦ πρωτοπυγμάχου τῆς κατηγορίας ἡμιβαρέων Μαρτινὲζ ντ' Ἀλφάρα. Ἡ συνάντησις αὕτη εἶναι ρεβάνς τοῦ πρὸ δεκαπενθημέρου ἀγῶνός των, ὅστις ἔληξεν ἰσόπαλος. Τὸ μάτς θὰ λάβῃ χώραν εἰς τὸ Παλαὶ ντὲ Σπὸρ καὶ κατὰ τὴν ὀργάνωσιν τοῦ ἀγῶνος Πέτερ Κέϊν καὶ Ντεζίρ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ Η ΜΟΔΑ

Η ΤΕΧΝΗ ΤΟΥ ΜΑΚΙΓΙΑΖ

Τὸ μακιγιὰζ τοῦ προσώπου ἔχει ἕνα διπλὸ σκοπό. Πρῶτα διορθώνει τὶς ἀτέλειες τοῦ δέρματος καὶ τροποποιεῖ τὸ χρῶμα του.

Μία ἀμακιγιάριστη γυναῖκα μπορεῖ νὰ εἶναι πολὺ χλωμὴ ἢ νάχῃ ἕνα χρῶμα ποὺ δὲ δείχνει μιὰ κατάσταση τελείας ὑγείας.

Ἔπειτα, συμβαίνει πολλὲς φορὲς μερικὰ μέρη τοῦ προσώπου νὰ ἔχουν πολὺ χρῶμα καὶ ἄλλα καθόλου.....

Ὁ ρόλος τοῦ μακιγιὰζ, ὅσον ἀφορᾶ τὰ χρώματα, εἶναι νὰ δίνῃ τὴν ἐντύπωση τοῦ αἵματος ποὺ κυλᾷ κάτω ἀπ' τὸ δέρμα καὶ νὰ καθορίζῃ ἕνα χρῶμα σύμφωνα μὲ τὴ γυναῖκα.

Τὸ τεχνικὸν δὲν πρέπει ποτὲ νὰ φαίνεται. Πάντοτε πρέπει νὰ μακιγιαριζόμαστε μὲ διάκριση. Τὸ καταφανὲς μακιγιὰζ γερνᾷ τὶς νέες γυναίκες, ὅσον κι' ἂν εἶναι ἐπιτυχημένο.

Ἀποφεύγετε, ἀγαπητὲς ἀναγνώστριες τὸ ὑπερβολικὸ μακιγιὰζ, καὶ προσέχετε πολὺ ἀπ' τὴ συνήθεια. Μιὰ γυναῖκα ποὺ ἀρχίζει νὰ μακιγιάρεται εἶναι πάντοτε εὐχαριστημένη ἀπ' τὸ ἀποτέλεσμα. Εἶναι πολὺ ἐπιθυμητή, φαίνεται νὰ εἶναι πλημμυρισμένη ἀπὸ ὑγείαν καὶ τὸ θλέμμα της εἶναι γεμᾶτο μυστήριο. Γοητευμένη ἀπ' αὐτὸ τὸ ἀποτέλεσμα καὶ ἐπειδὴ θέλει νὰ ἀρέσῃ περισσότερο, αὐξάνει τὴ δόση αὐτοῦ τοῦ θαυμασίου φαρμάκου.

Γιὰ νὰ βάλετε καλὰ τὸ «ρούζ» σας, ἀρχίσετε νὰ βάφετε τὸ κέντρον τοῦ μέρους ποὺ θέλετε νὰ μακιγιάρετε κι' ἔπειτα προχωρήσετε πρὸς τὸ ὑπόλοιπο μέρος.

Ὕστερα πουδραρισθῆτε μ' ἕνα διακριτικὸ τρόπο, χωρὶς νὰ φαίνεται τὸ πρόσωπό σας σὰν νὰ εἶναι ἀλευρωμένο.

Πολλὲς γυναῖκες σκεπάζουν, τὴ φυσικὴ των ὁμορφιὰ γεμίζοντας τὸ πρόσωπό τους μὲ πούδρα. Βυάζετε τὴν πλεονάζουσαν πούδραν μὲ τὴ βοήθεια μιᾶς μεταξωτῆς βούρτσας ποὺ θὰ πλύνετε πολὺ τακτικὰ γιὰ νὰ ἀποφύγετε τὴ σκόνη καὶ τὶς χίλιες ἀκαθαρσίες.

Γιὰ τὸ «ρούζ» τῶν χειλιῶν σας ἀποφεύγετε τὰ ζωηρὰ χρώματα καὶ διαλέγετε πάντοτε, ὄχι τὸ χρῶμα τῆς μόδας ἀλλὰ ἐκεῖνο ποὺ συμφωνεῖ περισσότερο στὸ χρῶμα σας καὶ στὴ γενικὴ ὄψη τῆς φυσιογνωμίας σας. Ζωγραφίσετε πρῶτα τὸ σχῆμα τοῦ στόματός σας μὲ τὴ βοήθεια ἑνὸς στεγνοῦ «ρούζ» ὕστερα τελειώσετε τὸ ἔργο σας μὲ τὴ βοήθεια ἑνὸς λίπαροῦ «ρούζ». Ἀλλὰ μὴ μεγαλώσετε πολὺ τὸ στόμα σας, ἂν αὐτὸ εἶναι μικρό. Πολλὲς γυναῖκες ποὺ θέλουν νὰ κάμουν τὸ στόμα τους σὰν τῶν ἠθοποιῶν γίνονται γελοῖες καὶ φαίνονται σὰν νὰ ἔφαγαν κανένα γλύκυσμα. Ἄλλες γυναῖκες ποὺ ἔχουν μεγάλο στόμα, προσπαθοῦν νὰ τὸ μικρίνουν, βάζοντας μόνο ἕνα μέρος. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι τ ί π ο τ ε καὶ τὸ στόμα κάνει ὅλη τὴν ὁμορφιά του.

Ἂν ἔχετε μεγάλο στόμα μὴ διστάσετε νὰ τὸ μακιγιάρετε ὅλον. Δῆτε τὴν Τζεὰν Κράουφορντ καὶ τὴν Γκρέτα Γκάρμπο ! Δὲν ντρέπονται νὰ ἔχουν μεγάλο στόμα καὶ ξέρουν νὰ ἐπωφελοῦνται.

Γιὰ τὰ μάτια σας ἀποφύγετε ὅτι μπορεῖ νὰ τὰ κάνῃ νὰ φαίνωνται πολὺ σκοτεινά. Τὰ μαῦρα μάτια τὰ ὑπογραμμισμένα μὲ «κόχελ» μοιάζουν σὰν νὰ ἔχουν ἕνα μελανὸ γύρο.

Παιδικὰ φορέματα

Ὅσον οἱ μεγάλες προτιμοῦν τ' ἁπλᾶ φορέματα, τόσον οἱ μικρὲς ντύνονται μεγαλύτερα. Ἕνα κοριτσάκι ἀπὸ 10 ἕως 16 ἐτῶν, πρέπει νὰ εἶναι ντυμένο ὅσω τὸ δυνατὸν ἁπλούστατα. Φορέματα μονόχρωμα, γκρίζα, πράσινα, μπλὲ μὲ πιέτες, τσέπες, γιακᾶ γυριστὸ ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα. Φοῦστες σκωτσέζικες μὲ πιέττες, μὲ πλοῦτες στὸ χρῶμα ποὺ κυριαρχεῖ στὴν φοῦστα καὶ μονόχρωμη φοῦστα μὲ μπλοῦζα μάλλινη μὲ πικὼ ἄσπρα.

Πολὺ πρακτικὰ φορέματα γιὰ μικρὰ κοριτσάκια εἶναι τὸ μπλὲ μαρὲν μὲ ἄσπρα καρρώ, φόρεμα μὲ κορσιλὲ ὑψηλὸ καὶ τιράντες, ὥστε νὰ φορίεται μὲ μπλοῦζα μπατιστένια ἄσπρη καὶ ρόζ μὲ κλειστὸ γιακᾶ καὶ μανίκια κοντά.

Τὰ φορέματα ποὺ ἔχουν μπλοῦζες συμπληρώνονται μὲ μιὰ κοντὴ βέστα.

Ἡ ἐπίδρασις τῆς τέχνης

Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ ΕΠΗΡΕΑΖΕΙ ΤΗ ΜΟΔΑ

Χέπμορν καὶ Σῆρερ

Ὁ κινηματογράφος μὲ τὴν παγκόσμιο διάδοσί του ἔχει φυσικὰ μεγάλη ἐπίδραση ἐπάνω στὴ γυναικεία μόδα. Οἱ γυναῖκες ποὺ πλημμυρίζουν καθημερινῶς σ' ὅλον τὸν Κόσμο τὶς σκοτεινὲς αἴθουσες συγκινοῦνται ἀπὸ τὸ ὡραῖο ντύσιμο ἑνὸς ἀστέρος καὶ προσπαθοῦν ν' ἀντιγραφοῦν τὴν τουαλέττα. Ὅτι ἔγινε μὲ τὰ μαλλιὰ τῆς Τζὴν Χάρλου καὶ τὰ φρύδιά τῆς Γκρέτα Γκάρμπο γίνεται καὶ μὲ τὰ φορέματα τῶν ἀστέρων.

Ἀλλὰ καὶ οἱ ἐπίσημοι οἶκοι μόδας λανσάρουν τελευταίως τὸ ντύσιμο τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἄλλου ἀστέρος σὲ μιὰ μεγάλη ταινία.

Παραθέτουμε δύο σχέδια ποὺ δείχνουν σαφέστατα αὐτὴν τὴν ἐπίδρασι. Τὸ πρῶτο εἶναι ἕνα χαριτωμένο κεντητὸ μπολερὸ ἐπηρεασμένο ἀπὸ τὴν τουαλέττα τῆς Κάθριν Χέπμορν στὸ «Πορ τραῖτο μιᾶς λαίδης» καὶ τὰ ἄλλα εἶναι ἀπὸ τὶς τουαλέττες τῆς Νόρμας Σῆρερ στὸ ρόλο τῆς Ἰουλιέττας ποὺ εἶδαν πρὸ ἡμερῶν οἱ Ἀθηναῖοι.

Ἡ ρωμαντικὴ κάπα τῆς Ἰουλιέττας μὲ τὸ σχῆμα της καὶ τὰ κεντήματά της δίνει μιὰ πολυσύνθετη ὡραιότητα καὶ ἡ τουαλέττα χοροῦ μὲ τὰ ἄνθη στὰ μαλλιὰ τῆς ρωμαντικῆς ἡρωίδος ταιριάζουν θαυμάσια καὶ στὴν πεζότερη ἐποχή μας.

Περίεργη ἀτατιστικὴ

Μιὰ περίεργη ἀτατιστικὴ μᾶς δείχνει τὴν ποσότητα τῶν πρώτων ὑλῶν, ποὺ τὶς μεταχειρίζονται ἐπὶ ἕνα χρόνο, τὰ κυριώτερα Κράτη τοῦ Κόσμου, γιὰ τὴν περίπτωσιν τῆς ὁμορφιᾶς.

	Τόννοι
Πάχος τοῦ κοίρου	150
Πάχος τοῦ βωδιοῦ	185
Βαζελίνα	215
Ἀμιντὸν	75
Ὀξὺντ ντὲ ζὲνκ	28
Ἀραματῶδη ἔλαια	32
Ἀλκοὸλ 95α	269
Ἀλοὺν	12
Χρωματικὰ ὀρυκτὰ	10
Χρωματικὰ φυτικὰ	6
Μυροδιὲς «παρφὲμ»	112

Αὐτὰ μόνο γιὰ τὴν περιποίησι τοῦ δέρματος στὰ ὁποῖα πρέπει νὰ προσθέσωμεν, γιὰ τὴν ὑγεία, 50 ἑκατομμύρια μπουκάλια «Βισσοῦ» ἢ "Γκράντς Γκρίγιε" ποὺ καταναλίσκονται σὲ ποτήρια τῶν 100 δραμίων. Τὸ πρωὶ ἢ πρὸ καὶ κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ φαγητοῦ.

Ἐπίσης ἡ διαιτα τῆς ἐσωτερικῆς περιποιήσεως τοῦ δέρματος ἀπαιτεῖ νὰ πίνετε τὸ ἕνα ἢ τὸ ἄλλο τοῦ «Βισσοῦ Ἑτάν». Ὁ ἰατρός σας θὰ σᾶς δείξῃ ποιο ἀπὸ τὰ τρία αὐτὰ εἴδη ταιριάζει περισσότερο στὴ κατάστασι ποὺ βρίσκεσθε.

Κ.

Τὰ κεντήματα

Τὰ γυαλιστερὰ κεντήματα ἀπὸ παγέττες ἢ χρυσὸ σὲ μανίκια, ζακέττες κοροὰζ προσδίδουν ἐξαιρετικὴν λαμπρότητα στ' ἀπογευματινὰ καὶ βραδυνὰ φορέματα ἀπὸ λαινὸ ἢ βελοῦδο.

Ἡ Σκιαπορέλλι κεντᾶει μὲ μεγάλες χρυσὲς μοζαΐτες τὶς βραδυνὲς ζακέττες ἢ βέστες. Ἡ Κλοντὲλλ γαρνίρει τοὺς γιακᾶδες μὲ πανιέττες. Ἡ Λανβὲν τὰ μανίκια. Ὁ Γουὶρθ τοὺς ὤμους. Ἡ Λουσίλ Παρεί ἕνα μεγάλο μοτίφ στὸ κορσάζ.

Ἀφάντασται ἡ ποικιλία τῶν βραδυνῶν φουστῶν. Ὁ Πίγκ σ' ἕνα κοντὸ βραδυνὸ φόρεμα τοποθετεῖ στὰ πλάγια δυὸ μακρύτατα (πανὶ). Ὁ Λελὸγκ γαρνίρει κατὰ διαστήματα μὲ μπουγκουτὶ τῆς φοῦστας τῶν βραδυνῶν φορεμάτων. Ἡ Φρανσιβρακὰν μὲ ἕνα μεγάλο μπουκέτο λουλουδία. Ἡ Λανβὲν προσδίδει στὸ βραδυνὸ φόρεμα φόρμα σαλβαριοῦ. Ὁ Πατοὺ τὶς στολίζει μὲ πλισσὲ κατὰ διαστήματα. Ὁ Μολυνὶς συγκρατεῖ τὸ φάρδος τῆς φούστας μὲ ἕνα μεγάλο «ἀμπιεσεμάν». Φόρεμα κοντὸ βραδυνὸ ἀπὸ λαινὸ γαρνίρει ἡ Μάγγη Ροὺφ τὴν φοῦστα μὲ δυὸ φαρδειὲς μπάντες καθέτως ἀπὸ πανέττες.

ΤΟ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ ΤΑΓΙΕΡ

Τίποτα δὲν εἶναι πιὸ δύσκολο καὶ περίπλοκο ἀπὸ τὴν ἐκλογὴ ἑνὸς ἀνοιξιάτικου ταγιέρ. Εἶναι ἕνα ἔνδυμα πολὺ πρακτικό, μὰ καὶ ὑφίσταται περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλο τὶς ἰδιοτροπίες καὶ τὶς διακυμάνσεις τῆς μόδας. Γιὰ τὸ χειμωνιάτικο ταγιὲρ πρέπει νὰ ἐκλέξετε ἕνα ὕφασμα ἀνοικτὸ καὶ πρὸ πάντων στερεό. Ἡ φοῦστα του θὰ εἶναι γαρνιρισμένη μὲ δυὸ μεγάλες πιέττες. Ζακέττα κοντὴ μὲ μικρὸ στρογγυλὸ ρεβέρ. Μιὰ μπλοῦζα ἀπὸ ἀνοικτὸ κρὲπ ντὲ σὶν μαζὶ μὲ μιὰ πλεχτὴ μάλλινη ἐσάρπα. Ἡ μπλοῦζα γαρνίρεται μὲ πολὺ λεπτὰ πιετάκια ἕνα γυριστὸ γιακᾶ καὶ μιὰ γραβάτα «ρεγκὰτ»

ΤΟ ΣΠΗΤΙ ΣΑΣ

Κάτι πού πρέπει νά μάθετε

ΤΑ ΑΣΤΡΑ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΣΑΣ

Τώρα θά εἰσέλθωμεν εἰς τό σπουδαιότερον κεφάλαιον τῆς ἀστρολογίας, πού μᾶς λέγει τό μυστικό τρόπο, μὲ τόν ὁποῖον θὰ κατορθώνη κανείς νὰ κρίνη ἐναν ἄνθρωπον ἀπό ὅλας τάς ἀπόψεις ἐπὶ τῇ βάσει τῆς χρονολογίας πού ἐγεννήθη.

Γενικῶς ἡ κατάστασις τοῦ ἀνθρώπου, ἔχει διαιρεθῆ ἐν τῇ ἀστρολογίᾳ σὲ δώδεκα μέρη, ὅσοι δηλαδὴ εἶναι καὶ οἱ ἀστερισμοί, τοὺς ὁποίους ἀναφέραμε σὲ προηγούμενα κεφάλαια.

Τὰ «μέρη» αὐτὰ ἢ τμήματα ποὺ εἶναι οἱ σοβαρότερες ἐκδηλώσεις τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς εἶναι οἱ ἑξῆς :

Ἡ ἀτομικότης τοῦ ἀνθρώπου, ἡ περιουσία, οἱ συγγενεῖς, τὸ πατρικὸ σπίτι, οἱ ἀπόγονοι, ἡ ἀτομικὴ κατάστασις, ὁ γάμος, ὁ θάνατος, τὸ ἐπάγγελμα, ἡ δόξα, οἱ φίλοι καὶ οἱ ἐχθροί.

Ἑπομένως ἐὰν καταφέρη κανεὶς νὰ ἐξερευνήση τὰ δώδεκα αὐτὰ «τμήματα» πού εἶναι τὰ κυρώτερα σημεῖα τῆς ζωῆς, ἔχει ἐπιτύχει πιὰ νὰ ἀποφανθῆ ὁλόκληρη τὴ σταδιοδρομία ἑνός ἀνθρώπου ἀπ' τὴ ἀρχή, δηλαδὴ ἀπ' τὴν ἐποχὴ που γεννιέται μέχρι τὸ τέλος, δηλαδὴ μέχρι τοῦ θανάτου του.

Ἀρκεῖ μόνο νὰ φαντασθῆ κανεὶς ἐναν ὑποθετικὸ κύκλο, ὁ ὁποῖος εἶναι διηρημένος εἰς δώδεκα τμήματα κατὰ τὴν σειρὰν, πού ἀνεφέραμε προηγουμένως.

Ὁ κύκλος αὐτὸς εἶναι ὁ «κύκλος τῆς ζωῆς» καὶ κάθε τμῆμα θὰ ἀντιποιεῖ σ' ἕναν ἀπό τοὺς δώδεκα ἀστερισμούς. Μὰ κάθε ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἀλλάζει θέσι καὶ πέφτει σὲ διαφορετικὸ τμῆμα ἀναλόγως τῆς χρονολογίας, πού ἐγεννήθη ὁ κάθε ἄνθρωπος.

Τὸ πῶς ἐξερευνᾶται κάθε τμῆμα θὰ ἀναπτυχθῆ ἀπὸ προσεχὲς, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν δύο πινάκων, πού θὰ δημοσιευθοῦν ἑνὸς τῶν δώδεκα τμημάτων τοῦ «κύκλου τῆς ζωῆς» καὶ ἑνὸς τῶν δώδεκα ἀστερισμῶν

Ὅπως φαντασθῆκατε τὸν κύκλο τῆς ζωῆς, διηρημένον σὲ δώδεκα τμήματα, ἔτσι πρέπει νὰ φαντασθῆτε ἐκ παραλλήλου καὶ τὸν κύκλο τῶν ἀστερισμῶν, διηρημένον ἐπίσης σὲ δώδεκα τμήματα, ὅσοι εἶναι οἱ ἀστερισμοὶ καὶ κατὰ τὴν ἑξῆς σειράν : Κριός, Ταῦρος, Δίδυμοι, Καρκίνος, Λέων, Παρθένος, Ζυγός, Σκορπιός, Τοξότης, Ρινόκερως, Ὑδροχόος καὶ Ἰχθεῖς.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

—"Οταν ἕναγ ἐγκληματία τὸν καταδικάζει ἡ κοινωνία καὶ τὰ δικαιοσήριαγιατί εἶνε ἀσυγχώρητος ἀπέναντί της... πάντα βρίσκεται γι' αὐτόν μιὰ καρδιὰ ἑτοιμη νὰ δικαιολογήση τὸ ἔγκλημά του καὶ νὰ τὸν συγχωρήση. Εἶνε ἡ καρδιὰ τῆς μητέρας του !

—Βρῆτε μου τρεῖς συλλαδὲς :ὀυ στὴν ἀδιαχώρητη ἔκφρασί τους, νὰ κλείνουν ὅλες τὶς λαχτάρες τοῦ κόσμου, ὅλες τὶς ἀγωνίες, ὅλη τὴν ἀγάπη καὶ τὴν στοργὴ ἐκτὸς ἀπὸ τὶς συλλαδὲς Μη—τέρα!...

—Οἱ πιὸ δυστυχισμένοι ἄνθρωποι τοῦ κόσμο· εἶναι κεῖνοι, πού δὲν ἔνοιωσαν τὴν θαλπωρὴ τῆς μητρικῆς ἀγκαλιάς καὶ τὸ γεμάτο καλωσύνη καὶ εὐγένεια χαῖδι των χεριῶν της.

—Δὲν ὑπάρχει στὸν κόσμο ἄνθρωπος σ' ὁποιονδήποτε μέρον τοῦ κόσμου, πού σὲ στιγμὲς πόνου καὶ ψυχικῆς κοπάσεως νὰ μὴν φώναξε μὲ καῦμὸ καὶ νοσταλγία μαζί: «Μαννούλα μου!...»

—"Οσες φορὲς χάρισα τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη τῆς μαμᾶς μου, ἔνοιωσα μιὰν οὐράνια ψυχικὴ ἀγαλλίασι. Κι' ὅσες φορὲς τῆς ἐυτίδωνα τὸ μέτωπο ἀπὸ θλῖψι, ἔνοιωθα νὰ μὲ τραδοῦν χίλιοι δαίμονες στὴν μαύρη κόλασί τους.

Δ.Π.

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑΤΕ

Αἱ διασκεδάσεις τῆς οἰκονενείας

ΕΝΑΣ ΓΡΙΦΟΣ

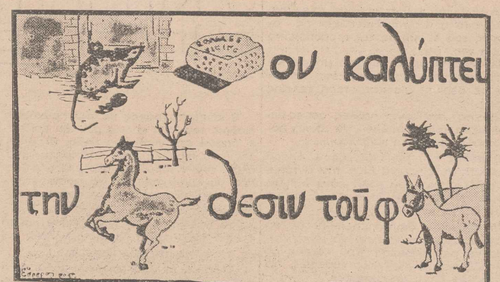

"Ενας δημοσιογράφος θέλοντας νὰ διασκεδάση ἔβαλε τὸν ἑξῆς τιτλον εἰς μίαν εἰδησαν πού δημοσιεύεται συχνὰ εἰς τὰς ἐφημερίδας. Μπορεῖτε νὰ τὸν διαδάσετε ;

('Εστάλη ὑπὸ τοῦ κ. Σ. Σ. Πέρου—Βόλου)

Μανικὴ εἰκὼν

Μήπως βλέπετε πουθενὰ τὸν ἰδιοκτήτην αὐτοῦ τοῦ ἐξοχικοῦ σπιτιοῦ;

Τὸ νόμισμα πού πηδᾶ

Τοποθετεῖτε ἕνα νόμισμα τῶν 50 λεπτῶν πάνω σ' ἕνα τραπέζι καὶ ζητεῖτε ἀπὸ ὅσους εἶνε γύρω σας νὰ τὸ πάρουν χωρὶς νὰ τὸ γυίξουν καὶ χωρὶς νὰ γγίξουν τὸ τραπέζι.

Τὸ πράγμα εἶνε εὐκολώτατο ὅσο κι' ἂν φαίνεται περίεργο.

Ἰδοὺ πῶς θὰ τὸ καταφέρετε.

Τοποθετεῖτε τὸ χέρι σας μισοανοιγμένο σὲ μικρὴν ἀπόστασι ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ τραπεζιοῦ καὶ φυσᾶτε δυνατὰ πάνω στὸ τραπέζι σὲ ἀπόστασι 4—5 πόντων ἀπὸ τὸ νόμισμα.

Τὸ ρεῦμα τοῦ ἀέρος σηκώνει τὸ νόμισμα ποὺ πηδᾷ στὸ χέρι σας. Μὲ λίγη ἐξάσκησι θὰ ἐπιτυγχάνετε πάντα.

Ἐπιγραφὴ

Α Α Σ Π Ο Ι Α Λ Ι Τ Ο Α Ρ
Π Ι Τ Α Υ Λ Χ Ι Α Σ Ν Π Α

Ἡ ἐπιγραφὴ αὐτὴ εἶνε μία νεοελληνικὴ παροιμία. Μπορεῖτε νὰ τὴν διαδάσετε;

('Εστάλη ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Παολινέλη)

Τρίνωνον

Χ Χ Χ Χ Χ = Γυναικεῖον ὄνομα
Χ Χ Χ Χ = Ἀναμάρτητη
Χ Χ Χ = Ὄργανον αἰσθήσεως
Χ Χ = Ἄνθη
Χ = Φωνῆεν

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

('Εστάλη ὑπὸ «Παδίλι»)

Τονόγριφος

Συγκριτικὸ ἐπίθετο
Ἄν, λύτη, ὀξυτονίσης
Μιὰ πόλι χωρὶς ἔξοδα
Ἑλληνικὴ θὰ κτίσης

('Εστάλη ὑπὸ τοῦ κ. Χρ. Θεοφίλου)

Κρυπταριθμία

Κρυπτογραφία εἶνε ἡ τέχνη νὰ κρύδουμε τὴ σημασία τῶν φράσεων ἀντικαθιστῶντες συχνὰ τὰ γράμματα μὲ ἀριθμούς. Ἀνταποδίδουσα τὰ ἴσα, ἡ κρυπταριθμία ἀντικαθιστᾷ τοὺς ἀριθμοὺς μὲ γράμματα καὶ πρέπει νὰ διαδάσετε αὐτὸν τὸν πολλαπλασιασμὸ ἑνὸς τριψηφίου ἀριθμοῦ μὲ ἕνα διψήφιο, ξέροντας πῶς ὁ ἴδιος ἀριθμὸς ἀντικαθίσταται πάντοτε μὲ τὸ ἴδιο γράμμα.

Θὰ ἰδῆτε ὅτι δὲν εἶνε δύσκολο.

Α Β Γ
Δ Ε

Ζ Ε Γ
Δ Ε Γ

Θ Η Β Γ

('Εστάλη ὑπὸ Σ. Ροβ.)

HELLENIC BANK TRUST COMPANY
ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ
ΓΡΑΠΕΖΑ ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΥΠΟ ΤΗΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΔΟΛΛΑΡΙΑ 1.350.000
ΔΕΧΕΤΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ καὶ ἐκτελεῖ πάσης φύσεως τραπεζιτικὰς ἐργασίας ὑπὸ λίαν εὐνοϊκοὺς ὅρους

Οἱ ἔχοντες συναλλαγὰς καὶ συμφέροντα ἐν Ἀμερικῇ δύνανται ν' ἀποτείνωνται εἴτε ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν HELLENIC BANK TRUST Co, 51 Maiden Lane, New York U S A., εἴτε πρὸς τὴν ΕΘΝΙΚΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ, ἐν Ἀθήναις μὲν εἰς τὸ Κεντρικὸν Κατάστημα (Ὑπηρεσία Ἐσοδασιῶν Ἀμερικῆς), ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις δὲ εἰς τὰ κατὰ τόπους Ὑποκαταστήματα αὐτῆς.

ΤΙΣ ΩΡΕΣ ΣΑΣ

Τὸ παιγνίδι τῆς μόδας

ΑΙ ΣΤΑΥΡΩΤΑΙ ΛΕΞΕΙΣ

Διασκεδαστικὸ καὶ μορφωτικὸ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Ἐργοστάσι ο ν ὅπου ἐπεξεργάζεται τὸ κυρώτερον προϊὸν τῆς Ἑλλάλάδος.

2) Φαρμάκι.—Βρεγμένος.

3) Ἡ στέγη τοῦ κόσμου (πλνθ.). — Ἀρχαῖος θεός.—Χοίρος.

4) Φρούριον.—Τυχερὸ παιγνίδι.

5) Σύγχρονος Ἕλλην ποιητής.— Πόλις τῆς Ἰταλίας.

6) Τόν μεταχειρίζονται οἱ μαθηταί.... καὶ οἱ κακοπληρωταί. —Ἀγγελιαφόρος.

7) Παράκλησιν.—Μάρκα γραμοφώνων (μὲ διπλοῦν τὸ τελευταῖον σύ μ φ ω νον).

8) Μικρὰ δάση.—Ἡ ἐμπνέουσα τοὺς ποιητάς.—Κοινὴ τροφή.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Μὲ αὐτὰ σκεπαζόμεθα.

2) Ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας.—Ἀναορικὴ ἀντωνυμία.

3) Προϊὸν τῶν προδάτων.—Προσωνυμία πολλῶν Βασιλέων.

4) Πρᾶγμα διαφανὲς καὶ εὐθραστον. —Εὐχὴ σωτηρ:ας.

5) Διάσημος μουσικός.—Ποταμὸς τῆς Ἀγγλίας.

6) Ὁ χωρὶς φρένας.—Ἀριθμός.

7) Θεραπεία.—Ἀφηγεῖται τὰ περασμένα.

8) Ἡ τέχνη τοῦ περιγράφειν νομίσματα.

('Εστάλη ὑπὸ τοῦ κ. Π. Γιαλλελῆ)

Αἱ λύσεις

Ὁ σταυρὸς τοῦ καλογήρου

Ὁ χρυσοχόος ἀφήρεσε ἀπὸ ἕνα διαμάντι ἀπὸ τὴν πλευρὰν Γ καὶ Δ καὶ ἀνεβίβασε τὴν διασταύρωσιν εἰς τὸ τρίτο ἀπὸ τὸ τέταρτο διαμάντι κατὰ τὸ παρατιθέμενον σχῆμα. Ἔτσι τὰ μετρήματα τοῦ καλογήρου ἦσαν τὰ ἴδια.

0
0
0 0 0 0 0
0
0
0
0
0
0

Κρυπτογραφικὸν

Σοῦμπερτ
Μοῦστος
Μυτερὸ
Περσοῦ
Γ σος
Μος
Ομ

Μανικὴ εἰκὼν

Τὸ παιδὶ φαίνεται μεταξὺ τοῦ δένδρου καὶ τῆς καμπάνας ἂν ἀναστραφῇ ἡ εἰκόν.

Τὸ μαθηματικὸ τετράγωνο

Ἰδοὺ πῶς θὰ τοποθετηθοῦν οἱ ἀριθμοὶ 1—32, ὥστε τὸ σύνολον τῶν ἀριθμῶν

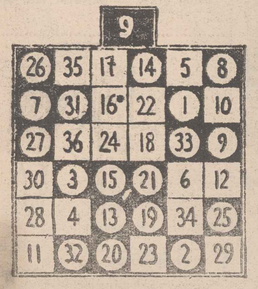

ποὺ εὑρίσκονται στοὺς κύκλους, ἀφαιρούμενον ἀπὸ τὸ σύνολον τῶν ἀριθμῶν ποὺ εὑρίσκονται σὲ κάθε ἀριζόντιον γραμμὴν ἢ κάθετον στήλην ἢ διαγώνιον νὰ δίδῃ πάντοτε ὑπόλοιπον 0.

Λεξίγριφος

Στὴ μέση δύο πόλεων
ἐν' ἄρθρο θὰ κολλήσω
καὶ μιὰ ἄλλη πόλι εὔκολα
θὰ κάμω σὲ μιὰ νῆσο.

('Εστάλη ὑπὸ 'Ηλ.)

Μανικὸν γράμμα

Τὸ γράμμα εἶνε τὸ Θ καὶ παράγονται ἔτσι αἱ ἑξῆς λέξεις: Βάθος, Νόθος, Θέρος, Εὔθυμος, Θεός.

Ὁ ἀριθμὸς 100

Ὁ ἀριθμὸς ἑκατὸν γράφεται ὡς ἑξῆς, χρησιμοποιουμένων ὅλων τῶν ἀριθμῶν ἀπὸ τὸ ἕνα ὡς τὸ ἐννέα:

74 + 25 : 3)6 + 9)18 = 100

Ἀλλὰ ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι τρόποι ποὺ θὰ ἀναφέρουμε ἀλλοτε.

Σταυρωταὶ λέξεις

Ἀλληλογραφία

Γ. Κ. Τριδιζάν, Βάσσον Τοιλπιρίδη. (Γιὰ τὰ πολὺ καλὰ ἰσχυει ἡ παρακάτω ἀπάντησι). Χρ. Ἔρημ. (Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια, μὰ κάθε ἀναγνώστης, ἂν δὲν μοῦ κάμῃ ἕνα ἄλλο ἀγοραστή, θὰ μετανόησ).

ΤΙ ΘΑΥΜΑ
Η ΑΕΡΟ-ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ΤΟΥ
ΜΗΤΣΟΥ
ΣΑΤΟΒΡΙΑΝΔΟΥ 6
ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 31.59

Ο „ΕΣΠΕΡΟΣ" ΑΠΑΝΤΑ

Μ. Καράμαλην. Θὰ εἴστε εὐχαριστημένος ὑποθέτω, διαδάζοντας τὴν «Καρδερίνα». Τὸ ἄλλο, ἴσως, νάγινε λάθος. «Στὸν ἀδελφό μου» καλό.

Ἀγ. Ἀγγελίδην. Ἐλήφθησαν κι' εὐχαριστῶ.

Δαγκλην, Ἰσταμπούλ. Θέλω νὰ τονώσω τὴ στήλη αὐτή, πρᾶγμα πού δὲν σᾶς θίγει καθόλου, μὰ καθόλου.

Ἀναπλιώτην. Θερμὰς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν ἐκλεκτὴ συνεργασία σας.

Ε. Μεταξᾶν, Μυτιλήνην. Εὐχαριστῶ. Θὰ δημοσιευθῆ μὲ τὴ σειρὰ του καὶ μὴ διάζεσθε. Εἶνε καλό.

Στ. Περαστικόν. Εὐχαριστῶ καὶ πρόθυμος ὡς σᾶς εἶπα καὶ προφορικῶς. Τὸ δημοσιεύω.

Γερ. Γιακόπουλον, Μεσολόγγι. Θὰ δημοσιευθῆ.

Ἀπ. Παολινέλην, Κέρκυραν. Φύλλα ἀπεστάλησαν. Ποιχνίδια καὶ πεζὸ ἐλήφθησαν. Τίποτε δὲν ἐκάθη. Ἔνετε ὑπομονή.

Γ. Βασιλείου, Ἡ «Ναυα» κλπ. ἐλήφθησαν. Θὰ δημοσιευθοῦν μὲ τὴν σειράν των.

Γ. Ἀναγνωστ., Πειραιά. Δυστυχῶς τὸ πεζὸ σας, θέλει νὰ τὸ ἐργασθῆτε. Ἄμα τὸ δουλέψετε, τὸ ξαναστέλνετε.

Μιχ. Πέτραν, Ἐνταῦθα. Γράψετε κάτι σὰν χρονογράφημα. Κι' εἶνε καλό. Θὰ δημοσιευθῆ.

Ἀνδρ. Πέτρου. Πολὺ καλὲς οἱ «σκέψεις» σας. Θὰ τὶς ἔχω ὑπ' ὄψιν μου.

Γιώργαν Δασκαλάκην. Πολὺ καλὰ ὅλα.

Σ. Σ. Ἀρμυρ, Πειραιά. Ὄχι τέλειο. Προσέξετε καὶ μὴ διάζεστε.

Κλὴν Ἀνθήν. Καλὰ. Θὰ δημοσιευθοῦν.

Ἰνδόν, Γαργαλιάνους. Ἀπὸ τὰ τραγούδια σας ξεχώρισα τοὺς δύο «Στοχασμοὺς». Στὰ ἄλλα, πηγαίο τὸ αἴσθημα ἀναδράζει, μὰ ὁ πτωχὸς χωλαίνει. Δὲν εἶνε δύσκολο νὰ τὸν φτιάξετε. Μὰ θέλει ἐπιμονὴ καὶ ὑπομονή.

Νίκον Γιαναραν. «Ξδυσμένοι πόθοι» δημοσιευθοῦν.

Θ. Ζούκ. Γρεδενά. Τὸ «Νεκρὴ νύχτα» βέβαια ἔχει ὁμοιοκαταλληζία καὶ δίδει εἰκόνες, μὰ τοῦ λείπει ἡ ἀνώτερη πνοή.

Β. Κ. Παραμυδιά. Ἡ ἐπιστολή σας ἔχει ἀπαντηθῆ σὲ ὑφος, πού θὰ ἔκετε καταλάδει, ἀπὸ τὴ στήλη αὐτή, πῶς μὲ διαθέτει εὐνοϊκῶς. Εἴτε ὅμως ἔτσι, εἴτε πράγματι αἰσθάνεσθε ὅ,τι γράφετε, δὲν πετύχατε ὅ,τι σᾶς συμδούλευσα. Κι' ἀκούστε : Τί ζητεῖ τὸ «Λουκουμάκι»; σ' ἕνα τραγοῦδι σαδαρό; Καὶ γενικὰ τὸ πλήθος τῶν εἰκόνων, τὸ φύρδην-μίγδην του; Διαδάστε λοιπόν, καλὲ μου φίλε, καὶ μὴ διάζεστε. Γράφετε, κλειδῶστε τα στὸ συρτάρι σας, ξαναδιαδάστε τα ὕστερα καὶ.... κρίνετε τα—τότε—μόνος σας. Ἂν θέλετε, στέλνετέ τα καὶ σὲ μένα. Θἄχετε πάντα μιὰ κρίσι ἀμερόληπτο.

Γ. Τάκλην. Μιὰ ἐρώτησι ἔκαμα. Εἶμαι εὐτυχὴς γιὰ τὴ γνώμη, πού ἔκετε γιὰ τοὺς ἰουνειδήτους λογοκλόπους, πού νομίζουν πῶς κάτι κάνουν, βάζοντες τὴν ἀσημην ὑπογραφὴ τους κάτω ἀπὸ ἔργα ξένα. Μὰ νομίζουν πῶς «ὁ κόσμος τρώει βροῦδες», κατὰ τὴ γνωστὴ λαϊκὴ ἔκφρασι; Ἐπαναλαμδάνω: Εἶμαι εὐτυχὴς, γιατὶ ἔκετε τὴν ἴδια γνώμη μαζί μου. Τὰ τραγοῦδια σας εἶναι ὑπέροχα. γιατὶ ξεφεύγουν ἀπὸ τὸ ἄχαρο μειρολόϊ τῆς ἀγάπης καὶ τραδοῦν ψηλὰ στὸ βουνὸ καὶ τὸ λόγγο. Μηράδω, Καὶ θὰ δημοσιευθοῦν. Πάντα στὴ διάθεσί σας.

Δωδωναίον, Πάτρας. Ἀναγνώσετε τὰ παραπάνω. Εὐχαριστῶ πολύ, πού ἀπαντήσατε. Θὰ δημοσιευθοῦν.

Ἄδωνιν, Ἀγ. Νικόλαον. Δημοσιευθοῦν. Ὄχι τὸ πεζοτράγουδο.

Καλ. Γαδαλάν, Ἐνταῦθα. Τὸ ἴδιο. Κρυπτογραφικὸ λίνο ἀνάσοδο.

Ἀν. Πλάνην, Ἀλσμάνας 5. Περάστε νὰ σᾶς δοῦμε. Πέμπτη 10 πρωί.

Κ. Β. Καρδίτσαν. Καλούτσικα. Ἐπιμείνετε, θέλω δημοτικὰ τραγοῦδια, ἀδημοσίευτα δημοτικὰ παραμύθια θρύλους, παροιμίες. Αὐτὸ ἀς τὸ ἔχουν ὑπ' ὄψιν ὅλοι οἱ ἀναγνῶστές μου. Νὰ ἔχουν ἐπίσης ὑπ' ὄψιν—καὶ σᾶς πρῶτος—ὅτι στὸ χειρόγραφό τους ἀριστερῶ, θέλω τὸ ἀκριδὲς ὄνομα—ἐπίθετο καὶ διεύθυνσι. Ἀλλοιῶς δὲν θἄκουν ἀπὸ δῶ καὶ πέρα ἀπάντησι.

Σαλυοστάκ Σοτσίρ κ. Λυπούμαι ποὺ δὲν ἔκει πετύχει, γιατὶ ἔκετε φιλοπαίγμον ὕφος καὶ ὀρεξί. Ἔνετε καὶ ὑπομονὴ καὶ θὰ πετύχετε. Ἀλλὰ διαδάσετε καὶ γραμματικη.

Ἰωάννην Παπαδόπουλον. Δημοσιεύονται.

Κων. Ἀθανασόπουλον. Καλὰ.

Ματ. Μαργιοῦ. Πολὺ καλὸ καὶ θὰ δημοσιευθῆ. Περιμένουμε τακτικὴ συνεργασία.

Τ. Ἀναργ. Σύρον. Γράφτε τίποτε ἀλλο. Δὲν μ' ἀρέσει.

Δημ. Ε. Παπ. Θεσσαλ. Εἶναι δημοσιεύσιμο. Ἀλλὰ θὰ πάη μὲ συνέχειες καὶ θέλω νὰ κανονίσω τὰ πραγματα.

Φωτο-Φλόγα, Ἡράκλειον. Θέλω—ἐπαναλαμδάνω γιὰ ὅλους—ὄνομα καὶ διεύθυνσι. Ἡ «Π-ρασμένη ζωή» δὲν εἶναι καλὴ, ἀφεξενο δέ, γιατὶ οἱ γράφοντες αὐτοῦ εἶνε διάλεκτοι, ἐκτὸς ποὺ ἔκασε καὶ τὴν ἐπικαιρότητά του.

Ἄλλους φιλλ. Καλὸ, θὰ δημοσιευθῆ.

Σ. Ν. Τ. Διδυμότειχο. Μὰ εἴπαμε: ἂν εἶσαι καὶ παπᾶς, μὲ τὴν ἀράδα σου θὰ πᾶς.

Γιάνην Βόργιαν. Ξαναστείλτε τα. Περιμένω τὰ δημοτικὰ τραγοῦδια. Εὐχαριστῶ γιὰ τὴν «Ἀγωνία». Βιδλία δὲν ἔκω.

Ἀδαμ Πάνου. Καὶ βέβαια πρέπει νὰ ἐνόφετε τὶς δυνάμεις σας γιὰ τὸν «Ἑσπερο». Νομίζω ὅτι μόνο ὁ «Ἑσπερος» ὑπεστήριξε τοὺς νέους, τοὺς δοηθησε καὶ πολλοὺς ἐνεφανισε, τὴν ὥρα, πού τὰ ἄλλα περιοδικὰ οὔτε ξιάδαζαν τὰ χειρόγραφο τους ἢ τοὺς εἰρωνεύοντο. Θἄλτε λοιπὸν τὰ λυματα σας ἀπὸ σήμερα. Κάθε ἀναγνώστης μας πρέπει τουλάχιστο νὰ κάμῃ ἄλλο ἕνα ἀγοραστή. Ἐτσι. Τὰ ἀποστελεσματα τοῦ διαγωνισμοῦ στὸ μεδεπόμενο φυλλο. Ἡ κρίσις μου γιὰ τὸ Ἀπὸ τὸ χωριὸ στὸ ἐπόμενο.

Δαφν. Ἡρ. Ἀπάντησι σας δεν εἶχα, ἀν καὶ τὴν περίμενα, σύμφωνα μὲ τὴν ὑποσχεσι σας ἀλλως τε.

Βιδλιοφιλον, Μεσολόγγι. Πρῶτα-πρῶτα συγχαρητήρια γιὰ τὸ καλὸ σας γράφιμο καὶ τὸ καθαρο χαρτί σας, μολονότι εἴστε μαθητής. Τὸ «Πικρὸς Χωρισμὸς» θὰ δημοσιευθῆ. Εὐχαριστοῦμαι πολύ, ὅταν οἱ μαθηται διδοῦν χαρτὶ καλὸ, γιατὶ σ' αὐτοὺς στηρίζω τὴν προσπάθειά μου, γιατὶ αὐτοὶ εἶναι ἡ αὐριανὴ Ἑλλὰς, ὅλων τῶν ἐκδηλώσεων.

Ν. Σελευκάν, Πάτρας. Τὸ παιχνίδι σε ὅλλο χαρτὶ καὶ εἰς ὅλλο ἡ φιλολογικὴ ὕλη. Ἔτσι δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ ταξιγόμησις.

Δ. Ν. Π. Ἐνταῦθα. Ὡς βλέπετε, τὸ δημοσιεύω. Ἄλλα γιατὶ ἀλλάζετε τὴ διεύθυνσι ἀποστολῆς, ὅεοῦ ἔτσι ἢ ἀλλοιῶς σε μένα ἔρχεται ἡ ἀλληλογραφία; Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν προηγουμένη.

Μ. Λιονάκ Χανιά. Καλὸ, θὰ δημοσιευθῆ. Τὸ περιμένω.

Γεωρ. Παπαν. Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὶς προσπάθειες σας γιὰ τὸν "Ἑσπερο". Τὰ τραγοῦδια σας καλὰ. Ἀλλ' ἡ ὀρθογραφία;

Π. Κόκκινον. Θὰ δημοσιευθῆ. Αἱ λύσεις ὅλων τῶν παιγνιδίων, ἂν παρακολουθήσετε τὸν "Ἑσπερον, δημοσιεύονται ἀπὸ ἑπόμενα φυλλο.

Βασ. Παπαδ. Χαλ. Εὐχαριστῶ γιὰ τὴν πρόσκλησι σας. Τὴν πόλι σας τὴν ἔρεν καὶ μ' ἀρέσει ὑπερδολικὸ, Ὅμως ἀδελφέ, θὰ σᾶς εἰδοποιήσω. Μὴν παραπονήσδε. Κάδε πρᾶγμα ἔχει τὸ λόγο του. Στ' ἄλλο φυλλο δάχετε. Ἀλλὰ ἐντείνετε τὶς προσπάθειές σας, γιὰ ν' ἀποκτήσουμε καὶ ἄλλους ἀγοραστάς.

Δίον. Ἀθάν. Θὰ δημοσιευθῆ.

Γ. Σ. Θεσσαλονίκην. Δὲν στεῖλατε νεώτερο.

Μ. Μπενγκιότ. Πάρα πολὺ καλὸ καὶ ἀξίζει νὰ γράφετε. Περιμένω.

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ

ΠΩΣ ΣΑΣ ΛΕΝΕ ; Γιὰ νὰ σᾶς πῶ τὶ εἴσθε ;

Ἡ Μαντὰμ Τερέζ, πρὸς τὴν ὁποίαν ἀπευθύνονται τόσες καὶ τόσοι ἀναγνῶσταί μας, γιὰ νὰ τοὺς ὑποδείξη πῶς θὰ ὑπερπηδήσουν μιὰ δυσκολία τῆς ζωῆς, ἀρχίζει ἀπὸ σήμερα μιὰ εὐχάριστη ἀλληλογραφία. Σ' δσες τῆς στέλνουν τ' ὀνομά τους, ἐξηγεῖ τὸν χαρακτῆρά τους. Γιατὶ καὶ τ' ὄνομα παίζει σπουδαῖο ρόλο στὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου.

Ἔτσι σήμερα ἀπαντᾶ σὲ μιὰ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

λέγοντάς της ὅτι:

Ὅλες οἱ Αἰκατερίνες, Κατίνες, Κατινάκια, Κατερίνες κλπ. εἶναι γυναῖκες ἐζυπνες καὶ μὲ θέλποι. Δραστήριες, ἐργατικές, θαρραλέες, βλέπουν ὅλα τὰ πράγματα ὑπὸ τὸ πρίσμα τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀκριδείας καὶ γενικῶς εἶναι ἱκανὲς νὰ διευθύνουν ἐπιχειρήσεις ἀρκετὰ σοδαρές. Εἶναι δίλικρινεῖς καὶ καλὲς, μὲ ψυχὴ ἀνδρική, μέσα σ' ἕνα γυναικεῖο κορμὶ καὶ ἔχουν δραστηριότητα, ποὺ τὴν ζηλεύουν συνήδεις κ' οἱ ἄντρες. Οἱ δύσκολες περιστάσεις καὶ οἱ προδοσίες δὲν τὶς ἀποθαρρύνουν. Ἀπ' ἐναντίας. Ἀγαποῦν τὸν ἀγῶνα καὶ προσπαθοῦν νὰ φδάσουν στὸ τέρμα τοῦ σκοποῦ των, μὲ τὴ δία καὶ τὴν σκληρότητα ἀκόμα. Τέλος εἶναι ἐξαιρετικὰ εὐαίσθητες.

Τὸ παιδὶ θαῦμα ἢ μικρὰ δε- ὁποιονὶς Χριστοφορίδου, ἡ ὁποία κατέπλητε μὲ τὴν ἐμφάνισιν της εἰς διάφορους χορούς, κατὰ τὴν περίοδον τῶν ἀπόκρεω.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΚΑΛΛΙΑΜΠΕΤΣΟΣ
ΦΩΤΟ-ΤΕΧΝΗ—Σταδίου καὶ Αἰόλου (Ἑωνία)
Ἔνναι κατοστήματος Ἀφοῦ Λαμπρόπουλοι
ΑΙΟΛΟΥ 96